

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/16 (106) ● 26 Nisan 2003 ● 500 000 TL

Birlik, mücadele, dayanışma!

Ya barbarlık, ya sosyalizm!

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

İÇİNDEKİLER

İşçi sınıfının ve ezilen halkların birlik, mücadele ve dayanışma ihtiyacı!.....	3
Leş kargaları işbaşında!.....	4
Sermaye iktidarından kanlı paraların hesabı er geç sorulacak!.....	5
Irak halkının "güvenliği"ni ABD'nin kiralık katilleri sağlayacak!.....	6
Emperyalistler arasında savaş ganimeti üzerinden derinleşen çatışmalar!.....	7
Filistin halkıyla dayanışmayı yükseltelim!.....	8
İMF-TÜSİAD programları iptal edilsin!..	9
TEKEL'in özelleştirilmesi süreci başladı.....	10
Bürokratların parlak sınavı.....	11
Demokratik hak ve özgürlükler için 1 Mayıs'ta alanlara!.....	12
Atina Zirvesi ve AB emperyalizminin ikiyüzlü Irak politikası.....	13
1 Mayıs mücadele geleneğimizde elden ele taşınan kızıl bir bayraktır! (Orta sayfa).....	14-15
Mamak İşçi Kültür Evi'nde emekçi kadınlara yönelik 1 Mayıs etkinliği.....	16
Deri işçilerinin 1 Mayıs çağrısı.....	17
Emperyalist savaşa ve işgale karşı SÖZ ÜNİVERSİTE'DE!.....	18
Ankara Savaş Karşıtı Öğrenci Platformlarının 26 Nisan Cumartesi günü Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirecekleri ortak eyleme çağrısı:.....	19
Hatice Yürekli: Sarsılmaz bir irade ve inanç.....	20
"1 Mayıs'ta seninle birlikte kızıl bayraklarımızı alanlarda dalgalandıracamız".....	21
II. BİR-KAR Gençlik Kampı başarıyla gerçekleşti.....	22
BİR-KAR II. Gençlik Kampı'ndan izlenimler.....	23
Demokrasimizi geri istiyoruz.....	24
Güzel İstanbul'un zalim yüzü.....	25
Güney ve devrimci yurtsever görevler..	26
Mücadele Postası.....	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/16 (106) ● 26 Nisan 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından her gün biraz daha ağırlaşan koşullarda yaşıyoruz. Sermaye sınıfı her cepheden saldırılarını yoğunlaştırmış durumda. Amerikan emperyalizmi dünyanın en yoksul (kendileri tarafından yoksullaştırılmış) halklarının başına bombalar yağıyor. Diğer yandan tüm ülkelerde işçi sınıfları azgın bir saldırıyla haklardan yoksun bırakılmaya çalışılıyor.

1 Mayıs'la kazanılmış olan 8 saatlik işgünü başta olmak üzere, 100-150 yıllık kazanımlar yokedilmek, ücretli kölelik düzeninden ilkel kölelik sistemine geri dönmek isteniyor.

Türkiye'de de sınıfın karşısına çoktan çıkarılmış bulunan yeni iş yasasıyla kurulmak istenen yeni sistemi, gerçekten de, kölelikten başka bir sözle anlatmanın imkanı bulunmuyor. Ve bu yeni yasa, 1 Mayıs'ı karşılayacak biçimde yeniden mecliste görüşülmeye başlanacak.

Sermaye hükümeti ile sermaye iktidarının asıl merkezi ordu arasında 23 Nisan resepsiyonu nedeniyle yeni bir kriz yaşandı. Krizin nedeni yine pek çok şeyin örtüsü olarak kullanılan türban meselesi. Yine durduk yerde, 1 Mayıs'ı "bahar bayramı" ve tatil ilan etme söylentileri çıkarılıyor.

1 Mayıs'ın işçi sınıfı ve emekçi halklara mesajı ise çok açık...

Sermayenin her türlü saldırısına karşı birleşmek, diğer ezilenlerle dayanışmak ve dışı bir mücadeleyle kazanmak!..

Bu yıl, 1 Mayıs'ı önceleyen emperyalist savaşa karşı mücadele, dünya halkları ve işçi sınıflarını hiç olmadığı kadar yakınlaştırmış, dayanışmayı olağanüstü boyutlara çıkarmış bulunuyor. 1 Mayıs bu tabloyu daha da geliştirmenin vesilesi olacaktır.

Zafer direnen halkların, savaşan proletaryanıdır!

***

1 Mayıs'ın Perşembe gününe rastlaması nedeniyle önümüzdeki sayımızın hazırlanmasında yaşanacak sıkıntıyı asgariye indirebilmek için, 1 Mayıs haberlerinin aynı gün hazırlanıp gönderilmesi gerekiyor.

Yoldaşlarımıza ve okurlarımıza bunun gereklerine uygun davranmalarını hatırlatıyor, tüm işçi ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı şimdiden kutluyoruz.

***

1 Mayıs yaklaşırken devrimci faaliyete yönelik baskılar da her zamanki gibi artırılmış bulunuyor. Geçtiğimiz hafta, PKK sızması gerekçesiyle gündeme getirilen terör alarmının da 1 Mayıs çalışmalarını hedefleyeceği açıktı.

Bu saldırılar kapsamında İstanbul'da işçi okurumuz Mahmut Uşak Çarşamba akşamı kaçırılmış, Halkalı civarında, açık arazide sorgulanıp dövülmüştür.

1 Mayıs afiş çalışması sırasında Özgür arkadaşımız gözaltına alınmıştır. Afiş için izin alınması bile polislin alışıldık baskıcı tutumunda bir değişiklik yaratmamıştır.

1 Mayıs'ın güncel anlamı...

İşçi sınıfının ve ezilen halkların birlik, mücadele ve dayanışma ihtiyacı!

Emperyalist saldırganlığın dizginlerinden boşaldığı bir dönemde işçi sınıfı ve ezilen dünya halkları 1 Mayıs'ı kutlamaya hazırlanıyorlar. Milyonlarca işçi, emekçi ve genç yine alanlara çıkıp daha iyi bir yaşam için taleplerini dile getirecek, sömürücü asalaklara karşı sınıf kinlerini haykıracaklar.

Bu yılki 1 Mayıs'ı daha önemli kılan ise, gittikçe büyüyen servet-sefalet kutuplaşmasına dizginlerinden boşalan emperyalist saldırganlığın, yeni savaş ve işgallerin eşlik ediyor olmasıdır. Doğal olarak bu 1 Mayıs'ta yıkıma ve işgale uğrayan, haydutlar tarafından tehdit edilen halklarla dayanışma görevi daha bir önem kazanıyor.

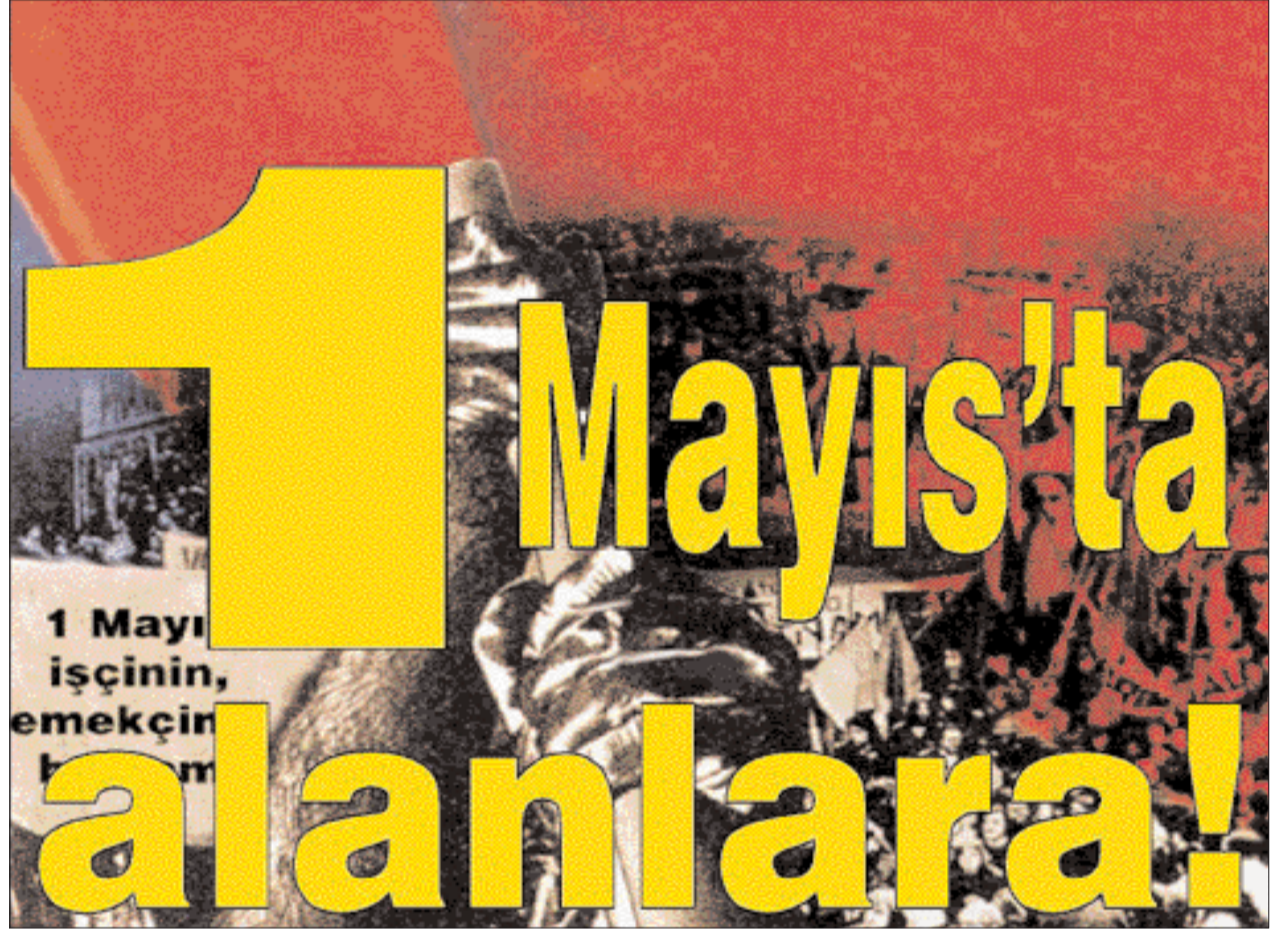
Son iki yılda kendisini daha yakıcı bir biçimde hissettiren emekçilerin ve ezilen halkların birleşik mücadelesi bundan sonra da temel gündemlerin en önde geleni olacaktır. Bu güncel önem, bugünün gelişmelerine ve yalnızca saldırıya uğrayan halklarla dayanışmaya daraltılmayacak bir tarihsel gerçekten, bir tarihsel ihtiyaçtan kök almaktadır.

1 Mayıs'la özdeşleştirilen birlik, dayanışma ve mücadele işçilerin sömürüden, halkların maruz kaldığı baskılardan, kölelikten ve eşitsizlikten kurtuluşuna yol göstermekte ve bu uğurda yaratılan değerleri temsil etmektedir. 20. yüzyılın başlarında formüle edilen "Dünyanın bütün işçileri ve ezilen halkları birleşiniz!" sloganı, emperyalizm aşamasına giren kapitalist sömürü düzeninden kurtulmak için başkaca bir yol olmadığının en veciz ifadesidir. Yol gösterici bu tarihsel şiar ve 1 Mayıs'ta ifadesini bulan değerlere sahip çıkmak, saldırıları püskürtmenin başlangıcı, olmazsa olmaz koşuludur.

Ortadoğu'da ve dünyada devrimci önderlik ihtiyacı

Dünyanın dört bir yanında emperyalist haydutların yıkım, katliamlar ve işgallerle devam eden saldırılarının büyük bir tepkinin, kendiliğinden gelişen kitlesel protestoların konusu olması son derece önemlidir. Son iki yılın dünya ölçüsünde gerçekleşen devasa kitlesel gösterileri bu anlamda umut vericidir. Saldırıların ve işgallerin henüz engellenemiyor olması, kitlesel tepki ve öfke patlamasının önemini azaltmamakta, bunu eylemlerle ortaya koyma çabasını zayıflatmamaktadır. Yüzyıllardır etnik, dini, mezhepler ve sahte devletçikler temelinde bölünen, gerici diktatörlerin insafına terk edilen halkların bugün geçmiş deneyimlerden dersler çıkarıp emperyalist tuzaklara düşmemesi oldukça anlamlıdır. Bu yöndeki bir uyanışın ve arayışın örneklerini Ortadoğu'da da görebilmekteyiz. Fakat gelinen yerde sorun bunların ne ölçüde değerlendirilebileceğidir.

Peşpeşe gelen yeni emperyalist saldırıları daha ilerden, daha militan ve daha örgütlü bir tarzda karşılayamamak, yüz yıllık bir kanlı tarihsel deneyim üzerinden bakıldığında çok temelli, çok kritik bir zaaf olarak karşımızda durmaktadır. Kendiliğinden karşılanamayacak ihtiyaçların başında biriken öfke ve tepkilerin başarılı bir önderlik altında mücadeleye kanalize edilmesi gerekmektedir. Bu ihtiyaç özellikle

yeni bir işgal girişimiyle taşların yerinden oynatıldığı Ortadoğu'da çok yakıcı bir hal almaktadır. Gerici bir takım güçleri hizmetine alan emperyalist haydutlar tam da bu boşluktan yararlanarak egemenliklerini tesis etmenin yollarını aramaktadırlar. Silahların işe yaramadığı yerde bu işbirlikçi takımını kullanarak hedeflerine ulaşmaktadırlar. Öte taraftan mevcut boşluk, arayış içinde olan emekçi bölge halklarının bir süre sonra bir takım gerici odakların baskısı ve denetimi altına girmesini de kolaylaştırmaktadır.

Emperyalist barbarlığa ve kapitalist sömürüye karşı her gün 1 Mayıs şiarıyla mücadeleyi yükseltelim!

Kuşkusuz ki, sosyalizmin aldığı yenilgi ve bu yenilginin yarattığı ideolojik tahribatlar emekçi yığınların sömürü düzenine ve halkların emperyalist saldırı politikalarına karşı mücadelesinde ciddi moral kırılmalara yol açtı, bu yüzden bazı kazanımlar ve mevziler çok kolayından terk edilebildi. Fakat bu dönem artık geride kaldı. Kapitalizme çekilen cilalar çok kısa bir süre içinde döküldü ve kanlı yüzü açığa çıktı. Yeni dönemde gelişen kapitalist saldırılar, üstü örtülen ulusal bağımsızlık, insanca yaşam koşulları, barış ve güvenlik içinde yaşama, geleceğe güvenle bakma gibi temel sorunları yeniden yakıcı biçimde gündeme taşıdı. Emperyalist barbarlık örnekleri küllenmeye bırakılan kitlesel başkaldırıların ateşini yeniden körükledi.

İşçi sınıfı ve emekçi dünya halkları bugün kaybettikleri hakları alma ve kendilerine yönelik

saldırıları göğüsleme mücadelesi veriyorlar. Mücadele yolunu tutan işçi ve emekçiler, doğal olarak kazanmak için sınıf dayanışmasının önemini ve ihtiyacını gittikçe daha fazla hissediyorlar. Onları devrimci bir temelde kazanmanın ve birleşik bir mücadeleye sevk etmenin maddi koşulları gün geçtikçe daha da geliyor.

Bugün kapitalist sömürüye ve emperyalist saldırılara karşı dünyanın dört bir yanında direnmeye çalışan işçi sınıfının ve dünya halklarının en temel sorunu, en temel silahından, devrimci bir örgütlenmeden ve önderlikten ve buna bağlı olarak devrimci dayanışmadan yoksun oluşudur. En son Irak'taki işgal sonrasında yaşanan trajik durum bunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Çürümüş Irak yönetiminin teslimiyeti nedeniyle kolayca Irak kentlerini ele geçiren haydutlar, Irak halkının işgale ve emperyalizme karşı çok köklü bir tepki ve öfkeyle dolu olduklarını gördüler. Irak halkı ise emperyalist saldırıların gerici bir iktidarın önderliği altında göğüslenemeyeceğini acı bir tecrübeyle görmüş oldu.

Bir kez devrimci önderlik ihtiyacı karşılandığında işçi sınıfının yıkılmaz gibi görünen kapitalist düzeni yerle bir ettiğini, halkların en modern silahlarla kuşanmış emperyalist orduları dize getirdiklerini sayısız örneklerden biliyoruz.

Açlığa, sefalete, her türden baskıya, barbarca saldırılara ve bir avuç para babasının kokuşmuş uygarlığına karşı işçi sınıfını ve emekçi halkları, ihtiyacını duydukları temel silahla donatmak için, her gün 1 Mayıs şiarıyla işçi sınıfının iktidar mücadelesini yükseltelim!

Irak'ta talan başlıyor...

Yağmacılar işbaşında!

Bush ve savaş çetesi Irak'ın petrollerini ele geçirmeyi ve bu ülkeyi bir sıçrama üssü olarak kullanmayı yıllar önce planlamışlardı. 11 Eylül saldırıları, tarihte bir başka örneğine rastlanmayan bu kanlı ve kirli planı hayata geçirmek için gerekçe olarak kullanıldı. Öne sürülen gerekçelerin yalan olduğu, Irak'ı işgal etmek için hiçbir haklı ya da meşru bahane olmadığı neredeyse tüm dünya tarafından biliniyordu. Ama buna rağmen emperyalist saldırganlar Irak'ı işgal ettiler.

Öncelikle Irak yıkıma uğratıldı

İran'la 8 yıl süren savaş ve Irak'ı büyük oranda yıkıma uğratan '91 Körfez Savaşı'nın ardından BM kararı ile Irak ambargo kuşatması altına alındı. İhracat-ithalat yapması engellendi, temel gelir kaynağı olan petrol satışı ise yasaklandı. Sonraları BM "petrol karşılığı gıda programı"nı uygulamaya koydu. Ancak bu öyle bir programdı ki, gıda ve ilaç yetersizliğinden dolayı bu süre (12 yıl) içinde 1 milyonu aşkın Iraklı çocuk ölüme mahkum edildi.

Emperyalist saldırı bu koşullarda bulunan Irak'ı hedef aldı. Binlerce füze, bomba, tank ve top mermileri ile Irak tam bir yıkıma uğratıldı. Irak kentlerinde insanlar halen elektrik, su, telefon, hastane, okul vb. hizmetlerden yoksun bir şekilde yaşamlarını sürdürmeye çalışıyor. Bu yıkım esnasında katledilenlerin, sakat kalanların sayısı ise henüz bilinmiyor. Şimdi Irak, yanmış yıkılmış, hiçbir kurumu işlemeyen, ama zengin petrol yataklarına sahip bir ülke. Bu ülke silahlı haydutların işgali altında ve bu leş kargaları yağma ve talana başlamış bulunuyorlar.

Yıkıklarını yeniden yapmak adı altında sıra yağmaya geldi

Irak'ı yeniden inşa etmek adı altında gerçekleştirilen yağmayı organize eden güç, doğal olarak bu ülkenin tahrip edilmesinde en büyük rolü oynayan ABD emperyalizmi. ABD Uluslararası Kalkınma Ajansı (USAID) adlı bir kuruma bu işin sorumluluğu verildi. "Irak'ın yeniden inşası ve insani yardım" kılıfı altında ihaleleri dağıtmaya başlayan bu kurum suyun başını tutmuş durumda. Elektrik, su, kanalizasyon, yol, köprü, hastane, okul, polis, yargı, cezaevleri ve daha akla gelebilecek her tesis, şebeke ve kurumlar için ihaleler açılmaya başlandı.

Irak'a saldırırken hiçbir kurum, kural ve hukuk tanımayan Bush ve savaş çetesi, yağmayı da kendi çıkarlarına uygun bir şekilde gerçekleştirmeye başladılar. Bilindiği üzere bu ekip petrol ve silah tekelleri ile organik ilişki içerisinde. Tümünün belli şirketlerle bağlantıları devam ediyor. İlk ihaleyi alan Bechtel şirketinin yöneticileri arasında eski dışişleri bakanlarından George Shultz ve eski savunma bakanı Caspar Wienberger gibi isimler de bulunuyor. Bush'un Savunma Bakanı Rumsfeld, bir petrol boru hattı projesi ile ilgili olarak arayı bulmak için 1988'de bizzat Saddam ile görüşmüştü. Bush'un yardımcısı Dick Cheney de ihalelerde yer alan birkaç şirketten biri olan Halliburton şirketinin eski başkanlarından biri. Bu şirketlerin tümünün seçimlerde Bush ve çetesine milyonlarca dolar "bağış"ta buldukları göz önüne alındığında, aradaki çıkar ilişkileri daha iyi anlaşılır.

Bush önderliğindeki haydutlar tüm ihaleleri kendilerine yakın şirketlere vermekte kararlı

görünyörlar. Savaş kundakçılarına yakın olmayan ABD şirketleri ve İngiltere savaşa katıldığı halde umduğunu bulamayan İngiliz şirketleri bu tutuma tepki gösterip, yağmadan kendilerine de pay verilmesini talep ettiler. Ama Umm Kasr'ı İngiliz askerleri işgal ettiği halde buradaki limanın onarım ve işletme ihalesinin bir Amerikan şirketine verilmesinden dolayı İngilizler'in sızlanmaları dikkate alınmadı. İngiliz şirketlere muhtemelen kısıntı kabilinde bir pay verilecek. Zira savaş çetesi sahip olduğu askeri üstünlük ve kural tanımaz saldırgan tutumu ile diğerlerine meydan okuyabilecek gücü kendinde buluyor. Bunun tek istisnası İsrail olacak. Bu ekibin etkin isimleri doğrudan siyonist lobinin içinde yer alıyor. İsrail'in petrol ihtiyacı artık ucuz fiyata Irak'tan karşılanacak. Bu amaçla Musul-Hayfa petrol boru hattının 6 ay içinde devreye girmesi bekleniyor.

Yağmanın önünde engel haline gelen ambargo kaldırılmalı!

Irak'ın yağmalanması için zaman geçirmeden petrol üretiminin tam kapasite devam etmesi ve petrol satışı önünde engel teşkil eden BM Güvenlik Konseyi'nin ambargo ile ilgili kararının kaldırılması gerekiyor. Zaten işgal sonrası Bush'un ilk işi ambargo kararının kaldırılması için çağrıda bulunmak oldu. Ancak Irak'ta söz sahibi olmak isteyen diğer emperyalist güçlerin engel çıkarmak isteyeceğini bilen Bush, yaptırımların aşamalı olarak kaldırılması formülünü geliştirdi. Buna göre, birkaç ay içinde üç-dört kararlı aşamalı bir şekilde ambargo kaldırılacak.

Irak halkının sahip olduğu doğal zenginlikten yararlanması yıllarca engellenmiş, bunun sonucu derin bir yoksulluk, hastalık ve ölüm olmuştu. Daha önce de Saddam Hüseyin ve çevresindeki asalaklar petrol gelirlerinin çoğuna el koyuyorlardı, ama çocuklar ilaç ve gıda yetersizliğinden ölmüyordu. Tersine, Irak'taki sağlık sistemi oldukça gelişmişti ve parasız sağlık hizmeti veriliyordu. Şimdi ise ambargo kaldırılacak, ama Irak halkı yine zenginliklerden yararlanamayacak. Kan emici tekeller Irak petrolünün yağmalanmasına girişecekler.

Fransa, Rusya, Almanya: Ambargo BM kararı ile kaldırılmalıdır

Amerikan emperyalizminin Irak'ı işgal etmesinden rahatsızlık duyan ama buna karşı durma gücünü

kendinde bulamayan diğer emperyalist odaklar, yağmadan pay kapmak, en azından daha önce Irak ile yaptıkları anlaşmaların devam etmesini sağlamak istiyorlar. Bunun için kullanabilecekleri tek araç BM Güvenlik Konseyi. BM'nin Irak'ta daha etkin bir rol alması gerektiğini savunan Fransa, Almanya ve Rusya, Irak'a uygulanan yaptırımların kaldırılması için BM silah denetçileri komisyonunun Irak'ın elinde kitle imha silahı bulunmadığını bir raporla belgelemesi gerektiğinin altını çiziyorlar. Fransa Cumhurbaşkanı Chirac "yaptırımları kaldırmanın koşullarını belirlemek artık BM'ye kaldı" derken, Rusya Dışişleri Bakanı İvanov "ABD'nin yaptırımları tek başına kaldıramayacağını" söylüyor.

Bu gelişmeler üzerine BBC'ye bir demeç veren BM silah denetçileri komisyonu şefi Hans Blix, Güvenlik Konseyi karar verirse denetçilerin iki hafta içinde Irak'a dönebileceğini söyledi. Ancak Bush ve yağmacı çetesi "kanıtları bizim yerleştirdiğimiz söylenebilir" gerekçesiyle buna karşı çıkıyor. Bu da doğal, zira Irak'ın işgalinden sonra Hans Blix ABD'nin yalanlarını ortaya koymuş, silah denetçilerinin aldatıldığını ve kapının yüzlerine çarpıldığını kamuoyuna açıklamıştı. Ne pahasına olursa olsun kitle imha silahlarını bulmaya kararlı olduklarını iddia eden savaş kundakçıları, bin kişiden oluşan Beyaz Saray'a bağlı göstermelik bir ekip oluşturarak Irak'a göndermeye hazırlanıyorlar. Savaşın gerekçesi sayılan kitle imha silahları şu ana kadar bulunamadı. Bu silahları ancak CIA'nın tam denetimi altında çalışacak bir ekip "bulabilir". Oluşturulacak ekibin başına Beyaz Saray'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı Condolezza Rice'nin yakın arkadaşı, ABD dışişleri görevlisi Charles Duelfer getirilecek. Savaş kurmaylarına bağlı bir ekibin ne kadar güvenilir olacağı ise ortada.

ABD tekellerinin çıkardığı plana göre, Irak'ın yeniden inşası, petrol gelirlerine en az 30 yıl süreyle el koymayı gerektiriyor. Yağmacı haydutlar bu topraklarda yaşayan, bu zenginliklerin gerçek sahibi olan Irak halkının iradesini hiçe sayıyor, yalnızca yağmadan kısıntı vermeyi planlıyorlar. Ancak Irak halkı henüz son sözünü söylememiştir. Sonucu, baştan beri yağma planlarının farkında olan Irak halkının işgale ve yağmaya karşı göstereceği direniş belirleyecektir. Irak halkının bu yağmacı çeteyi topraklarından söküp atmak için yükselteceği mücadele kararlılıkla desteklenmelidir.

Irak pazarından pay kapma telaşı...

Bu katliamın, yağmanın ve talanın hesabı sorulacak!

Yerle bir edilen, boydan boya emperyalizmin çizmeleri altında ezilen Irak, bütün sermaye çevrelerinin gözünü kamaştırıyor. Ne emperyalist devletlerin, ne bağımlı ülkelerdeki işbirlikçilerin halka dair bir kaygısı var. Varsa yoksa Irak'ın enkaz haline getirilmesiyle yaratılan pazarın nasıl paylaşılacağı... Irak yere serilmiş iştah kabartan bir sofraya gibi uzanıyor tekellerin önünde. Ama ABD bu sofranın baş köşesine oturmuş, kimseye zırnık koklatmamaya kararlı. Dahası, Amerikan saldırganlığı kullanılarak kazanılmış ganimet sofrasının başına çöreklenmiş olanlar, Bush kabinesinde yer alan haydutlardan, bunların ilişkili olduğu emperyalist tekellerden ibaret. Bu öyle hoyratça bir açgözlülük, öyle kaba bir "avımı kimseye yedirmem" tavrı ki, İngiltere gibi savaşın doğrudan içinde yer alanları bile dışlıyor, dolayısıyla tepkilerini çekiyor.

ABD ateşle oynuyor

İşgal altındaki Irak yere serilmiş bir av gibi uzanıyor ama, Irak halkı henüz tam yatıştırılabilmiş, daha doğrusu teslim alınabilmiş değil. Yalan bombardımanı halkı sersemletemedi. Savaş makinasıyla yerle bir edilen ülkelere avlanmış bir hayvan muamelesi yapılması, bu halkı emperyalizme ve uşaklığa karşı öfkeye ve nefrete boğuyor. Bugün iştahla sofranın başına kurulmuş emperyalist saldırganların, bu öfkenin boğazlarını parçalayacak bir keskinliğe ulaşmasını engellemeleri zor görünüyor. Elbette pay kapma telaşı yaşayan tekeller şu an için bunun kaygısını taşımıyorlar.

Amerikan emperyalizminin her düzeyden işbirlikçileri de ganimetten pay koparmaya çalışıyorlar. Irak kökenli hain ve işbirlikçilerden oluşan akbaba toplulukları Irak'a akın etti. Şimdiden kendilerine düşecek kırıntıların en fazlasını kapmak için canla başla kanat çırpıyorlar. ABD'ye yapmadıkları yalakalık, Irak halkına etmedikleri hainlik kalmamıştı. Doğal olarak ne hırsız Çelebi'nin başını tuttuğu Irak Ulusal Kongresi, ne ABD Dışişleri'nin gözdesi Paçacı'nın yapacakları bir yenilik taşıyor. Yine ne CIA beslemesi Nizar Hazrayi'nin ağzının şapırtıları halkı şaşırtabilir ne de Amerika'nın, hatta Saddam ve TC'nin kullanıp laçkalaştırdığı Talabani-Barzani ikilisinin gayretkeşliği... ABD bunlardan, kralcılarının başını çeken Ürdün'lü Prens Raad'dan, İngiltere ve CIA tarafından finanse edilen Irak Ulusal Uyum'un başındaki İyat Alevi'den, hatta gerek gördüğünde sırtını İran gericiğine dayayan El Hakimi vb. işbirlikçilerden işine yarananları, elbette karşılığını fazlasıyla alarak istediği gibi kullanacaktır.

Irak halkını Saddam'ınkinden daha beter bir ihanetle içerden hançerleyenlerin akıbeti, hiçbir ABD işbirlikçisinden farklı olmayacaktır. '70-80'li yılların ABD beslemesi Saddam'ın sonu, bu bağlamda yeterince açıktır. Kaldı ki bu kez ABD gerçekten ateşle oynuyor. Emperyalizme karşı nefreti bilenen halklar, hainlerin hesabını, bunların arkasındaki emperyalistleri de hedefe koyarak görmek için fazlasıyla nedene sahip. Bunun güç ve birikiminin süreç içinde oluşmasını, ne işbirlikçiler engelleyebilir ne de emperyalist haydutlar.

Kırıntılarla ödüllendirilen uşaklık

Elbette Türk devleti gibi, emperyalist savaşa destek vermiş, ABD-İngiltere saldırganlığının taşeronluğunu yapmış çakalların hesabı daha büyük. İspanya, Avustralya, İtalya, İsrail, Polonya... diye sıralanıp gidiyor bu grup. ABD bunları, yaptıkları ve yapacakları uşaklıklar karşılığında kırıntılarla ödüllendirmeyi vaadediyor. Irak'ın Yeniden İnşası ve İnsani Yardım Ofisi (ORHA) ve Amerikan Uluslararası Kalkınma Ajansı (USAID) çalışmalarını hızlandırmış durumdadır. Küçük ihaleler ve işler, yani kesinlikle büyük olmayan kırıntılar karşılığında kirli işleri yapacak gönüllüler arıyorlar.

Gönüllü olması istenen ülkelerden biri de Türkiye. "Ana (ABD'li) firmaların anlaşacağı, yüksek kalite ve düşük fiyat veren yabancı firmalar, taşeron olarak

projelerde yer alabilecek" diyen USAİD Başkanı Andrew Natsios, sadece ABD'nin değil başka hükümetlerin de Irak'ın yeniden yapılmasına katkıda bulunmasını umduklarını, özellikle komşu ülkelerin desteğinin önem taşıdığını, Türkiye'nin de katkıda bulunacağını umduklarını belirtti.

Türk devletinin bu yönlü beklentisi, sermaye çevrelerinin dört bir koldan yürüttükleri iğrenç propagandalarla yansıtılmıştı. Örneğin Sabancı, Polonya'nın 200 asker göndererek sofraya yanaşmasını örnek göstererek ve kendi durumlarından ötürü üzüntülerini belirterek "başımıza talih kuşu kondu, biz kış kışladık" diye hükümeti ikaz ederken, başta Doğan grubu olmak üzere burjuva medya, sermayenin telaşını manşetleriyle yansıttı. Orgeneral Hilmi Özkök de bu koroya, Irak'ın yeniden imarında Türkiye'nin de rol almak istediğini belirterek ve hükümet mali konuları halletsin asker gönderelim diyerek katılmakta gecikmedi.

Bayındırlık Bakanı Ergezen'in boş bulunup sarfettiği "Irak'ın çocuklarını bombalayan, çıkarı için yakıp yıkan ABD'nin, Türk firmalarını yeniden yapılandırmadan yararlandıracağına inanmıyorum. Bir ülkeyi yakacak, yıkacaksınız. Yakıp yıkan o insanlarla beraber o ülkeyi, o insanların gözü önünde onarmaya kalkacaksınız. Doğrusu onu da içime sindiremiyorum" sözleri ise tam bir fırtınaya dönüştürüldü. Fakat Erdoğan sermayeyi teskin etmekte gecikmedi: "Bayındırlık Bakanı'mızın yapmış olduğu açıklama duygusal bir açıklamadır, hissi bir açıklamadır. Sadece kendini bağlar. Asla bu hükümetimizin bir düşüncesi olamaz. Böyle bir düşünce, bir defa uygulaması olabilecek, uygulamada yeri olabilecek bir düşünce değildir. Biz, devlet yönetiyoruz, hükümetiz. Burada duygusallığa yer yoktur. Kesinlikle şu anda da, Irak piyasasında biz

yerimizi her yönüyle alacağız. Bu gayretin içerisindeyiz. Talepler vardır ve bu taleplere de en uygun şekilde bizler cevabımızı vereceğiz. Hatta görüşmeler, sürekli bir şekilde devam etmektedir.”

Yine aynı günlerde *Washington Post*'ta yayınlanan bir makalesinde, ABD'nin sadık köpeği olduklarını beyan etmeyi de ihmal etmedi: “İktidardaki partinin lideri ve şimdi de Başbakan olarak benim rolüm, demokrasi ve Türk kamuoyunun anlaşılabilir duyarlılıklarıyla ABD'yi destekleme ve kendi ulusal güvenlik çıkarlarımızı koruma arzumuz arasında bir uzlaşma sağlamak oldu. ... Bütün bu çabalarda hükümetim, ABD ve diğer koalisyon üyeleriyle işbirliğinde kararlıdır. Ortak zorluklarla yüzleşirken, sadece Irak'ta değil, birçok konuda aynı stratejik vizyonu paylaşıyoruz.” Sergilenen öylesine bir arsızlık ki, bir ülkenin başbakanı, Türkiye halkının yüzde 94'ünün savaşa karşı olmasına rağmen hükümetin Türk hava sahasının kullanımını onaylayabildiğine dikkat çekmekten bile utanmıyor.

ABD'ye bu yaltaklanmalarla eş zamanlı olarak Türk devletine iletilen resmi olmayan istekler sermaye çevrelerince bayram havasında karşılandı. Milli Savunma Bakanı, “(asker de dahil, ABD'nin taleplerini) elbette, bence karşılamalıyız. Hatta, bana göre masraflarını biz karşılayacak olsak bile olumlu yanıt vermeliyiz” diyerek, adeta başkanıyla uşaklık yarışına girdi.

Kırıntı elde etme açısından çakallar güruhu içinde şansı en fazla olanlardan biri Türk burjuvazisi. Türkiye Mütteahhitler Birliği Başkanı Nihat Özdemir, “Irak pazarından pay alacağız. Bundan kimsenin şüphesi olmasın” derken, bu olguya işaret ediyor. Türk sermayesi öylesine iddialı ki, aynı taşeronun söylediklerinden, Irak'ta önümüzdeki 15 yıl içinde 100 milyar dolarlık iş yapılacağını ve Türkiye'nin “bu pastadan yüzde 20 pay” almayı hayal ettiğini öğreniyoruz. Nitekim gıda, inşaat, nakliye vb. sektörlerde şimdiden epeyce nasiplendiler. BM Dünya Gıda Programı (WFP), savaş başladığından bu yana Türkiye'den 38.7 milyon dolarlık kuru gıda satın aldı. ABD askerlerinin ihtiyaçlarının da Türkiye'den karşılanması durumunda 400 milyon dolar kazanmayı umuyorlar.

ABD'ye gönüllü hizmetkarlık

Bu kanlı paralar karşılığında ABD'ye hangi hizmetlerin verileceği, ABD'den istekler ile birlikte listelenmiş durumda. Liste MGK'da görüşülüp son şekli verilecek. Dışişleri Bakanlığı'nın açıklamasında, talip olunan gönüllü hizmetler (istikrar gücü içinde yer almak, kimyasal silah uzmanı ve mayın temizleme ekibi göndermek, Irak ulusal ordusu ile polis kuvvetinin eğitiminde görev almak, sivil halkın silahsızlandırılması aşamasında görev yapacak uzman desteği sağlamak, Irak'ın eğitim ve sağlık sistemine katkıda bulunmak) sıralandıktan sonra, Irak'ın üst ve alt yapısının yenilenmesinde aktif rol almak isteği açık bir şekilde ortaya konuluyor. Elbette son sözü ABD söyleyecek.

Türk egemenlerinin savaş öncesinde, savaş sırasında ve halen süregiden kölece tutumları, yaltaklanmaları, bir ülkeyi satma onursuzluğunun altına imza atmaları, emperyalist yağma sofrasından kırıntı koparabilmek içindir. Zira Türk sermaye iktidarı bir parça avantajlı da olsa, artıklardan fazlasını kapamayacaktır. Bu aşağılık çabaların hesabını ise ancak işçi sınıfı önderliğinde devrimci bir emekçi hareketi sorabilecektir.

Irak halkının “güvenliği”ni ABD'nin kiralık katilleri sağlayacak!

Irak'ı yakıp yıkan, yağmalayan ABD-İngiliz emperyalistleri, bugünlerde Irak'ın yeniden inşası adı altında bir “özelleştirme” furusu başlattılar. Elektrik, su ve kanalizasyon şebekeleri, hastaneler, okullar ve diğer kurumların tümü bu kapsama dahil. Onarım ve yeniden inşa ihaleleri Amerikan, daha doğrusu haydutbaşı Bush ve savaş çetesiyle içli dışlı olan şirketlere verilmeye başlandı. Daha önemlisi ise, polis, yargı ve cezaevi işlerinin de bu özelleştirme hamlesine dahil olmasıdır. Yani Irak'ta polis, yargı ve cezaevleri özel bir Amerikan şirkettinden (DynCorp) sorulacak.

Dünyanın farklı bölgelerinde birçok ülkeyi işgal eden Amerikan emperyalizmi, yerli işbirlikçilerine tam güvenemediği yerde, polislik görevini kendi askerlerine yaptırıyor. Dünya jandarması bir gücün mensupları olan ABD'li askerlerin kibri ve küstahlığı, ahlaki yönden içinde buldukları yozlaşma, istisnasız ayak bastıkları bütün ülkelerde halkların nefretini hızla kazanmalarını sağlıyor. İşledikleri suçların üstü örtülemediği zamanlar (bu tür durumlara çok sık rastlanmasa da) haklarında davalar açılıyor, açığa çıkan kirli işler bazen ABD yönetimini sıkıntıya sokuyor. Faşist askeri darbelerden işkenceye, toplu katliamlardan sabotajlara ve provokasyonlara kadar her türlü kirli/karanlık işi CIA eliyle yapan işgalci katil sürüleri, karşılaşabilecekleri tepkileri hesaba katmak, göstermelik de olsa kimi zaman kendilerini dizginlemek zorunda kalıyorlar. Özelleştirme sayesinde bu “yükten” de kurtulacaklar.

ABD'nin özel güvenlik şirketleri birçok ülkede faaliyet gösteriyorlar. Ancak Irak'ta bu şirketlere çok daha geniş kapsamlı sorumluluklar verilecek. Polisliğin yanı sıra yargı ve cezaevi gibi alanların bu şirketlere ihale edilmesi bunu gösteriyor. Irak bir deneme tahtası olacak. Bu ülkede başarı elde edilebilirse, muhtemelen bu uygulamaya işgal edilen ve edilecek ülkelerin tümünde uygulamaya konacak. Araçça bile bilmeyen, bu halkı tanımayan, hakkında hiçbir bilgiye sahip olmayanlar Irak halkına “güvenlik” ve “adalet” dağıtacaklar.

Söz konusu güvenlik şirketlerinin sicilleri oldukça kanlı ve kirlidir. Ancak Irak'taki ihaleyi kazandığı açıklanan DynCorp şirketinin sicili ötekilerden çok daha kanlı ve vahşidir. İkinci paylaşım savaşından sonra kurulan şirket, çoğu emekli Amerikan askeri olan 25 bin kişi çalıştırıyor. Dünyanın en büyük güvenlik şirketi ünvanı taşıyan şirketin yıllık geliri milyar dolarları buluyor. DynCorp'u diğerlerinden ayıran özelliklerin başında Pentagon ile olan yakınlığı gelir. Haydutbaşı Bush'un, ABD donanmasının asker ve sivil yetkililerinin, ABD'nin silah denemeleri yaptığı alanların vb. güvenliğini bu şirket sağlıyor. Yani Amerikan militarizmiyle yakın ilişkiler içinde bulunan, hatta onun bir uzantısı haline gelen bir şirkettir söz konusu olan. ABD başkanlık seçimleri kampanyasında Bush'a yüzbinlerce dolar bağışta bulunduğunu da eklemek gerek.

Pentagon'a bu kadar yakın, yirmiyi aşkın ülkede ihaleler alan bu şirketin basına yansıyan icraatları bile tüyler ürpertici. DynCorp'un adı en çok Latin Amerika ve Bosna'da yaptığı vahşi icraatlarla basına yansdı. Birçok ülkede faşist cuntaların katliamlarına

fiili olarak katılmış, Kolombiya örneğinde olduğu gibi sivil halkı katletmiş vb. Bu arada ekinlerini tahrip ettiği için Ekvadorlu köylüler tarafından şirket hakkında davalar da açılmış. Bosna'da BM çatısı altında çalışarak uyuşturucu ve kadın (aralarında 12 yaşında çocuklar da bulunuyordu) ticaretini bizzat bu şirket yürütmüş. En korkuncu ise, çocukları öldürüp organlarını satmasıdır. Bu kirli icraatların açığa çıkmasını sağlayan, bu pislikleri gören bazı şirket elemanlarının BM'ye haber vermeleridir. Tabii haberi veren elemanlar hemen işten atılmıştır.

ABD emperyalizminin işgal ettiği bölgelerde DynCorp elemanı kiralık katiller tarafından işlenen suçlar elbette basına yansıyanlarla sınırlı değil. Yansıyanlar sadece buzdağının görünen kısmı. Zira Amerikan basın tekellerinin kirli/kanlı işlerin üstünü örtmek gibi bir misyon üstlendiği biliniyor. Bu ve benzeri şirketlerin suçları elden geldiği oranda gizlenmeye çalışılıyor.

Bu ve benzeri şirketler gerçekte Amerikan yönetiminin doğrudan bir uzantısı konumundadırlar. Ancak “özel” şirket olduğu gerekçesiyle kural tanımayan vahşi icraatlar Washington yönetimini doğrudan bağlamıyor. Bu görüntü işgalci emperyalist güçlerin kan damlayan ellerini dünyaya temizmiş gibi gösterilmesi işlevi de görüyor.

“Araplar demokratik bir düzen kuramıyor. Burada bir demokrasi olabilir, ama bunu biz kuracağız” vb. türden iğrenç propagandalar eşliğinde işgal edilen Irak'ta, halka vad edilen özgürlük ve demokrasi DynCorp'un profesyonel kiralık katilleri eliyle dağıtılacak. Faşist bir örgütlenme olan bu şirketin adını demokrasi, adalet vb. kavramlarla bir arada anmak bile, açıkça bu değerlerle alay etmektir. Şirketin kirli siciline rağmen, işlenen suçlar ABD'de soruşturmadan muaf tutuluyor. Latin Amerika ve Bosna'da yaşananlar gözönüne alındığında, emperyalist işgalcilerin Irak'ta ne türden bir demokratik yönetim kurmaya hazırlandıkları daha iyi anlaşılır.

Bu kapsamda bir uygulama ilk defa Irak'ta denenecek. Olumlu sonuç alınması durumunda bu sömürge yönetimlerine model teşkil edecek. Eğer Irak halkının direnişi ile bu vahşi plan bozulmazsa, ABD emperyalizminin “özgürleştireceği” ülkelerdeki güvenlik, Pentagon'a bağlı bu faşist örgütlenmelere devredilecek demektir. Sadece bu plan bile, Irak halkıyla dayanışmayı yükseltmenin öneminin anlatmaya yeter.

Emperyalistler arasında savaş ganimeti üzerinden derinleşen çatışmalar!

C. Kaynak

Bush geçtiğimiz günlerde BM Güvenlik Konseyini Irak'a karşı yürürlükte olan yaptırım politikasına derhal son vermeye çağırırken, bu ticaretin önündeki yasal engellerin kaldırılmasını kastediyordu. Güvenlik Konseyi'nin yakacağı yeşil ışık sonucunda ABD fiilen gaspetmiş olduğu petrolü satabilme olanağına kavuşmayı bekliyor.

ABD emperyalizminin Irak'a karşı yıllardır sürdürdüğü ve 20 Mart sabahı açık askeri işgale dönüşen saldırı politikasını tanımlamak, olası sonuçlarını uzantıları ile bir arada yorumlamak zor değildi. Konu kendi içinde belli bir berraklığa sahipti. ABD'nin saldırısına gerekçe gösterilen nedenler, saldırganlığın önden ilan edilen amaçları, onun arka planındaki uzun vadeli hedefler defalarca tanımlandı. Birkaç hafta süren askeri saldırı da, Pentagon'un medya tekelleri aracılığı ile uyguladığı sansüre rağmen, açığa çıkan ipuçlarından hareketle değerlendirildi.

Örneğin, Bağdat'ın çok kolay düşmesi konusunda ileri sürülen iddia doğrulandı. İşgal güçleri başkente yanaşmadan önce kendilerine engel teşkil edebilecek Irak güçlerini hava saldırıları sonucunda imha etmişlerdi. Dikkatlerin hep başka alanlara çekilmesine karşın satır aralarından sızan bilgilere göre, Irak'ta toplu katliam gerçekleşmişti. Bunun bilançosu ilerde yapılacak, vahşetin ölçeği sonra ortaya çıkacak. Çünkü şu anda böyle bir envanter yapabilecek olanak ve verilere sahip olan kaynaklar Pentagon'a koltuk değnekliliği yapan büyük medya tekelleridir. Onlar ABD'nin saldırısını haklı göstermek için aylar boyunca her türlü yalana başvurmadan geri durmadılar. '91'de de yüzbinlerce Iraklı'nın katledildiği yıllar sonra, bağımsız araştırmacı ve gazetecilerin çabaları sonucu, kamuoyuna duyurulmuştu. Bu kez de gerçekler benzer bir süreçten geçerek ortaya çıkacak.

Egemenliğin tesis edilmesi ve pürüzlerin giderilmesindeki güçlükler

BAAS rejiminin yıkılması ve işgal güçlerinin ülkede askeri kontrolü sağlamalarının ardından Irak sorununda yeni bir dönem başlamış bulunuyor. Irak sorunu artık kendisini saldıрма/savunma ikilemi ve onun etrafında dönen diplomatik entrika ve hesaplar çerçevesinde ifade etmiyor. Dolayısıyla, sorunların algılanmasında bugüne kadar egemen olan berraklık, yerini çok yönlü bir karmaşıklığa terk ediyor. Irak'ta toplumsal yaşamın esas ya da tali her boyutu, konunun değişik alanlardaki bölgesel ve uluslararası uzantılar yığınının her birisi başlı başına bir kriz alanı. Burada kastedilen yalnızca yaşanan gelişmelerin açığa kavuşmasında karşılaşılan güçlükler değil. ABD emperyalizminin "kurtardığını" iddia ettiği Irak bugün

sadece bir savaş enkazından ibaret değil. Tarifi güç bir kaos ortamının hüküm sürdüğü Irak ayrıca başka hesapların görüldüğü, rekabetin sürdüğü, çelişkilerin keskinleştiği bir mekana da dönüşüyor.

Japonya Başbakanı Irak sorunundan bahsederken, Kuzey Kore ABD anlaşmazlığının bir çatışmaya dönüşmesinden endişe duyduğunu ve konunun görüşmelerle halledilmesi gerektiğini belirtiyor. Putin Rusya'nın askeri sanayisine çeki düzen vermek için yeni atama ve düzenlemeler yapıyor, yani adını koymadan silahlanmanın bir önceliğe dönüşmek üzere olduğunu vurguluyor. Moskova Irak konusunda halen aynı görüşü paylaştığı Fransa'yı, ambargo ve yasakların kaldırılması önerisine destek verdiği için, ABD önünde diz çökmekle suçluyor. Schröder *Spiegel*'in sayfalarında savaşa karşı tavrının yanlış anlaşıldığını, abartıldığını, bundan dolayı üzüntü duyduğunu, ABD'den özür dilediğini açıklıyor. ABD sorumluları savaşa karşı tutumundan ötürü Fransa'yı cezalandırmak istediklerini ifade ettiklerinde Fransız şarap üreticileri tedirgin oluyorlar. Atina'da yapılan Avrupa Birliği zirvesinin ana gündemini Irak üzerinden ortaya çıkan sorunlar oluşturuyor ve zirve bir kulis sohbetine dönüşüyor. 15 Arap ülkesi ABD-İngiliz güçlerinin Irak işgaline bir an önce son vermesini talep ediyor. Petrol fiyatlarında umulan istikrar halen sağlanmış değil. ABD'nin "Irak zaferi" Amerikan ekonomisinde beklenen psikolojik şok etkisini yaratmadı, vb...

Yalnızca Irak petrolüne ilişkin yapılan hesaplar üzerinde durulacak olursa, konunun birer boyutu gibi görünen sorunların hiç de öyle olmadıkları anlaşılır. Ayrıca, Irak petrolü üzerinde yapılmış olan hesaplar günlük basında ilk sıralarda işlenen bir konu. ABD emperyalizminin en ivedi amaçlarından biri, bu ülkenin petrolünü gasp etmekte ve bu çok açık bir biçimde dile getirildi. Hatta, Bush "Irak'a özgürlük" operasyonunun başarıyla sonuçlanması durumunda bu petrolden Rusya ve Fransa'ya pay verilmeyeceğini ilan etti. Saldırı sırasında öncelikli amaç, petrol kuyu ve rafinerilerinin bulunduğu bölgeleri tahribata yol açmadan ele geçermektir. Bağdat'ta talan edilmeyen, arşivleri ABD birliklerince hemen koruma altına alınan binalar sadece Petrol Bakanlığı'na ait olanlardı.

Talana ve pay kavgasına yeni bir hukuksal kılıf arayışı

Irak'ta rejimin yıkılması ve denetimin işgal kuvvetlerinin eline geçmesi sonucu ABD bu ülkenin petrolünü fiilen gasp etmiş sayılır. Petrol kuyuları istenilen randımanda olmasa da işletilmeye hazır. ABD'nin Irak'a sevk ettiği uzman ekiplerin tanker ya da hazır boru hatları üzerinden petrol ihracına başlamalarının önünde de şimdilik bir engel görünmüyor.

Bush geçtiğimiz günlerde BM Güvenlik Konseyini Irak'a karşı yürürlükte olan yaptırım politikasına derhal son vermeye çağırırken, bu ticaretin önündeki yasal engellerin kaldırılmasını kastediyordu. Güvenlik Konseyi'nin yakacağı yeşil ışık sonucunda ABD fiilen gaspetmiş olduğu petrolü satabilme olanağına kavuşmayı bekliyor.

ABD emperyalizmi askeri gücüne dayanarak Irak'ı işgal etti. Sorunun askeri boyutu en kolay aşamaydı ve

bu Bağdat'ın düşmesi ile birlikte tamamlandı. Ama Irak'ı sindirme, onun zenginliklerini uyduruk anlaşmalar sonucu kendi mülkiyetine geçirme bundan sonraki gündemi kapsayacak olan çok daha farklı ve zorlu bir konu. Irak'ın devrik rejimi uluslararası bir meşruluğa sahipti ve yaptığı ticari anlaşmalar da aynı ölçüde meşruydu. ABD şiddete başvurarak bu rejimi devirdi, egemen bir ülkeyi işgal etti. Önünde bunun hesabını soracak uluslararası yasal bir merci yok. Fakat Irak petrolünün işletme hakkı Rus, Fransız ve Çin şirketlerine uluslararası ticari yasalara uygun bir biçimde satılmış durumda. Bu hakkın ABD petrol tekellerine devredilmesi için yürürlükteki anlaşmaların tek tek fesh edilmeleri gerekecek. Irak Petrol Bakanlığı'ndaki arşivlerin ele geçirilmeleri ile sorun çözülmüş olmuyor. Ticari konulardaki anlaşmazlıkları karara bağlayan ticaret mahkemeleri var. Bu bağlamda ABD emperyalizmi silah zoru ile çözemeyeceği çok daha karmaşık sorunlara yüzyüze.

Irak petrolü kısa sürede dünya pazarına akma kapasitesine kavuşacak. Fakat, ondan önce bu petrolün yasal mülkiyetinin kime ait olduğunu belirlemek gerekecek. Rus petrol tekeli Lukoil Irak'ın bazı petrol rezervlerini kastederek, "Yasal bakımdan bu kaynaklar bizim mülkiyetimizdir. Gerektiğinde yetki sahibi olan Cenevre Hakemlik Divanı'na başvurur ve bu rezervlerin kullanımını derhal durdururuz" diyor.

Sorunun bu yönü ilk bakışta, üstelik bir ülkenin ateşe verildiği bir ortamda, biraz tali gibi görünür. Ama hiç de öyle değil, ucu uluslararası ticaret kurallarının hallaç pamuğu gibi savrulmasına varıyor. Bu nedenle petrol ticareti yapan kuruluşlar Irak petrolü için bir kuruş yatırımda bulunmayacaklarını söylüyorlar ve Cenevreli bir petrol tüccarının ağzından tavrılarını şöyle özetliyorlar: "Aklı başında hiçbir alıcı konu yasal bir netlik kazanmadan gidip Irak petrolüne müşteri olmaz. (.) İleride hükümet değişikliği olur da yeni hükümet yapılmış olan satışı iptal ederse, saptanmış olan fiyatı ikinci kez ödemek gerekecek. Söz konusu fiyatlar dev rakamlara tekabül ettiği için atılan taş ürktüülen kurbağaya değmez".

Uluslararası petrol tekelleri arasında bir rekabet alanı olarak Irak petrolünün geleceğini ABD emperyalizmi tek başına ve dilediği gibi belirlemekte zorluk çekecektir. Kendisine aslan payını ayırması durumunda bile ganimeti BM Güvenlik Konseyi'ne getirmek ve rakipleri ile pazarlık masasına oturmak zorunda kalacaktır.

Henüz nasıl bir mutabakata varılmak istendiğine ilişkin bir belirti yok. ABD yönetimi konuyu pazarlık masasına koymak istemiyor ve sadece Güvenlik Konseyi'nin yaptırım politikasına son vererek Irak dosyasının işgalci güçlere teslimini talep ediyor. Fransa yaptırımların kaldırılmasını değil, BM'nin söz hakkının kaybolmaması için sadece bir dönem askıya alınmasını istiyor. Rusya ise şimdilik insani ihtiyaçların karşılanması önünde engel olan yaptırım politikasının bazı bölümlerinin dondurulmasını ve esasa ilişkin yanının da çıkarları çelişen taraflar arasında bir anlaşma sağlanana kadar yürürlükte kalmasını savunuyor.

Bu kör düğümün nasıl çözüleceğini önden kestirmek güç. Nasıl çözülsün, bu hiç de kolay olmayacak, beraberinde yeni çatışmaları getirecektir.

Siyonist katliamlar devam ediyor...

Filistin halkıyla dayanışmayı yükseltelim!

Irak'ın işgal edilip harabeye çevrilmesinden, binlerce Iraklı'nın katledilmesinden büyük bir sevinç duyan siyonistler, zaman geçirmeden Suriye'nin de işgal edilmesini istiyorlar. İsrail'in önünden şimdilik kaldırılan Irak engelinden sonra Suriye'nin dize getirilmesi, siyonistlerin önünün açılması ve içinde buldukları bölgesel tecrit durumunun sona ermesi anlamına gelecek.

Hem bölgesel bir güç olmayı, hem de Filistin halkını açık hapishaneye çevrilmiş iki-üç kente hapsetmeyi planlayan siyonistler, ABD emperyalizminin bölgeyi hedef alan yıkım ve işgal saldırısı sayesinde bu amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlar. Nitekim değişik çevrelerin yorumlarında da dile getirildiği gibi, Ortadoğu'ya dönük Amerikan saldırganlığının bir amacı da siyonistlerin bu amaçlarına ulaşabilmeleri için gerekli zemini hazırlamaktır.

Dikkatlerin Irak işgaline çevrildiği son bir ay boyunca İsrail ordusunun kuşatma, yıkım ve katliamları kesintisiz bir şekilde devam etti. Yahudiler'in bir hafta sürecek hamursuz bayramı bahane edilerek Gazze Şeridi ve Batı Şeria'dan İsrail, Ürdün ve Mısır'a tüm geçişleri yasaklayan siyonist ordu, Filistin'i abluka altına aldı. Son 30 ayın en

büyük saldırısı ise geçen hafta sonu gerçekleştirildi. İşgalci İsrail ordusu 35 tank, zırhlı araç ve buldozerin yanı sıra evlere ışık tutan 5 helikopter ile saldırıya geçti. Gazze Şeridi'ndeki Refah Mülteci Kampı'na üç koldan saldıran siyonistler 5 Filistinli'yi katlettiler.

Katliamları rutin haline getiren Şaron yönetimi, haydutbaşı Bush'un desteği ile Filistin'de İsrail işbirlikçisi bir yönetimi iş başına getirmeye çalışıyor. Emperyalistlerin baskısı sonucu Arafat, Ebu Mazen olarak bilinen Mahmut Abbas'ı başbakan olarak atamıştı. Ebu Mazen, "ılımlı, batı yanlısı lider" olarak bilinen Gazze Şeridi Güvenlik Şefi Muhammed Dahlan'ı İçişleri Bakanlığı'na getirmeye çalışması Arafat'ın muhalefetiyle karşılaşınca, istifa tehtidinde bulundu. Bush-Şaron ikilisinin istediği de Arafat'ın inisiyatifi yoketmek.

Baskılara karşın inisiyatifi bırakmak istemeyen Arafat ile Ebu Mazen arasındaki gerginlik Filistin yönetimi içinde bir krize dönüştü. Güvenlik birimlerinin kendisine bağlı kalmasını isteyen Arafat son güne kadar direndi. Ebu Mazen Filistin güvenlik birimlerinin sorumluluğunu Dahlan'a vermek istiyor. Filistinli grupları silahsızlandırmak isteyen Ebu Mazen, bu işi ancak daha önce Hamas hakkında soruşturmalar açan Dahlan ile yapabileceğini bildiği

için bunda direnmiyor. Tabii arkasında emperyalistler ve bölgedeki işbirlikçiler de var.

Ebu Mazen'in kabinesini oluşturmasını bekleyen kasap Şaron, iplerin Arafat'ın elinden alınması durumunda Ebu Mazen'le görüşmelere başlayacağını ilan etti. Bush-Şaron katillerinin Filistin'de iş başına gelmesini istedikleri ekibin kendilerine tam olarak uşaklık edecek cinsten olmasını istiyorlar. Ama Filistin'de bu emellerine ulaşmaları kolay olmayacak. 50 yılı aşkın bir süredir devam eden vahşi katliamlara rağmen Filistin direnişini kıramayanlar, direnişle örülmüş onurlu bir belleği yokemedikleri sürece, bunu başaramayacaklar. Bunu bildikleri içindir ki, halkın sahip olduğu ne varsa yakıp yıkmaya bakıyorlar. Yıllardır evleri yıkıyorlar, kuyuları dolduruyorlar, zeytinlik, turuncgiller ve bağ alanlarını söküyorlar.

Ancak haydutların unuttuğu şey, sahip oldukları silahların, katillerden oluşan ordularının gücünün halkların belleğini yokedecek düzeye ulaşmadığıdır. İnsanlığı hızla barbarlık içinde çöküşe götüren bu zorbaları tarihin çöplüğüne atacak olan güç, direniş belleğine sahip olan işçi sınıfı ve ezilen halklardır.

“Tek bir tank yeterliydi”

(SPIEGEL-ONLINE'ın Alman arkeolog ve Irak uzmanı Michael Müller-Karpe ile yaptığı röportajdan...)

- Müzelerin yağmalanması ile ilgili olarak Irak'taki ordular uluslararası kamuoyu tarafından açık bir şekilde eleştirildi.

Müller-Karpe: Ben bir arkeolog olduğumdan dolayı hukuksal şeyler hakkında bir şeyler söylemek istemem. Ama bir şeyler oldukça ters ve kötü gitti. Bağdat'taki müze çalışanları askeri birliklerden defalarca yardım istemelerine karşın hiçbir yardım alamadılar. Savaş başlamadan müzenin bütün girişlerini bir tek kapı dışında duvarlarla kapattılar. Müze çalışanları bununla müzenin kolayca korunabileceğini düşündüler. Oysa bu kapıyı tutmak için tek bir tank yeterliydi.

- Çalınan ve tahrip edilen eserlerin Irak ve oradaki insanlar için önemi nedir?

Müller-Karpe: Geçmiş 80 yıl boyunca kazılarda çıkarılanlar bu Irak Müzesinde toplandı. İnsanlar kendi yaşadıkları ülkelerinin tarihleri hakkında bilinçten kaynaklanan bir onura sahiptiler. Bu bütün bir ülkenin toplam bir tarihiydi. Sadece bu ülkenin de değil: Orada bütün bir uygarlığın kökleri vardı. O nedenle onları korumak sadece oradaki insanlığın bir görevi değil bütün bir dünyanın görevi olmalıdır.

- Almanya veya Avrupa'da insanların neleri kaybettiklerini anlamalarını kolaylaştırabilecek böyle bir kültür hazinesi var mı?

Müller-Karpe: Hayır. Karşılaştırılabilecek böyle bir hazine yok. Bizim Almanya'daki kültürümüz Mezopotamya'ya oranla çok genç. Bugünkü uygarlığımız için önemli olan araba ve bilgisayar gibi her şey Mezopotamya'daki keşiflere dayanır. Tekerlek, aks ve benzeri şeyler orada keşfedildi ve gelişim aşamaları sadece orada araştırılabilir. Uygarlığımızın kökeni oradadır. Irak'ın imajı mümkün olduğu kadar çabuk değişmelidir. Bir ülke terör rejimiyle değil kendi tarihiyle bir anlam kazanır.

- Şimdi neler yapılabilir?

Müller-Karpe: Tabii müzeler korunmalıdır. Kırılanlar olabildiği kadarıyla restore edilmelidir. Ama asıl önemli sorunu müzelerde görmüyorum. Müzelerdeki sorunları katbekat aşan diğer bir alanda görüyorum. Tarihi kentler de birinci Körfez Savaşı'ndan sonraki durumu hatırlatıyor. 1991'deki ateşkesten sonra yönetim boşluğundan yararlanarak yapılan kaçak kazılar. Milattan önce 3000 yılına ait hemen hemen hiç dokunulmamış kentler harabeye çevrildi. (...)

(“www.spiegel.de/kultur/gesellschaft/” sitesinden...)

Irak halkı emperyalist işgale boyun eğmeyecek!

Emperyalist propaganda merkezleri ABD emperyalizminin Irak savaşından zaferle çıktığını ilan etmek için birbirleriyle yarıştılar. Oysa gerçek son derece açık. Irak halkı işgalci ABD ve İngiliz emperyalizmine büyük bir nefret ve kin besliyor. Emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayan işbirlikçi yönetimi de tanımayacağını gösteriyor.

Irak halkı emperyalist işgale tutum alıyor, her gün Bağdat sokaklarında ve başka kentlerde anti-emperyalist şiarların haykırıldığı eylemler yapıyor. Eylemlerde “Kendi kendimizi yönetmek istiyoruz!”, “Özgürlüğümüzü istiyoruz!”, “ABD işgalini kabul etmiyoruz!”, “Birlik istiyoruz!” vb. şiarlar onbinler tarafından sahipleniliyor.

ABD emperyalizmi Irak nüfusunun %65'ini oluşturan Şiiler'in kendilerini çiçekle karşılayacağını bekliyordu. Ancak hiç de öyle olmadı. Saddam'ın baskı ve şiddetiyle yüzyüze kalmış olan Şiiler sokağa çıkarak “Saddam'a da, ABD'ye de hayır!” sloganlarını haykırdılar. ABD emperyalizminin uşaklık önerisini reddettiler. Binlerce Şii Kunt kenti valiliğini işgal ederek ABD işgalini protesto etti.

ABD'nin Irak'a kurmayı planladığı dört askeri üssün kabul edilemeyeceğini, emperyalistlerin çatıştırmayı düşündüğü Şii ve Sunni halkın liderleri ortak bir

deklarasyonla açıkladılar.

Emperyalistlerin katliamcı savaş politikası on yıllardır birbirine düşmanca bakan Sunni ve Şii mezhebinden Irak halkını birleştirdi, bütünleştirdi. İşgalci emperyalistlere karşı “cihad” çağrısı yapan çeşitli milliyetlerden ve mezheplerden Irak halkı emperyalistlerin yüreğindeki korkuyu büyütüyor.

Emperyalistler işgalin yaratacağı sonuçlara ilişkin kaygılarını dile getirmeye başladılar bile. Pentagon danışmanı Richard Perle yaptığı açıklamada şunları söylüyor: “Mümkün olan en kısa sürede istikrarı sağladıktan sonra Irak'tan ayrılmalıyız. Aksi takdirde bizim varlığımıza karşı muhalefetin gelişme tehlikesi artar.” “Muhalefetin gelişme tehlikesi” varolan durumun yumuşatılmasına yöneliktir. Zira emperyalist işgale ve kukla yönetime karşı muhalefet daha şimdiden başlamıştır. Tüm veriler muhalefetin şiddetlenerek gelişeceği yönündedir.

İşgal emperyalistlere pahalıya malolacaktır. Dünya halklarının emperyalist haydutluğa öfkelerini büyütmüş, emperyalizme karşı savaşma isteğini artırmıştır. Irak halkı her geçen gün daha fazla özgürlük ateşini harlayacak, emperyalist işgale, baskı ve şiddete boyun eğmeyecektir.

İMF ek niyet mektubunu onayladı...

İMF-TÜSİAD programları iptal edilsin!

Kasım ayından bu yana süren 4. gözden geçirme görüşmeleri yakın zaman önce tamamlanmış, buna ilişkin ek niyet mektubu da İMF'ye gönderilmişti. İMF İcra Direktörleri Kurulu geçtiğimiz hafta AKP hükümetinin gönderdiği "ek niyet mektubu"nu görüştü ve kabul etti. Buna bağlı olarak da Türkiye'nin kullanması için 700 milyon dolarlık bir kredinin yolunu açtı.

Niyet mektubu emperyalizme köleliliği bir kere daha tescilliyor

Bu, AKP hükümetinin İMF'ye gönderdiği ilk niyet mektubu. AKP'liler kısa süre öncesine kadar "önceki hükümetler gibi İMF'den talimat almayacağız" diyorlardı. Görüşmelerde İMF yetkilileriyle istikrar programı konusunda "çatır çatır" pazarlık edeceklerini ve ihtiyaç duyarlarsa onu esnetmekten kaçınmayacaklarını sık sık dile getiriyorlardı. Yeni niyet mektubu bütün bunların yalan olduğunun resmi bir itirafı oldu. Tezkereler ve buna bağlı gelişmeler AKP hükümetinin dış politikada izlediği emperyalizme uşaklık çizgisinin tesciliydi. Yeni niyet mektubu ise AKP hükümetinin ekonomik politikalar alanında da İMF-TÜSİAD çizgisinin sadık bir uygulayıcısı olduğunu resmen tescil etti. Hatta AKP hükümeti daha da ileri gitti. Niyet mektubunda ekonomik reform programını esneterek değil tersine 'kuvvetlendirerek uygulamakta kararlı' olduğunu ilan etti.

Amerikan yapımı hükümet

Türkiye hava sahasını Amerikan uçak ve füzelerine açtığında bir Iraklı yetkili "AKP hükümeti Amerikan yapımı bir hükümetmiş" diyerek bir doğruyu vurgulamıştı. Niyet mektubu bu doğruyu bir kere daha, fakat bu kez ekonomik cepheden ortaya koyuyor. AKP'nin hükümet olduktan sonra açıkladığı hükümet programı ile bugün İMF'ye verilen niyet mektubunu karşılaştıranlar bunun ne demek olduğunu çok daha iyi anlayacaklardır. Hükümet programı, söylendiği gibi ülkenin ve AKP'ye oy verenlerin ihtiyaçlarından yola çıkılarak değil, tam tersine emperyalist kurumların ve sermaye gruplarının telkinlerinden yola çıkılarak hazırlanmıştır. Hükümet programı ile niyet mektubunun bu denli benzeşmesinin başka bir anlamı yoktur.

Niyet mektubu işçi ve emekçilere dönük saldırı planlarıyla dolu

Hükümetin İMF'ye sunduğu "ek niyet mektubu"nda nelerin yazılı olduğu sır değildi. Çünkü hükümet, daha İMF tarafından onaylanmadan bu niyet mektubunun gereklerini yerine getirmeye başlamış, bir dizi saldırı politikasını uygulamaya sokmuştu. Hükümetin önümüzdeki dönemde "kuvvetlendirerek" uygulamak istediği saldırı programının en önemli başlıkları şunlar.

Kamuda 55 bin kişi işten çıkarılacak

Niyet mektubunda Ekim 2002'den önce tasfiyesi planlanan 10 bin kişinin halen görevlerinin başında olduğu hatırlatılıyor. Ve ilk etapta bu 10 bin kişilik fazlanın eritileceğine, daha sonra ise revize edilmiş yeni hedefler doğrultusunda 2003 Aralık sonuna kadar 45 bin 800 kadronun tasfiyesinin gerçekleştirileceğine dair söz veriliyor. Yani yıl sonuna kadar kamuda 55 bin 800 kişi ya zorla emekli edilerek ya da doğrudan doğruya sokağa atılarak tasfiye edilecek.

Ücret ve maaşlar bu yıl da tırpanlanacak

Niyet mektubunda ücret zamları konusunda şunlar söyleniyor: "Memur maaşları ocak ayında ılımlı bir ölçüde artırılmıştır. Yıl içinde yapılacak herhangi başka bir artış bütçedeki başlangıç ödenekleri ile uyumlu olacaktır. Kamu sektörü işçilerine ilişkin olarak ise devam eden müzakerelerin, işçi ücretleri ile memur maaşları arasındaki farkı azaltacak bir uzlaşma ile sonuçlanmasını beklemekteyiz. Ayrıca kamu işçilerinin ücretleri ve memur maaşları geriye dönük endekslemeye tabi olmayacaktır."

Yani kamudaki işçi ve emekçilerin krizler, buna bağlı yüksek enflasyon ve pahalılık nedeniyle bugüne dek uğradıkları kayıpların sözü edilemeyecek. İşçiler bu kayıplarını toplu sözleşme masasına getirip telafisini isteyemeyecek.

Özelleştirmeler hızlanacak

Hükümet niyet mektubunda da belirtilen özelleştirmeleri bundan aylar önce bir takvim olarak açıklamış ve uygulamaya başlamıştı. Niyet mektubunda yazdığına göre, hükümet bu yıl 4 milyar dolarlık özelleştirme yapmayı hedefliyor. Ve daha çok temel önemdeki büyük KİT'lerin özelleştirilmesine yoğunlaşacağını altı çiziliyor. Şu andaki uygulama da

zaten bunun böyle olduğunu gösteriyor. PETKİM ve TEKEL gibi iki temel kamu işletmesinin özelleştirilmesi için çalışmalar haftalar öncesinden başlatılmış bulunuyor.

Gecikmiş sözler yerine getirilecek

Hükümet niyet mektubunda daha evvel söz verilip de yerine getirilmeyen sözlerin de tutulacağını söylüyor. Sıralandığında göre bu çerçevede Pamukbank'ın ve Yapı Kredi Bankası'nın sahiplik sorunu çözüme kavuşturulacak. Türk Telekom için yeni bir özelleştirme planı hazırlanacak. Kamu yöneticileri ve memurlar için etik kuralları belirleyen kanun meclisten geçirilecek.

ABD yardımı dış borçların ertelenmesi için kullanılacak

Türkiye, savaşta ABD'ye vereceği destek karşılığında büyük paralar almayı, bununla da ekonomisini rahatlatmayı umuyordu. Beklentileri gerçekleşmedi. ABD Türkiye'ye sadece 8,5 milyar dolar kadar bir kredi vaadinde bulundu. Kuzey Irak konusunda ABD politikalarına ters düşen kimi tutumları yüzünden Türkiye'ye baskı yapmak için de bu kredinin kullanımının İMF denetiminde olmasını şart koştu. Her ne kadar Başbakan Erdoğan ve bazı bakanlar, "Biz kimseden para filan istemedik, Kuzey Irak'ta çıkarlarımızı neyi gerektiriyorsa onu yaparız" türünden diklenseler de sonuç değişmedi. Türkiye'nin "kırmızı çizgiler" politikası işlemedi, Kuzey Irak'ta ABD'nin dediği oldu. Buna rağmen ABD kongresi krediyi İMF denetimine verdi.

Niyet mektubu (beklenildiği gibi) AKP hükümetinin bu aşağılamayı sineye çektiğini gösteriyor. Hükümet bu koşullu krediyi dış borçların vadelerini uzatmak, böylelikle de faizleri aşağı çekmek için kullanacağını beyan etmiş bulunuyor. Dolayısıyla ABD kredisi, Türkiye'den alacağı olan uluslararası finans tekellerinin paralarını güvenceye almaktan başka hiçbir işe yaramayacak.

İşçi ve emekçiler mücadeleyi yükseltmeli, saldırıları yanıtız bırakmamalıdır!

Niyet mektubu AKP hükümetinin emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin hizmetinde olduğunu bir kere daha göstermiştir. Hükümet, niyet mektubunda da belirtildiği gibi, önümüzdeki iki yıl boyunca işçi ve emekçilere yaşamı zindan edecek, sömürü ve sefaleti daha da derinleştirecek saldırı politikalarını tavizsiz uygulama kararlılığındadır.

İşçi ve emekçiler bu saldırıları yanıtız bırakmamalıdır. İMF programlarının iptal edilmesi, tüm dış ve iç borçların geçersiz sayılması talepleriyle mücadeleyi yükseltmek, sömürü ve yağma düzenine karşı ayağa kalkmak günün en öncelikli görevlerindedir. 1 Mayıs bunun için bir ilk fırsattır.

TEKEL'in özelleştirilmesi süreci başladı

Yeni sermaye hükümeti özelleştirme saldırısında sınır tanımayacağını, 17 yılda yapılan özelleştirmenin yarısına denk gelecek özelleştirmeyi bir yıl içinde bitireceğini ilan etti. Bu çerçevede PETKİM, SEKA, TELEKOM, enerji santralleri ve TEKEL'in özelleştirilmesi gündemde.

Özelleştirme kapsamındaki kuruluşların tümü kârlı kuruluşlar. Bunun en bariz örneği ise TEKEL. Haziran sonuna kadar elden çıkarılması düşünülen TEKEL'in 2002 yılı kârı 318 trilyon olarak açıklandı. Özelleştirmeyi haklı göstermek için sermayenin kullandığı en büyük propaganda argümanı KİT'lerin zarar ettiridir. Gelinen yerde en kârlı KİT'leri özelleştirme planı bu argümanı tümüyle boşa çıkarmıştır.

TEKEL 143 yıllık bir kuruluş. En kârlı KİT'lerin başında geliyor. Ayrıca TEKEL kaya tuzu, şarap, ağır alkollü içkiler piyasasını da önemli oranda elinde tutuyor. TEKEL tuz üretiminin %100'ünü elinde tutuyor. Rafine tuz fabrikalarının tümü kaya tuzunu TEKEL'den satın alıyor. Şarap piyasasının ise %20'si, ağır içkilerin %95'i TEKEL tarafından yapılıyor. Sigara satışının %62'sini de TEKEL sigara ürünleri oluşturuyor.

TEKEL'in 2002 yılında toplam satış tutarı 1.2 katrilyonu aştı. Fonlara aktığı kaynağın dışında sadece 2002 yılı kârı 318 trilyon olarak ilan edildi.

Bu tablo sermayenin iştahını fazlasıyla kabartıyor. Çok sayıda uluslararası tekel birbiriyle yarışıyor.

Özelleştirme saldırısı 60 bin TEKEL işçisini işsiz bırakmanın adımıdır

TEKEL fabrikaları ve ona bağlı kuruluşlarda çalışan kadrolu işçi sayısı 29.352. Kadrosuz çalışan işçi sayısı ise 30 bin. TEKEL'in işlediği hammadde üretimi için tarlasını ekip-biçen toplam çiftçi sayısı

450 bindir. 450 bin çiftçi ailesinin 270 bini tütün üretimiyle uğraşmaktadır.

Özelleştirilen kurum ve işletmelerde yaşananlar TEKEL'in özelleştirilmesi sonrası yaşanacaklara da ışık tutmaktadır. Özelleştirme sonrasında işçi sınıfının payına işsizlik, sendikasızlık düşmektedir. Hiç kuşku duyulmasın ki, TEKEL'in peşkeş çekilmesinin gerçekleşmesi durumunda TEKEL işçisini işsizlik, açlık, sendikasızlık bekliyor.

TEKEL işçisi özelleştirme saldırısına karşı barikatı şimdiden örmeye başlamalıdır. Son süreçte yapılan basın açıklamaları bir ilk adım olsa da saldırıyı püskürtmek çerçevesinde son derece yetersizdir. Saldırıların kapsam ve niteliği daha militan, daha

geniş ve kapsayıcı bir mücadeleyi gerekli kılmaktadır.

Sendika ağaları süreci izlemekle yetiniyor

Alanda örgütlü sendikalar süreci tam bir suskunlukla izliyorlar. Tarım-İş Sendikası özelleştirme karşıtı mücadeleye öncülük etmek bir tarafa, saldırıların kapsam ve niteliği hakkında üyelerini aydınlatma görevini dahi yerine getirmiyor. Tek Gıda-İş Sendikası ise saldırılara ilişkin iktisadi verileri ortaya koymakla sonuç alıcı olmaktan uzak eylem takvimleri açıklamakla yetiniyor. Oysa önemli olan saldırıların adının konması değil püskürtülmesidir, bu çerçevede TEKEL işçisine önderlik etmektir.

Sendika bürokrasisi özelleştirme saldırısı süreçlerinde sermayeye hizmette kusur etmedi. TEKEL işçisini de benzer bir ihanet beklemektedir. Sendikaların içinde bulunduğu durum iç karartıcıdır. Özelleştirme karşıtı mücadelenin sendika ağalarına teslim edilemeyeceği açıktır.

TEKEL işçisi özelleştirmeleri durdurmak,

sendika bürokratlarının ihanetini engellemek için taban örgütlülüklerini kurarak işe başlamalıdır.

Özelleştirme saldırısı işçi sınıfına yöneltilmiş topyekûn bir saldırıdır. Bu saldırıyı boşa çıkarmanın yolu, işçilerin "sıra bize ne zaman gelecek" mantığıyla beklemeleri değildir. Şimdiye kadar "ateş düştüğü yeri yakar" misali özelleştirme saldırısına uğrayan işyerlerindeki işçiler yalnız bırakıldığı için sermaye pervasızlığını artırdıkça artırdı.

Özelleştirme kışkıracı PETKİM, SEKA, TELEKOM, enerji santralleri çalışanları ile TEKEL işçileri birlikte hareket etmeli, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" şiarını yükseltmelidirler.

Aliğa mitinginde binlerce işçi haykırdı...

"Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!"

Petrol-İş Aliğa Şubesi'nin organize ettiği özelleştirmeye karşı miting 19 Nisan'da Aliğa'da yapıldı. 1 Mart'tan bu yana çeşitli kampanyalarla özelleştirmeye karşı faaliyet yürüten Petrol-İş Sendikası ve Aliğa Şubesi bugüne kadar işyerlerinde pek çok eylem yaptı. Bundan sonra eylemlerin alanlara taşınacağını açıklayan Petrol-İş, mitinglerin ilkinin Aliğa'da düzenledi. Mitingden önce yoğun bir çalışma yürüten sendika, mahalle toplantıları, kahvehane toplantıları ve esnaf ziyaretleriyle Aliğa halkını özelleştirmeye karşı duyarlı olmaya çağırdı. İzmir'in her tarafına astıkları afişlerle ve basın açıklamalarıyla kitle örgütleri ve sendikalara eyleme destek verme çağrısı yaptı.

Eylem günü binlerce işçi ve emekçi TÜPRAŞ kavşağında araçlarından inerek Petrol-İş Aliğa Şubesi'ne kadar yürüdü. Burada kortejler oluşturularak alana doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca ve alanda "PETKİM halkındır satılamaz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Bu ülke bu halk satılık değil!", "PETKİM'i satanlar vatan haini!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "IMF defol bu memleket bizim!"

sloganları atıldı.

Yoğun yağış altında başlayan mitingte ilk konuşmayı Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İ. Doğanül yaptı. Doğanül, özelleştirmenin bir yağma ve talan olduğunu, bu yağmanın ancak işçilerin birleşik mücadelesiyle durdurulabileceğini söyleyerek "PETKİM'in ve özelleştirilmek istenen diğer işletmelerin özelleştirilmesi onların planladıkları gibi olmayacak. Biz onların bu planlarını bozacağız. Buralara hortumcular giremeyecek" dedi. Petrol-İş Genel Başkanı M. Öztaşkın ise Irak işgaline değinerek, bu saldırının gerçek nedeninin petrolün özelleştirilmesi olduğunu, Irak halkının kültürleriyle yok edilmeye çalışıldığını, özelleştirmeyi ve savaşçı isteyen güçlerin aynı olduğunu söyledi. Son konuşmayı Tek Gıda-İş Genel Başkanı H. Karakoç yaptı. Karakoç'un konuşması sırasında TEKEL işçileri "Genel grev, genel direniş!", "Tek Gıda TEKEL'e/işçisine sahip çık!" sloganlarını attılar. Miting davul zurna eşliğinde zeybek ve halaylarla bitirildi.

Havanın yağışlı olması katılımı etkiledi. Buna rağmen eyleme yaklaşık 15 bin kişi katıldı. Mitinge Yarımca, Bandırma, Kırıkkale, Batman, Kütahya,

Zonguldak ve Balıkesir'den gelen Türk-İş Sendikası'na bağlı şubelerin yanı sıra KESK, DİSK'e bağlı sendikalar katıldılar.

Mitingte BDSP'nin 1 Mayıs bildileri dağıtıldı. Gazete satışı gerçekleştirildi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

İsdemir'de grev kararı alındı

5.300 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanmasının ardından İsdemir'de örgütlü bulunan Öz Çelik-İş sendikası 9 Nisan günü grev kararı aldı. İsdemir işvereni ise buna karşı lokavt kararı aldığını açıkladı. Özçelik-İş'in %60 ücret artış talebine karşılık işveren %12 artış öneriyor. Sendikanın grev kararı işçiler tarafından coşkuyla karşılandı. Ancak işçilerde görüşmelerin ihanetle sonuçlanabileceği kaygısı ağır basıyor.

SY Kızıl Bayrak/İskenderun

KESK 1. Olağan Danışma Kurulu Toplantısı...**Bürokratların parlak sınavı**

KESK 1. Olağan Danışma Kurulu 18-20 Nisan tarihleri arasında Ankara'da toplandı. Danışma Kurulu, KESK'e bağlı sendika şube başkanları ve genel merkez yöneticilerinden oluşan bir kurul. KESK MYK'sının toplantı öncesinde hazırladığı yönetmelikle de belirtildiği üzere kurul, karar alma yetkisine sahip değil. Kurul'dan çıkan sonuçlar KESK MYK'sına tavsiye niteliğinde. Ancak geçen yıl yaşananlardan da bilindiği gibi, bu tavsiyelerin KESK yönetimi nezdinde hiçbir kıymet-i harbiyesi bulunmuyor.

Her ne kadar toplantı 1. Olağan Toplantı olarak sunulsa da bu toplantı Danışma Kurulu'nun ilk toplantısı değil. Kurul ilk kez geçen yıl aynı dönem içerisinde toplanmıştı. Ancak o dönem ne sahte sendika yasasında ne de KESK'in örgüt geleneğinde tanımlanmış bir organ değildi. KESK MYK'sı, kurulun toplu görüşme sürecine hazırlık, daha özeldi ise toplu görüşme taslaklarının belirlenmesi amacıyla toplandığını ileri sürüyordu. Bununla birlikte, sahte sendika yasasında tanımlanmamış olması nedeniyle, danışma kurulu niteliğinde olduğunun altı çiziliyordu.

İlk bakışta toplu görüşme taslaklarının taban iradesi tarafından biçimlendirme kaygısına dayandığı izlenimi veren, böyle olduğu ölçüde ise KESK yönetimi tarafından KESK'in demokratik çizgisine ve sahte sendika yasasının dar sınırlarının dikkat alınmadığına kanıt sayılan bu kurulun, daha sonra yaşanan gelişmelerle birlikte salt görüntüyü kurtarma amaçlı yapıldığı ortaya çıktı. Dahası kurul toplantısı sonucunda ortaya çıkan irade, KESK MYK'sının uzlaşmacı-icazetçi çizgisiyle kabaca ezildi. Birçok şubenin kurula sunduğu, üyelerinin de görüşlerini alarak oluşturdukları toplu görüşme taslakları çöpe atıldı. Kurul toplantısı sırasında oluşturulan çalışma gruplarının ortaya çıkardığı ürünler de yok sayıldı. KESK MYK'sı bildiğini okudu. Toplu görüşme sürecini, göstermelik şovlar eşliğinde tabanın tümüyle dışında bırakıldığı bir süreç olarak biçimlendirdi.

Toplu görüşme dönemi sonrasında kitle katılımına açık birçok toplantıda, KESK MYK'sının bu tutumu

sert eleştirilere konu oldu. 250 şube başkanı ve genel merkez yöneticisinden oluşan bir kurulun aldığı kararların merkezi yönetim tarafından hiçe sayılmasının KESK'in mücadele ve örgüt geleneğiyle bağdaşmaz olduğu ileri sürüldü. KESK MYK'sının bu eleştirilere yanıtı ise kabaca "biz yaptık oldu" biçiminde oldu. KESK'in işleyişi içerisinde bu kurulun hiçbir karar alma yetkisine sahip olmadığı, MYK'nin her türlü kararı alma yetkisinde olduğu ve bu yetkinin başka hiçbir organla paylaşılmayacağı ifade edildi. KESK tüzüğü, birçok toplantıda tartışmaların sertleşmesi üzerine eleştirenlere karşı öne sürüldü. Bu tutumları onların, yasaya uyum hızına ve bürokratlaşmada katettikleri mesafeye çarpıcı bir gösterege oldu.

KESK MYK'sı geçen yıldan sahip olduğu bu deneyimden hareketle Danışma Kurulu'nu kısa bir süre önce hazırladığı bir yönetmelikle tanımlama yoluna gitti. Böylelikle Danışma Kurulu'nun yetkileri (asıl olarak yetkisizliği) ek bir yorum gerektirmeksizin belirlenmiş olacaktı. Sendika genel merkezleri ve şubelerin fikri alınmadan hazırlanan bu yönetmelikle Danışma Kurulu'nun aldığı kararların tavsiye niteliğinde olduğu resmileştirildi.

Geçen yılın deneyimleri ve yönetmelikle belirlenmiş işlevi, bu kurulun bir mizansenden başka bir şey olmadığını ortaya koyuyordu. Kurulun üç günlük toplantısı sadece bu gerçeği doğrulamış oldu. Zoraki yapıldığı belli cansız ve ruhsuz konuşmalar üç gün boyunca değişmedi. Genel geçer sözler, birbirini tekrarlayan eleştiriler dışında salona tümüyle KESK yönetimi hakimdi. Bunu da kabaca ve bir konuşmacının kürsüden ifade ettiği gibi "diktatörce" yaptı. Öyle ki, böylesi toplantılarda göstermelik de olsa yerleşmiş bir kural olan divanın katılımı belirlenmesi gibi basit bir uygulama dahi bir yana itildi. Divan KESK MYK'sı tarafından oluşturuldu. Divan başkanlığı yapan KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı, kaba bir üslupla ve dediğim dedik havalarda toplantıyı yönetti.

Yapılan konuşmalarda açıkça yönetim yanlısı tavır

alanlar, genel olarak savaş döneminde KESK'in iyi bir sınav verdiğini, daha ileri bir mücadeleyi örgütlemekte ise yalnız kaldığını belirttikten sonra önümüzdeki dönemin temel gündemlerine dair genel geçer sözler sarfettiler. Eleştirel konuşmalar ise şu başlıklar altında toplanabilir: Toplu görüşme sürecinde yönetimin tabanın iradesini hiçe sayan tutumları, savaş sürecinde etkili eylemlerden kaçınılması, sendikalarda egemen kötümser ve edilgen ruhhalı, mücadele programından yoksunluk, sahte sendika yasasına uyum...

Konuşmacıların hemen hemen tümü "Kamu yönetimi reformu" saldırısına karşı etkili ve sonuç alıcı bir mücadele programının şimdiden çıkarılması gerektiğinde birleşiyordu. Oluşturulacak mücadele programına dair öne sürülen somut öneriler ise genel olarak saldırı konusunda kapsamlı bir bilinçlendirme çalışmasıyla birlikte sonbaharda ileri biçimler alacak bir eylem süreci biçimindeydi. Sonuç almak için işbirlikmanın zorunlu olduğu da yine birçok konuşmacı tarafından dile getirildi.

Ancak her sözün boşluğa söylendiği, geleceğe dair hiçbir değer taşımadığı bir toplantıda yapılan konuşmalar zerrece önem taşıymıyordu. Tüm katılımcılar da zaten toplantı boyunca bu bilinçle davrandı. Durumu değiştirmeye dönük her çaba ise divana çarpıp geri döndü. Örneğin bazı katılımcıların toplantıda oluşan genel eğilimin en azından bir sonuç bildirgesiyle kamuoyuna deklare edilmesi talebi divan başkanı tarafından kabaca geri çevrildi.

Sonuç olarak üç günlük Danışma Kurulu toplantısı göstermelik bir mizansen olarak kurgulanmıştı, böyle de geçti. Bu nedenle onun kamu emekçileri için ne bir anlamı ne de değeri olacak. Bu haliyle de sadece KESK bürokrasisinin hanesine bir "başarı" olarak kaydedilebilir. Çünkü bu toplantı vesilesiyle reformist KESK yönetimi, bürokratik oyun ve manevralar planında da artık işçi sendikaları konfederasyonlarından geri kalmadığını göstermiş oldu.

Yapı Yol-Sen'den yoğunlaşan saldırılara karşı eylem...

Yapı Yol-Sen Ankara Şubesi örgütlü olduğu işkolunda artan saldırılardan dolayı Tapu Kadastro önünde bir eylem gerçekleştirdi.

Yapı Yol-Sen Şube Başkanı burada yaptığı konuşmada bugüne kadar yaşanan hak gasplarına değindi ve lise mezunu olan çalışanların hizmet içi eğitim ile eşit işe eşit ücret taleplerinin olduğunu, çıkarılan yasalarla kamu emekçilerinin kazanılmış haklarının gaspetilmeye çalışıldığını belirtti.

Yapı Yol-Sen Genel Başkanı Cengiz Faydalı ise yaptığı konuşmada şunları söyledi: "Yapı Yol-Sen 12 yıldır özülük haklarımızı, demokratik talepleri dile getirmiştir. Taleplerimizi bütün şube başkanlarımızla görüşeceğiz. Buna ilişkin bir eylem takvimi koyacağız. Bugüne kadar bizim taleplerimize hükümetler kulaklarını tıkadı. Kamu çalışanlarının anayasal bütün haklarını ortadan kaldıracak kurumlarını kapatacak yasalar hazırladılar. Bugünkü eylemlerimiz bir uyarıdır. Bu yasayı hazırlayanlara dünyayı dar etmek emekçilere karşı sorumluluğumuzun gereğidir."

Eyleme 200 kamu emekçisi katıldı. "Yaşasın grev, yaşasın toplu sözleşme!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Muhafif sesleri susturma hazırlığı

Son yüzyılda iletişim araçları büyük gelişmeler gösterdi. Bu araçların kitleler üzerindeki yönlendirici etkisi olağanüstü boyutlarda arttı, psikolojik savaşta medya cephesi büyük bir önem kazandı. Radyo, TV ve yazılı medya son yüzyılda yapılan savaşlarda etkin bir biçimde kullanıldı.

Dünyayı paylaşım planları yapan emperyalistler planlarının aksamaması için her türlü yol ve yöntemi, özellikle de medyayı en etkili şekilde kullanmaya büyük bir önem veriyorlar. Kavramların özünü değiştirip çarpıtarak, kitlelerin dikkatini başka yönlere çekerek, yalan haberler yayarak kirli emellerine ulaşmaya çalışıyorlar.

Türkiye burjuvazisi ve ordusu da medya cephesinin önemini kavrayarak savaş döneminde bu kuruluşlarının yayınlarına el atmaya hazırlanıyor. Savaş döneminde "milli moral"i güçlü tutma görevinin tüm radyo ve TV kanallarının sorumluluğu olduğu düşüncesiyle, yayınlara bir takım yeni esaslar ve sınırlamalar getirilecek.

Bu konuyla ilgili hazırlanan yeni yasa tasarısında, savaş ve seferberlik durumlarında Radyo ve TV'lerin denetiminden RTÜK ve Genelkurmay'ın sorumlu ve yetkili olması isteniyor. RTÜK ve Genelkurmay'ın çizdiği sınırların dışında kalanlar haberciler tarafından sorgulanamayacak, araştırılmayacak, eleştirilemeyecek. Hele de halkın morali hiç mi hiç

bozulamayacak!

Çünkü savaş koşullarında gençleri cepheye gidecek, orada ölecek olan, aç kalan, işsiz kalan insanların bu yıkıma karşı boş durmayacaklarını, bir şeyler yapmaya çalışacaklarını biliyorlar. Bunun önünü kesmek için medyadan yararlanmayı düşünüyorlar. Yanı sıra, yalan dolanla kitleleri aldatıp tepkileri azaltmaya, sahte düşmanlar yaratarak toplumdaki şovenist duyguları körüklemeye, yoksa da yaratmaya çabalayacaklar.

Emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin kolluk gücü ordu, tüm yayınları denetleyecek, herkesin tek ses haber vermesini sağlayacak. Resmi politikaya uymayan, nesnel habercilik yapmaya çalışan ya da doğrudan doğruya karşısına dikilen basın-yayın organlarına, kapatma dahil pek çok ceza yağdırılacak.

Sermaye her türlü muhalif sesi bastırarak kitlelerin mücadele araçlarından yararlanma imkanlarını kısıtlamak istemekte, yığınların sadece kendi yalanlarına mahkum olması için önlemler almaktadır. Bizler devrimciler olarak düzenin bütün pisliklerini gözler önüne sermek, uygulanan saldırılar hakkında kitleleri bilinçlendirmek için her türlü yol ve yöntemi kullanmaya ısrarla devam edeceğiz. Kitlelere ulaşmak için binbir türlü araç geliştirmekten geri durmayacağız.

V. Demir

Demokratik hak ve özgürlükler için

1 Mayıs'ta alanlara!

İşçi sınıfı ve emekçiler, 1 Mayıs'ta sadece ekonomik ve sosyal hak taleplerini değil, faşist devlet terörüne, baskı ve zulme karşı da demokratik hak ve özgürlük taleplerini yükseltmelidirler. Çünkü bu ikisi çok sıkı bir biçimde birbirine bağlıdır.

Sermaye iktidarı düzenini ayakta tutmak için baskı ve zor aygıtlarını sistematik biçimde kullanmaktadır. Halen yürürlükte bulunan 12 Eylül Anayasası işçi sınıfı ve emekçilerin sermayeye karşı örgütlenme imkanlarını neredeyse ortadan kaldırmıştır. Olduğu kadarıyla da bin bir türlü yasak ve bürokratik engelle elini kolunu bağlamıştır. Genel grev, hak grevi ve dayanışma grevi yasaktır. Çıkarlarının zedelendiği her durumda grevler de yasaklanmaktadır.

Hazırlıkları sürdürülen yeni iş kanunu tasarısı ve kamu yönetimi reformuyla fiili mücadelenin ürünü bir takım sendikal ve siyasal kazanımlar da ortadan kaldırılacaktır. Sömürüye karşı sosyal ve iktisadi hak talepleriyle mücadelenin önüne yeni engeller konulacaktır. Sendikal örgütlenmelerin içi boşaltılacak, sermayenin çıkarlarını esas alan örgütlenmeler haline getirilecek, buna zorlanacaklardır. İşyerlerinde sendikal ve siyasal çalışma yürütmek idare ve polis kovuşturmasına uğrayacak, esnek çalışma yöntemleriyle askeri bir disiplin hakim hale getirilecektir.

İşte bu nedenlerle 1 Mayıs alanlarında şu talepleri yükseltelim:

* **Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!**

* **Sınırsız grev ve genel grev hakkı!**

* **Lokavt yasaklansın!**

* **Kölelik yasası ve "Kamu yönetimi reformu" geri çekilsin!**

* **Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!**

Sermaye iktidarı yasaların işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesiyle hükümsüz bırakıldığı yerde faşist zor silahını pervasızca kullanmaktadır. Sermayenin çıkarları için her türlü kirli ve kanlı yöntemi kullanmaktan kaçınmamaktadır. Polis copu, asker dipçığı, keyfi gözaltılar, yasaklar her türlü hak alıcı eylem için olağan uygulamalar haline gelmiştir. Sermayenin çıkarlarına karşı her türlü etkinlik en acımasız yöntemlerle baskı ve kovuşturmalara uğramaktadır. Pek çok ilerici-devrimci insan DGM'lerde yargılanmaktadır. Neredeyse her hak almaya yönelmiş eylem sonrasında kitlesel soruşturmalar ve sürgünler emekçilere karşı kullanılmaktadır.

Sadece hak almak ve yaşam koşullarını düzeltmek için harekete geçmiş kitleler değil, bugün tüm işçi ve emekçi kitleler giderek koyulaşan bir baskı rejimi ile tehdit edilmektedir. İktidar zoru gündelik sosyal yaşamın her alanına yayılmıştır. Krizin ağır ekonomik ve sosyal faturasıyla açık sınırının altına itilen milyonlar potansiyel tehlike görülmekte, toplumsal çapta baskı ve tehdit bir abluka biçiminde uygulanmaktadır. Yaygın huzur operasyonları, mobilize karakollar vb. uygulamalarla sokak sokak neredeyse tüm ülke zapt-u rapt altına alınmıştır.

Sermaye iktidarının Kürt halkı üzerindeki inkarcı ve imhacı politikasında ise herhangi bir değişiklik yoktur. Kürt halkının meşru ulusal hakları yok sayılmakta, Kürt burjuva platformlarının tüm teslimiyetçi tutumlarına rağmen bu politikada milim şaşmamaktadır.

Sermayenin işçi sınıfı ve ezilenlerin sömürüsü

üzerine kurulu düzenini yıkmak için mücadele eden devrimciler ve komünistler ise baskı ve zorun en acımasız biçimlerine maruz bırakılmaktadır. Baskınlar, işkenceler, yargısız infazlar ve katliamlar devam etmektedir. Yıllardır süreklileştirilmiş işkence ve katliamla zindanlar mezbahaneye dönüştürülmüştür. F tipi saldırısı zindanlarda işkenceyi sistematik hale getirip kurumsallaştırmıştır.

İşçi sınıfı ve emekçiler sermayenin kölelik düzeninde bir gedik açacaklarsa, devrimci tutsaklara sahip çıkmak durumundadırlar. Zira sermaye iktidarı devrimci tutsaklara saldırırken, böylelikle işçi sınıfı ve emekçileri savunmasız bırakmanın hesabını yapıyor. Zindanlarda katledilen her devrimci, milyonların boğazına atılmış yeni bir ilmek oluyor.

İşten bunun için 1 Mayıs alanlarında şu talepleri haykıralım:

* **Açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmeler dağıtılsın!**

* **MGK, Kriz yönetim Merkezi, DGM'ler ve asgari yargı feshedilsin!**

* **İşkenceye son!**

* **Hücreler yıkılsın, tecride son! Devrimci tutsaklara özgürlük!**

Demokratik hak ve özgürlüklerimizi kazanmanın yolu, sermaye iktidarına ve bu iktidarın gerisindeki emperyalistlere karşı cepheden bir mücadeleden geçiyor. Çünkü her türlü baskı ve zulmün kaynağı bu düzen ve onun temel yönetici güçleridir. Onlardan demokrasi ve özgürlük beklemek köleliğe gönüllü boyun eğmektir. Son birkaç yılda yaşananlar bunu açıkça ortaya koymaktadır. 1 Mayıs bu nedenle demokratik hak ve özgürlük taleplerimizle sermaye düzeninin karşısına çıkacağımız bir gün olmalıdır. Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de 1 Mayıs alanlarında insanca bir dünya için demokratik hak ve özgürlük taleplerimizi haykıralım! Bunun için dışı dışı bir kavgadan kaçınmayacağımızı ilan edelim!

Emperyalistler ve işbirlikçi iktidar meydan okuyor...

Yanıtımız 1 Mayıs'ta!

Emperyalist ABD ve işbirlikçileri aylardır planladıkları Irak saldırısını 20 Mart sabahı başlattı. Tonlarca bomba ile yakıp yıkılan Irak sözümona özgürleştirildi. Irak halkının başına yağmur gibi yağın bombalar şu ana kadar yüzlerce can aldı. 'Irak'a özgürlük' adı altında yürütülen, tam anlamıyla yağma ve talan amaçlı bu operasyon, ABD'nin Ortadoğu'yu yeniden biçimlendirme ve egemenliğini pekiştirme planlarının bir parçasıdır.

Irak ilk değil, son da olmayacak. Daha önce de Vietnam, Afganistan ve birçok ülke ve yoksul halklar çeşitli bahanelerle sayısız kere yıkıldı, yakıldı, acı ve sefaletle yüzyüze bırakıldı. Irak'tan sonra hedef tüm Ortadoğu'dur. Amaç, dünyayı emperyalist boyunduruk altında tutmak ve yağmalamaktır.

Irak'ta halk emperyalist işgalcilere karşı onurluca direnmiş ancak Saddam rejimi savaştan yenilgiyi seçmiştir. Çürümüş Saddam Hüseyin rejimi direnmeden düşmüş olsa dahi Ortadoğu halkları emperyalist savaşa karşı direneceklerdir.

Emperyalistlere ve işbirlikçi iktidarlara karşı direnişi örgütlemek günün en önemli görevidir.

***

Ülkemiz yönetenleri ise, ABD'nin bu kirli savaşına binbir yalan ve manevrayla da olsa taraf oldular. ABD'nin yanında saf tuttular. Hava sahasını saldırganların kullanımına açtılar. Tezkereyi de aşan fiili bir durum yaratıldı. Türk hava sahasını kullanan uçaklar Irak'a bombalar yağdırdı, füzeler aynı yolu izleyerek onlarca Iraklı'yı canından etti. Ülke yönetenleri Irak'taki katliam ve yağmanın suç ortağıdır.

Sermaye iktidarı içeride ise işçi sınıfı ve emekçilere karşı savaş ilan etmiştir. İMF programlarını kararlılıkla uygulayacağını ilan eden hükümet, geçmiştekileri katlayacak kapsamda bir saldırı programı hazırlamış, programları yürürlüğe sokma aşamasına gelmiştir. Esnek çalışma yasasını tamamlayacak biçimde topyekûn özelleştirme ve kamuda kıyım için gün

sayılmaktadır. Saldırıların sonuçları yüzbinlerce memurun tasfiyesi, sağlık ve eğitim gibi temel kamu hizmetlerinin tamamen paralı hale getirilmesi olacaktır. Hükümet sözcüleri, kimsenin gözünün yaşına bakmayacaklarını söyleyerek meydan okuyorlar.

***

Emperyalistler ve işbirlikçiler, biçimi ne olursa olsun bir savaş hali içerisindedirler. Sömürü ve talan için engel, kural ve ahlak tanımıyorlar. Zorbalıklarına güveniyorlar. "Biz yaptık oldu, karşı çıkan varsa ezer geçirim" diyorlar. "Kimse bana engel olamaz" yaygarasıyla ezilenlere gözdağı vermeye çalışıyorlar. Ancak korkuyorlar. Korktukları için daha da saldırganlaşıyor ve her türlü ahlaksız ve kirli yönteme başvuruyorlar. Korkuyorlar, çünkü dünya emekçileri her geçen gün daha güçlü biçimde karşılıklarına dikiliyor. Milyonlar sokakları doldurup onların meydan okumasına karşı tek vücut oluyor. Sınırlar anlamsızlaşıyor. Dünyanın dört bir yanında emekçi halklar özgür bir dünya umudu etrafında birleşiyor.

Önümüzde işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs var. 1 Mayıs'ın evrensel mesajı bu koşullarda çok daha büyük bir önem kazanıyor. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı, onların meydan okumalarını meydan okumayla, dünya emekçilerinin birlik, mücadele ve dayanışmasıyla karşılamalıyız. 1 Mayıs'ta başta Irak olmak üzere tüm Ortadoğu halklarıyla dayanışma şiarlarını alanlarda haykırmalı, emperyalistleri lanetlemeliyiz. Sömürü ve kölelik yasalarını parçalama kararlılığımızı ilan etmeliyiz.

Bu duygularla tüm işçi ve emekçileri üretimi durdurarak 1 Mayıs alanlarına çağırıyoruz.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın birlik, mücadele ve dayanışma!

İşçiden işçiye...

(Ankara Öncü İşçi Emekçi Platformu Bülteni'nin

Nisan 2003 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Atina Zirvesi ve AB emperyalizminin ikiyüzlü Irak politikası

AB dönem başkanı ve Yunanistan başbakanı Kostas Simitis'in ifadesiyle "kıtanın geleceğini ele almak" amacıyla 16 Nisan'da başlayan ve iki gün süren Atina Zirvesi, 40'tan fazla ülkenin katıldığı Avrupa Konferansı ve yapılan ikiyüzlü barış töreni ile sona erdi. Zirve, onbinlerce emekçinin yaptığı gösteriler ve attıkları "Kahrolsun emperyalizm!" ve "İşgalci katiller dışarı!" sloganlarıyla karşılandı.

Gayri resmi AB zirvesi, genişleme imza töreni ve Avrupa Konferansı toplantılarından oluşan zirveye AB üyesi 15 devlet başkanı ile üyeliği kabul edilen 10 ülkenin temsilcileri katıldılar. Hatırlanacağı gibi 12 Aralık 2002'de Kopenhag'da yapılan ve "doğuya doğru genişleme"nin sorunlarının görüşüldüğü zirve 10 aday ülkenin 1 Mayıs 2004'te üyeliğe davet edilmesiyle sona ermişti. Atina Zirvesi, aday ülkeler olan Macaristan, Çek Cumhuriyeti, Polonya, Slovakya, Slovenya, Malta, Estonya, Letonya, Litvanya ve Kıbrıs Rum kesminin üyeliklerini onayladı. AB'ye girişleri imzalanan yeni 10 üyenin üyelik anlaşması birlik üyesi 15 ülkenin parlamentolarında onaylandıktan sonra fiili katılım 1 Mayıs 2004'te gerçekleşecek. Böylece AB'nin "doğuya doğru genişleme" projesi hayata geçmiş olacak.

Atina Zirvesi, yeni üyelerin birliğe alınmasının yanı sıra Irak'ın yeniden yapılandırılması, ortak dış politika, ortak savunma ve güvenlik gibi gündemlerden oluşuyordu. Kısacası, kıtanın geleceğini ilgilendiren konular somut bir sonuca bağlanmak amacıyla görüşüldü ve sonuç bir deklarasyonla kamuoyuna açıklandı.

AB'nin Ortadoğu'daki hayati çıkarları

Irak ve bir bütün olarak Ortadoğu, bilinen zenginlikleri ve coğrafi konumuyla AB emperyalistlerini yakından ilgilendiriyor. Irak'ta yeniden inşa sürecinde aktif rol almak, AB'nin bölgedeki çıkarlarını korumak ve güvencelemek bakımından büyük önem taşıyor. Bu ihtiyacın da bir ürünü olarak Atina Zirvesi'nde bir gün önce 15 ülkenin dışişleri bakanları Lüksemburg'da Irak'ın yeniden inşasında AB'nin oynayacağı rol ve süreçte katılım koşullarını görüşmek için toplandılar. Zira Atina Zirvesi'nden önce bu konuda ortak bir tutum geliştirmek kaçınılmaz bir ihtiyaç haline gelmişti.

Türkiye'nin konumu!

Aynı gün Türkiye'nin konumunu tartışma çerçevesinde AB ve Türkiye arasında yapılan 42. Ortaklık Konseyi toplantısı sonuçlandı. AB, Türkiye ile ilişkilerinde genel tavrını yayınladığı bir değerlendirme raporuyla açıkladı. Raporda, Kopenhag Zirvesi'nde olduğu gibi, Türk hükümetinin demokrasi ve insan hakları alanındaki reformlarla ilgili çabaları övgüye konu edildi. Fakat bu övgüler yine daha atılması gereken adımların olduğu ve bunların sürdürülmesi gerektiği uyarılarıyla birleştirildi. Özellikle de Kıbrıs sorununun çözümü, siyasi kriterlerin tam olarak yerine getirilmesi, ordunun sivil denetim altına alınması ve MGK'nin kaldırılması gibi kritik olduğu kadar Türkiye için önemli sıkıntı kaynağı olan konular bir kez daha ev ödevi olarak hükümetin önüne konuldu.

Atina Zirvesi'nde ise Türkiye daha ciddi bir çıkmazla yüzyüze geldi. Bu, tüm çabalarına rağmen Güney Kıbrıs'ın AB üyeliğine alınması oldu. Türkiye 1974 yılından beri Güney Kıbrıs'ı resmi devlet olarak tanımıyor. Geline aşamada kendi başına bir devlet olarak tanımaması durumunda bir AB üyesi ülkeyi tanımamış olacak. Kabul etmesi halinde ise 30 yıllık politikası çökecek.

AB'li emperyalistler kendi çıkarları uğruna Irak işgalini meşrulaştırıyorlar!

Atina Zirvesi'nin AB'li şefler için belirleyici gündem maddelerinden olan Irak'ın yeniden yapılandırılması, ortak savunma ve güvenlik gibi konular aynı zamanda birlik bünyesinde görüş ayrılıklarına neden olan sorunların da başında yer almaktadır. AB'li şeflerin deyimiyle "Irak'ın siyasi ve ekonomik yeniden yapılandırılmasında belirgin bir rol oynamak", bölgenin tümünden ABD'nin denetiminde olmaması ve çıkarlarının korunması açısından zorunlu bir ihtiyaçtır. Amaçlarında başarılı olabilmek için ABD'nin dümen suyunda gitmekle kalınmıyor, yayınlanan Atina Deklarasyonu'nun toplamı üzerinde bakıldığında işgal meşrulaştırılıyor. Suriye ve İran ise diplomatik bir dille tehdit ediliyor ve bu ülkelerden işgal için "olumlu" tutum almaları isteniyor. AB'li emperyalistler tümüyle çıkar ve politikaları gereği Irak savaşına itiraz etmiş ve bunun meşru olmadığını BM'lerin kararı olmadan yapılmasıyla gerekçelendirmişlerdi. Yayınlanan deklarasyonda karşı oldukları savaşa ilişkin söylenen tek kelime olmadığı gibi, işgale itirazları da yoktur. AB'li şefler koalisyon güçlerini güvenliği yeniden tesis etmeye, insani sorunları gidermeye, kültürel miras ve müzeleri korumaya davet ediyor ve ülkenin geleceğini Irak halkı kendi belirlemelidir diye buyuruyor. Söz konusu sorunların AB emperyalistlerini zerre kadar ilgilendirmediği, aynı yağma, talan ve yıkımların kendileri tarafından yapıldığı, ulusları ve halkları köleleştirme peşinde koştukları, asıl sorunun ABD'nin egemenliğini sınırlama ve kendi çıkarlarını koruma olduğu biliniyor. Bütün manevraları ve çabaları bunun için.

AB'nin Irak'ın yeniden yapılandırılmasında kısa vadede ABD'nin öncülük etmesine itirazı yoktur ve asıl sorun bu da değildir. AB açısından sorun inşa

sürecinde kendine düşen roldür. Irak yönetiminin BM şemsiyesi altında olması ve BM'lerin merkezi rol oynamasıdır. Bu konularda birlik ülkeleri arasında görüş birliği sağlanamamıştır. Bunu ortak savunma ve güvenlik konularındaki çelişkiler izlemektedir. Almanya, Rusya, Belçika ve Lüksemburg'un Nisan ayı sonunda ortak savunma politikalarını geliştirmek için gerçekleştirecekleri dördüncü zirve birlik içinde önemli bir huzursuzluğa yol açmış bulunuyor. Farklı tercihler ve politik tutumların birliğin iç bütünlüğünü hangi yönde etkileyeceği ve hangi sonuçlara yol açacağı zamanla anlaşılacak.

Emperyalizm her zaman ve her yerde özgürlüklerin düşmanıdır

ABD'nin dünya egemenliğini sürdürme çabası ve bunun ifadesi olan adımları Avrasya ve Ortadoğu'da peşpeşe atması, ona rakipleri karşısında yeni üstünlükler elde etme olanağı sunmuş, fakat tam da bu nedenle emperyalist dünyayı kendi içinde bir bölünme sürecine sokmuştur. Irak savaşı vesilesiyle bu daha açık biçimler kazanmış ve emperyalist bir güç odağı olan AB, ABD'nin girişimlerini önleme, olmazsa sınırlama tutumunu ortaya koymuştur. Atina Zirvesi'nde gündeme alınan Irak'ın yeniden inşasına aktif olarak katılma da bu ihtiyacın bir ürünü olmuş ve bölgede çıkarlarını güvencelemeyi amaçlamıştır. AB iç birliğini kuvvetlendirerek emperyalist dünya hakimiyetinde daha faal bir güç odağı olarak yer almak istemektedir. Tüm yönelimleri ve çabaları bu amaç çerçevesindedir. Irak'a dönük politikaları da buna hizmet etmektedir.

Emperyalist şefler Atina Zirvesi'nden sonra yayınladıkları deklarasyonda amaçlarını, "insana değer verme, özgürlük ve insan hakları ilkelerine bağlı olma, Avrupa'nın içinde ve dışında insan haklarını savunma, adaleti geliştirme, barış ve küresel istikrarı sağlama" biçiminde formüle edebiliyorlar. Bununla da kalmıyor, "cins, ırk, etnik köken, din ve inanca dayalı ayrımcılığı" reddettiklerini, hatta önleyeceklerini müjdeliyorlar.

Emperyalizm her zaman ve her yerde sadece ve sadece özgürlükleri boğmuş ve insan haklarını zorbalıkla gaspetmiştir. AB içinde yer alan emperyalist ülkelerin tarihi bunun örnekleriyle doludur. O içerde emekçilerin tüm kazanımlarına sistematik bir saldırı yürütürken dışarda da halklara yönelik bir saldırganlık içindedir. Balkanlar'da yıllarca kardeşçe bir arada yaşayan ulusları miliyetçi çatışmalarla bölen ve birbirine kırdıran Alman emperyalizmidir. ABD'nin etkileri altında Yugoslavya'yı işgal eden de yine aynı emperyalist güçlerdir. Ayrımcılığı ve ırkçılığı körükleyen, bu zemin üzerinde insanlık düşmanı faşist ideoloji ve akımların güç kazanmasını sağlayıp onları destekleyen de onlardır. Bugün ırkçılık ve faşizm Avrupa ülkelerinde politik yaşamın en önemli konularında biri haline gelmişse, emperyalist burjuvazinin kışkırtmaları ve desteği sayesinde olabilmıştır. Tüm bu çıplak gerçekler orta yerde duruyorken, AB'li şeflerin iddiaları tiksindirici yalanlar olmaktan öte bir değer taşıyor.

1 Mayıs mücadelesinden ele taşınan

Kan ve can bedeli kazanılan bir mevzi!

1 Mayıs işçi sınıfının mücadele tarihinin 117 yıllık mirasıdır. 1886 yılında ABD'nin Baltimor kentinde toplanan İşçi Sendikaları Kongresi'nin 8 saatlik işgünü talebi için mücadeleyi yükselttiği ilk gündür 1 Mayıs. O gün İşçi Sendikaları Kongresi'nin kararı doğrultusunda Amerika çapında yüzbinlerce işçi iş bırakarak alanları zaptetti. 8 saatlik işgünü talebine militan bir şekilde sahip çıktı.

Amerika'da giderek yükselen işçi sınıfı mücadelesinin 1 Mayıs 1886'da ulaştığı bu düzey, burjuva sınıfında panik yarattı. İşçi hareketi provokasyonlar ve şiddet yoluyla bastırılmaya çalışıldı, devlet terörü iyice yoğunlaştırıldı. 1 Mayıs'ı takip eden günlerde polisin yoğun saldırıları yaşandı. 3 Mayıs günü işçilerin düzenlediği bir gösteriyi saldıran polis bir göstericiyi katletti.

Ancak işçiler bilenen öfkelerini ertesi gün daha kitlesel ve güçlü bir protesto gösterisiyle ortaya koydular. Haymarket Alanı'nda yağmura rağmen binlerce işçinin katıldığı bir miting gerçekleştirildi. Mitingin dağılmasına az bir zaman kala bir patlama sesi duyuldu. Dağılmaya başlayan kitleye saldırmaya hazırlanan polis taburunun önüne bir bomba düşmüştü. Bu devletin düzenlediği açık bir provokasyondur. Gözü dönmüş polisler gösterici kitlenin üzerine rastgele kurşun sıktılar. Alan kan gölüne dönmüştü.

Bu olayın ardından çok sayıda sendikacı ve işçi önderi tutuklandı. Düzmece iddialara dayanan bir fezleke hazırlandı. Verilen siyasi karar sonucu birçok işçi ağır cezalara çarptırıldı. Albert Persons, Adolph Fischer, George Engel ve August Spies isimli 4 işçi önderi ise idama mahkum edildi. Bu karar 11 Kasım 1887'de infaz edildi. Louis Lingg ise idamına birkaç gün kala yüzünün yarısı patlayıcılarla yok edilmiş bir halde hücrelerinde ölü bulundu.

ABD burjuvazisi bu uygulamaları ile yükselen işçi mücadelesini durdurabileceğini düşünüyordu. Ancak buna en net yanıt darağacında gözünü kırpmadan ölüme giden işçi önderlerinden geldi. August Spies ölmeden önce "Mezardaki sessizliğimiz, hayattaki konuşmalarımızdan daha etkili olacaktır" diyordu. Nitekim burjuvazinin tüm baskı ve tehditlerine, yoğunlaştırdığı terörüne rağmen 1 Mayıs sadece Amerika'da değil tüm dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma sembolü oldu.

1 Mayıs 1886'dan üç yıl sonra, 14-21 Temmuz 1889'da Paris'te toplanan II. Enternasyonal I. Kongresi 1 Mayıs 1890'da tüm ülkelerde gösteriler yapılmasını kararlaştırdı. Gerek 8 saatlik işgünü talebi için, gerekse de 1887'de katledilen dört işçi önderinin anısına birçok ülkede görkemli gösteriler düzenlendi. Dünya işçileri birlik ve dayanışma içerisinde militan bir ruhla alanlara çıktılar. 1891'de Brüksel'de toplanan II. Enternasyonal 2. Kongresi ise 1890 gösterilerinin başarısı üzerine 1 Mayıs gösterilerinin her yıl geleneksel olarak kutlanması kararını aldı.

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü

olan 1 Mayıs böylesine zorlu ve can bedeli bir mücadelenin ürünüdür. Tüm dünya işçilerinin bir sınıf olarak burjuvaziye karşı kazandıkları bir mevzidir 1 Mayıs.

Birlik, mücadele ve dayanışma bayrağı elden düşmedi, düşmeyecek!

Türkiye işçi sınıfı daha ilk gelişim evresinden itibaren 1 Mayıslar'a sahip çıkmış, onu mücadele geleneğinin vazgeçilmez bir parçası haline getirmiştir. Öyle ki, kutlandığından bu yana neredeyse her 1 Mayıs sermaye düzeni ile işçi ve emekçiler arasında ciddi bir çatışmaya dönüşmüş, şimdiye kadar 1 Mayıs gösterilerinde onlarca şehit verilmiştir.

Türkiye'de ilk 1 Mayıs kutlamaları 1900'lü yılların başlarına dayanır. 1909, 1911, 1912 yıllarında çeşitli gösterilerle kutlamalar yapılır. Araya emperyalist savaş girer, gösteriler bir süre ertelenir.

1920'li yıllarda 1 Mayıs kutlamaları kitleselleşmeye, etkinleşmeye başlar. Gösterilerin temel hedefi emperyalist işgal, temel talep bağımsızlıktır. 1921 1 Mayıs'ında özellikle taşımacılık sektöründe (vapur işletmeleri, tramvay şirketi vb.) gerçekleşen iş bırakmalar İstanbul'da günlük yaşamı etkilemiştir.

1922 gösterilerinde ise işçiler kitlesel gösteriler ve iş bırakmalarla alanlara çıktılar. Enternasyonal Marşı'nı söyleyerek yürüyen işçiler kızıl bayraklar taşıdılar. 1917 Ekim Devrimi'nin de etkisiyle yükselen sosyalist hareket ve Bolşevizm korkusu Türk egemen sınıflarını baskı ve terör aygıtlarına sarılmaya zorladı. '20'li yıllarda gitgide politikleşen 1 Mayıs kutlamaları 1922 gösterilerinden sonra burjuva Kemalist rejim tarafından yasaklandı.

1 Mayıs'a yönelik saldırılar bu kadarla da sınırlı kalmadı. Onun sınıfsal içeriğini boşaltmak, "birlik, dayanışma ve mücadele" kimliğini ortadan kaldırmak için çeşitli oyunlara başvuruldu. Hazırlanan bir kanunla 1 Mayıs "bahar ve çiçek bayramı" ilan edildi. İşçi bayramı olarak kutlanması için ortaya 24 Temmuz tarihi atıldı. Ancak bunların hiçbiri başarılı olmadı. 1 Mayıs devrimci geleneği, militan ruhu ve sınıf kimliği hep korundu ve geliştirildi.

'60-70'li yıllarda yasaklara ve baskıya rağmen 1 Mayıs tekrar gösterilerle ve direnişlerle kutlanmaya başlandı. DİSK'in kurulmasının ardından militan grev ve direnişlerle dışardaki bir mücadeleye girişen işçiler 1 Mayıslar'a da kendi sınıf rengini vermeye başladılar. '71 faşist darbesi sınıf ve kitle hareketini kırma yönünde fazla bir başarı sağlayamamıştı. Genç devrimci önderleri katleden sermaye devleti çok

Son sözleriyle 1 Mayıs geleneğimizin öncüleri!

August Spies, Adolf Fischer, Louis Lingg, Albert Parsons, George Engel, Samuel Fielden, Michael Schwab ve Oscar Neebe'nin mahkeme önündeki son sözleri:

August Spies: "Öyle bir zaman gelecek ki; bizim suskunluğumuz, sizin bugün ipe çektiğiniz seslerden daha güçlü olacaktır!"

"(...) Bu mahkemenin önünde ve devletin temsil etmesi gereken halkın önünde, Eyalet Başsavcısını ve Chicago Polis Müdürünü uydurma bir dava tezgahlamakla suçluyorum..."

Fischer: "(...) Ölüme mahkum edilmemi protesto ediyorum, çünkü cinayet işlemedim. Ancak fikirlerimden dolayı öleceksem, bir sözüm yok..."

Lingg: "(...) Sizi tanımıyorum! Sizin yasalarınızı, nizamınızı, kuvvete dayanan yetkinizi tanımıyorum! Bu yüzden asın beni!"

Parsons: "(...) Bu ülkenin yasalarına karşı gelmedim. Ne ben, ne de arkadaşlarım Amerikan vatandaşlarının herhangi bir yasal hakkını ihlal etmedik. Konuşma özgürlüğüne, basın özgürlüğüne, toplanma özgürlüğüne tecavüz edilmeyeceği hakkını savunuyoruz. Anayasanın tanıdığı öz savunma hakkını savunuyoruz; ve Amerikan halkının çok pahalıya kazandığı bu haklarının ellerinden alınmasına karşı çıkıyoruz. Ama iddia makamı, yedi adama ölüm cezası istemekle zaferi kazandığını sanıyor (...)"

Engel: "Hakları yalnız imtiyazlı olanlara göre ayarlayan ve işçilere hiç hak tanımayan hükümete karşı kim saygı duyabilir? Böyle bir hükümete saygım yok benim..."

Fielden: "(...) Bir yanım var ki, öldüremezsiniz..."

Schwab: "(...) İdealimizin bu yıl, ya da gelecek yıl gerçekleşmeyeceğini biliyorum, ama mümkün olduğu kadar yakın bir gelecekte, ileriki bir yılda gerçekleşeceğini biliyorum."

Oscar Neebe: (*) "Evet, işlediğim suçlar şunlar: Evinde bir tabanca ve pankartlar bulundu. İşçi sendikaları örgütledim. İş saatinin azaltılmasından, işçilerin eğitilmesinden ve işçi gazetesinin yeniden çıkartılmasından yanaydım. Bomba atma olayı ile ilişkim olduğumu, ya da bombanın yanında, yakınında olduğumu gösterecek hiçbir delil yok. Çok üzgünüm, sayın yargıç -yani, mümkünse yapabilirseniz yapmanızı rica edeceğim- yani beni asmanızı; çünkü yavaş yavaş ölmektense, ansızın öldürülmek daha şerefli. Ailem, çocuklarım var; mezara gidip önüne diz çökebilirler; ama hapishaneye gidip hiç işlemediği bir suçtan dolayı mahkum edilen babalarını göremezler. Söyleyeceklerim bu kadar. Arkadaşlarımla birlikte asılamayacağıma üzgünüm."

(*) 15 yıl cezaya çarptırılan ve olayla bir ilgisi bulunmayan bir militan işçi

le geleneğimizde kızıl bir bayraktır!

geçmeden militan bir sınıf ve kitle hareketiyle karşılaştı. Gençliğin reformizmden kopuşu ve ortaya koyduğu fedekarca tutum Türkiye'nin dört bir yanında kitleleri ayağa kaldırmıştı.

Bu atmosfer içinde 1976 yılında ilk merkezi ve kitlesel 1 Mayıs gösterisi Taksim'de kutlandı. Bu gösteriden itibaren Taksim 1 Mayıslar'ın düzenlendiği bir alan olarak belirlendi. '76 1 Mayıs'ın kitleselliği ve görkemi bir kez daha egemenleri korkutmuş ve onları kanlı plan ve hesapların içine sokmuştu.

Gitgide yükselen kitle hareketi '77 1 Mayıs'ında bir patlamaya yol açacaktı. Egemen sınıflar böylesine bir kitlesel eylemi aylar öncesinden tezgahladıkları kanlı ve kirlili bir tertiple karşıladılar. O gün 500 bin işçi ve emekçi 1 Mayıs coşkusuyla Taksim'de buluşmak için cadde ve sokakları doldurmuştu. Gösteri öncesinde İntercontinental Otel'i'nin alana bakan odalarına yerleştirilmiş CIA ve MİT ajanları, kontr-gerilla tetikçileri gösterici kitlenin üzerine ateş açmaya başladı. Bu kanlı tertibin bir parçası olarak alana bakan sokakları tutan kolluk güçleri izdiham ve karmaşayı artırdı, alana giren onlarca panzer

insanların ezilerek katledilmesine neden oldu. Toplam 36 emekçi hayatını kaybetti. Binlerce başka örnekte olduğu gibi bu kanlı kontr-gerilla operasyonu da bugün hala aydınlatılabilmemiş değil.

Sermaye devleti '77 1 Mayıs katliamını bahane ederek Taksim Meydanı'nı '78 yılında 1 Mayıs'a kapattı. Fakat buna rağmen Türkiye'nin pek çok yerinde 1 Mayıslar kutlandı.

'79 yılında da sıkıyönetim gerekçe gösterilerek Taksim Meydanı bir kez daha emekçilere kapatıldı.

12 Eylül 1980 cuntasının ilk işlerinden biri, pek çok demokratik hak ve özgürlüğün yanı sıra, 1 Mayıs kutlamalarını da yeniden yasaklamak oldu. Ağır baskı koşulları altında geçen '80'li yılların ilk yarısından sonra 1 Mayıslar 1990'lı yıllara yaklaşırken tekrar canlanmaya başladı. Bunda '87'den itibaren canlanan ve '89'daki Bahar Eylemleri ile doruğa ulaşan işçi eylemlerinin büyük bir payı vardı.

1989 1 Mayıs'ında Mehmet Akif Dalcı polis kurşunuyla 1 Mayıs şehitleri kervanına katıldı. 1990 1 Mayıs'ında ise Gülay Beceren yine polisin açtığı ateş nedeniyle felç oldu. Tüm bu azgın saldırı ve baskılara rağmen 1 Mayıslar'ın Türkiye'de her yıl daha kitlesel

ve coşkulu bir tarzda kutlanmasının önüne geçilemedi. Sermaye devleti yasakladığı 1 Mayıs'lara izin vermek zorunda kaldı. Fakat bu yasal izin hiç de devletin 1 Mayıs düşmanlığına son vereceği anlamına gelmedi, gelmiyor.

Gazi katliamı kitlelerde sermaye devletine karşı duydukları öfkenin daha da artmasına neden oldu. Bu öfke '95 1 Mayıs gösterilerinde de yankısını buldu.

'96 yılında Kadıköy Meydanı'nda toplanmak üzere devrimci örgütlerin oluşturduğu kortejlere açılan ateş sonucunda 3 emekçi yaşamını yitirdi. Fakat bu saldırı yüzünü aşkın kitlenin Kadıköy Meydanı'nı zaptetmesine engel olamadı. Sermaye devletinin provokasyon ve saldırıları alanda ve gösteri bitiminin sonrasında da devam etti. Gösterici kitle o gün Kadıköy meydanını çatışma alanına dönüştürerek sermaye devletinin 1 Mayıs'ı terörize ederek boğma heveslerini boşa çıkardı.

Dünya proletaryası 1 Mayıs'ı ağır bedeller ödeyerek kazandı. Türkiye işçi sınıfı ise bu geleneği yaşatmak için bedeller ödemekten kaçınmadı. 1 Mayıs her yıl yeniden kazanılacak. Gün gelecek 1 Mayıs'ın kızılıllığı tüm dünyayı saracak.

1 Mayıs geleneğimize sahip çıkalım! Geleceğimizi kazanmak için savaşalım!

1 Mayıs dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Her yıl 1 Mayıs'ta bütün ülkelerin işçileri dil, mezhep, ulus, cinsiyet farkı gözetmeksizin baskı ve sömürüye karşı mücadelede birleşirler.

1 Mayıs'ta dünyanın dört bir yanından enternasyonal mücadele bayrakları yükseliyor. Bu yıl işçi sınıfı 1 Mayıs'ı sermayenin saldırılarının giderek yoğunlaştığı, buna karşı örgütlü bir mücadelenin giderek daha büyük bir ihtiyaç haline geldiği koşullarda karşılıyor. Dışarıda emperyalist saldırganlık gemi azıya almış bulunuyor. İçerde ise İMF politikalarına dayalı sömürü ve yıkım politikaları işçi ve emekçilerin yaşamını her geçen gün daha yaşanılmaz hale getiriyor. Bunu işçi sınıfının tarihsel kazanımlarının tümüyle tasfiyesini amaçlayan esnekleştirme saldırısı tamamlıyor.

Emperyalistler özellikle 11 Eylül saldırısından bu yana saldırgan politikalarını "uluslararası terörizmle mücadele" maskesi altında yürütüyorlar. Bir yıl önce Afganistan'a saldırdılar. Şimdi 20 günlük bombardıman ardından Irak'ı işgal ve talan etmekle meşguller.

Afganistan ya da Irak'a demokrasi getirmek gibi bir niyetlerinin olmadığı, asıl dertlerinin bu bölgeye yerleşerek petrol ve diğer zenginliklere el koymak ve bütün dünyayı kendi çıkarları doğrultusunda biçimlendirmek ve yağma etmek olduğu kesin.

Hükümet savaşta ABD emperyalizminin kirlili amaçlarına destek konusunda adımlar atarken,

içerde de işçi sınıfına ve emekçilere saldırı cephesini unutmadı. Bu saldırıların dökümünü içeren yeni "niyet mektubu" da açıklandı.

Saldırı programına uygun olarak ek vergiler ve ağır zamlar yürürlüğe sokuldu, özelleştirme takvimi ilan edildi, 2003 bütçesi meclisten geçirildi. Zorunlu tasarruf geri ödemeleri yılları bulan bir takvime bağlandı, kamu işçilerinin ikramiyeleri gelecek yıla ertelendi.

İş yasasına tümüyle esnekliğin hakim kılınması sermayenin son yıllarda ısrarla üstünde durduğu bir konudur. Bu konuda ilk adımlar Ecevit

hükümeti döneminde atılmıştır. Yönetime gelen AKP bu konuda Ecevit hükümetini aratmadı. Yasanın meclisten geçmesi CHP'nin farklı kaygıları nedeniyle pek mümkün olmadı. Fakat yeni niyet mektubuna konulan bir maddeyle, İMF'ye bu yasanın Nisan ayı içerisinde çıkarılacağı sözü verildi.

İşçiler, emekçiler! Sermayenin bu kokuşmuş düzeni ve devleti hükmünü sürdürdüğü sürece senin iş güvencen yoktur. Senin insanca yaşama hakkın yoktur. Sonu gelmez İMF-TÜSİAD paketleriyle, emperyalizme uşaklığın gerekleriyle hakların her gün peşkeş çekilir. Bu düzende senin bir geleceğin yoktur.

Bizim örgütsüzlüğümüz sürdüğü sürece çürüten düzen ve çeteleşen devletin hükmü bitmeyecektir. Bugün 1 Mayıs'larda alanlara çıkabiliyorsak, bunu işçi sınıfının 117 yıllık mücadelesine; bu mücadelede ödenen bedellere borçluyuz. Ödenen bu bedeller boşa gitmedi. Ama susarak geçiştirdiğimiz hergünün bedelini ağır bir şekilde ödemek yüzyüzeyiz. Onlara bu cesareti vermeyelim! Onlara bu fırsatı tanımayalım! Bunun için diyoruz ki:

* Birlik içinde olmalı, örgütlenmeliyiz. Çünkü bir avuç asalak gücünü bizim örgütsüzlüğümüzden almaktadır.

* Dayanışmayı yükseltmeliyiz. Çünkü, aynı sınıfın neferleriyiz, sorunlarımız bir ve ortaktır.

* Mücadele etmeliyiz. Çünkü haklarımızı, özgürlüğümüzü elde etmenin başka bir yolu yoktur.

Anadolu Yakası BDSP 1 Mayıs çalışmalarından... Yaygın ve etkili bir çalışma

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı bu yıl, emperyalizmin daha da azgınlaştığı, sermayenin saldırılarının gün geçtikçe arttığı bir dönemde karşıyoruz.

Anadolu Yakası BDSP çalışanları olarak yaklaşık bir ay öncesinden, 1 Mayıs faaliyeti kapsamında çalışma yürüttüğümüz alanlarda derinleşen bir kitle çalışmasını hedefledik. Aynı zamanda ajitasyon-propaganda materyallerimizle yaygın bir şekilde emekçilere seslenmeyi planladık.

Özel sayılarımızı Kartal, Maltepe, Kurtköy ve Ümraniye'deki fabrikalara ulaştırırken, yine aynı bölgelerdeki emekçi semtlerine yaygın bir şekilde dağıttık. 1 Mayıs'a çağrı afişlerimizi Kadıköy'den Tuzla'ya kadar merkezi yerlerde ve emekçi semtlerinde kullandık.

Materyallerimizi yaygın bir şekilde

emekçilere ulaştırmanın önemi kadar 1 Mayıs'ın tarihsel ve güncel önemini kitlelerle tartışmak ayrı bir önem taşıyordu. Geçtiğimiz günlerde gerçekleştirdiğimiz işçi toplantısı tam da bu amaca hizmet etmek için yapıldı. Toplantıda 1 Mayıs'ın tarihsel ve güncel önemi anlatıldı, farklı sektörlerden işçilerle sınıfa yönelik saldırılar tartışıldı.

Toplantının sonuçlarıyla birlikte kitlelere yönelik çalışmalarımız sürüyor. Kitle etkinliği çalışmalarımız 1 Mayıs alanına güçlü bir katılımı hedeflemekle birleşiyor. Sınıf mücadelesinin temel günlerinden biri olan 1 Mayıs'a yönelik çalışmalarımızda sınıf ve kitle çalışmasında alacağımız mesafenin bizleri 2 Mayıslar'a taşıyacağı bilinciyle görevlerimize yükleniyoruz.

BDSP çalışanları/Anadolu Yakası

Liseli gençlik 1 Mayıs'ta alanlara!

Liseliler olarak yaklaşan 1 Mayıs'a, emperyalist saldırganlık ve işgale karşı halkların kardeşliği ve burjuvazinin işçilere, emekçilere ve gençliğe yönelttiği saldırılara karşı işçilerin birliği şiarıyla yoğun bir biçimde hazırlanıyoruz.

İlk olarak 1 Mayıs'ın anlam ve önemini anlatmak, çalışmalarımızı nasıl yapacağımızı tartışmak için geniş katılımlı bir toplantı düzenledik. Yaptığımız işbölümüyle faaliyetimize başladık. Çalışma yürüttüğümüz okullarda ve dersanelerde birim toplantıları yaparak çalışmamıza ve hangi araçları kullanacağımıza ilişkin planlama yaptık. Liseli gençliği çalışmamıza katabilmek için çeşitli okullarda geniş katılımlı toplantılar düzenledik. Sınıflarda ve değişik ortamlarda liseli gençlikle yaptığımız birebir sohbetlerle çalışmamızı güçlü

tutmaya çalışıyoruz. Okullarda yaygın bir şekilde kuşlamalar yapıyoruz. Bildiri ve afişlerimizle liseli gençliğe 1 Mayıs'a katılımın önemini anlatmaya ve liseli gençliği güçlü bir şekilde alana taşımaya çalışıyoruz. 1 Mayıs'a kısa bir süre kaldı. Bu süre içerisinde çalışmalarımıza tüm hızımızla devam edeceğiz.

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Ankara Liseli Gençlik Platformu

Kayseri'de 1 Mayıs paneli ve pikniği

1 Mayıs yaklaşıyor. Kayseri'de sendikaların, DKÖ'lerin ve yasal sol partilerin 1 Mayıs'a dönük hiçbir çalışması yok. BDSP olarak olanaklarımız ölçüsünde 1 Mayıs'a yönelik çalışmalarımızı sürdürüyoruz. İşçi ve emekçileri alanlara çağırarak için 1 Mayıs konulu piknik ve panel yapma kararı aldık. 100 adet davetiye dağıttık, birçok emekçiyle birebir görüştük.

19 Nisan günü gerçekleştirdiğimiz panelin konusu "Türkiye'de ve Dünyada 1 Mayıs"tı. Panele 25 kişi katıldı. Panel sonrası Grup Yön küçük bir dinleti sundu. Katılımın azlığına rağmen panel verimli geçti. Ertesi gün yapılan pikniğe ise 60 kişi katıldı. Hava koşullarının kötü olmasına rağmen etkinlik canlı geçti. Piknikte 1 Mayıs'a çağrı yapıldı. Grup Yön'ün seslendirdiği türkülerle piknik sona erdi.

BDSP/Kayseri

Mamak İşçi Kültür Evi'nde emekçi kadınlara yönelik 1 Mayıs etkinliği...

Mamak İşçi Kültür Evi Kadın Komisyonu 20 Nisan günü "1 Mayıs Birlik, Mücadele ve Dayanışma" etkinliği düzenledi. Komisyon 250 etkinlik çağrısını elden dağıttı. Emekçi kadınlara yönelik bildirimizi sabah servislerine dağıttık.

Çalışan kadınlara yönelik hazırladığımız etkinlikte dia gösterimi yapıldı ve İşçi Kültür Evi Tiyatro topluluğunun Dario Fo-France Raime'nin Yarın Olacak oyunu sergilendi. Materyal dağıtımını dışında ön hazırlık çalışmasını ilişki içinde olduğumuz emekçi kadınlarla birebir görüşmeler yaparak gerçekleştirdik. Ancak katılım hedeflediğimiz altındaydı. Emekçi kadınlara yönelik çalışmalarımızı 1 Mayıs sonrası da sistemli bir şekilde sürdüreceğiz.

İşçi Kültür Evi Kadın Komisyonu çalışanları

İşçi Kültür Evi Kadın Komisyonu'nun bildirisi... Tüm emekçi kadınlara çağrımızdır!

Fabrikada, atölyede, okulda, hastanede, ofiste, temizlik işlerinde ve sayısız işkolunda sömürülen;

Çalışsa da çalışmasa da ev işlerinin, çocuk bakımının değişmeyen kölesi olan;

Geleneklerle baskı altına alınan, haksız savaşlarda açlığa, yoksulluğa ve kitlesel tecavüzlere maruz kalan;

Tüm emekçi kadınlara çağrımızdır!

Sefaletin, sömürü koşullarının daha da arttığı, yaşamımızın cehenneme çevrildiği bugünlerde bir yanda Ortadoğu'yu saran emperyalist savaş, diğer yanda da İMF politikalarının yıkım programlarıyla kuşatılmış durumdayız. Emperyalist saldırganlar Irak'ı talan etmiş durumdadır. Artık tüm dünya onların niyetlerinin ne olduğunu açık-seçik biliyor: Bu ülkelerdeki petrol yataklarını, zenginlikleri denetim altına almak.

Ülkemizde ise sermayenin devleti tüm kurumları ile açık bir şekilde ABD emperyalizminin kirli savaşını desteklerken; içerde biz işçi ve emekçilere ayrıca saldırı planları yapmaktan geri durmuyor: Bizleri işsizliğe, açlığa, sefalete mahkum edecek olan İMF-TÜSİAD programlarını uygulayarak, ücretlerin düşürülmesini, sosyal güvenliğin tasfiyesini, özelleştirilmelerin hızlandırılmasını ve ülkemizin bizler için bir sömürü cehennemi haline gelmesini planlıyorlar.

Biz emekçi kadınlar ise tüm bu cenderenin içinde iki kez eziliyoruz. İşyerlerinde, evimizde, yaşamın her alanında bizi ezen, eşitsizliğe ve çifte sömürüye hapseden bu sisteme karşı dur diyebiliriz.

İşçi sınıfı ve emekçilerin sermayeye karşı birleştiği mücadele günü 1 Mayıs yaklaşıyor.

Biz İşçi Kültür Evi olarak tüm emekçi kadınlara çağrı yapıyoruz:

Gelin omuz omuza verelim, yaşamı değiştirecek bir adım atalım!

Yaşasın birlik mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs!

Yaşasın kadın-erkek işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesi!

Mamak BDSP'nin 1 Mayıs çalışmalarından...

1 Mayıs'a yönelik olarak haftalar önce başlattığımız çalışma yoğun materyal dağıtımını ve kitle çalışması olarak sürüyor. Mamak'ta dört mahallede "Üretimi durdurarak 1 Mayıs'ta alanlara çıkalım" Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu imzalı bildirilerden 4 bin adet dağıttık. SY Kızıl Bayrak ve BDSP imzalı 1 Mayıs'a çağrı afişlerini Tuzluca'yı'dan başlayarak yapmaya devam ediyoruz.

20 Nisan'da Tuzluca'yı'da 1 Mayıs gündemli BDSP etkinliği düzenledik. Etkinlik dia gösterimi ile başladı, 1 Mayıs'ın güncel anlamı üzerinden yaptığımız söyleşi ile devam etti. Yaklaşık 30 kişi katıldı. Etkinliğin ön çalışması birebir ilişkilerimizi katmak üzerinden yürüdü. Etkinliğe katılanların söyleşiye dahil olması canlı bir atmosfer yarattı.

Pek çok araçla güçlü bir 1 Mayıs'a hazırlık çalışması yürütüyoruz.

BDSP/Mamak

Deri işçilerinin 1 Mayıs çağrısı...

Sermayenin saldırılarına karşı sesimiz çığlık, yüreklerimiz hak alma mücadelesinde bayrak olmalıdır!

Son günlerde işverenler işçi çıkarmakta iyice pervasızlaştılar, hem de bunu kendi yasalarına dayanarak arsızca yapıyorlar. Kriz bahanesiyle nakarat haline getirdikleri, palavralarla yazdıkları senaryolara bir yenisi daha eklendi: SAVAŞ! Krizin de, savaşın da faturası biz işçi-emekçilere çıkartılacak. Kriz diyecekler sigorta yapmayacaklar, savaş diyecekler verdikleri sefalet ücretlerini ya geç ya da eksik verecekler. Kriz, savaş diyecekler, yirmi kişinin aylığını bedavaya getirecekler. Bizleri 200 milyona mahkum edecekler. Nedeni kriz, nedeni savaş...

Ama bizler ne bu krizin sorumlusu, ne de savaşın sebebiyiz.

O zaman tüm bunların bedelini neden bizler ödüyoruz? Her geçen gün açlığa, yoksulluğa itiliyoruz. Patronlar bir araya gelerek bizlerin üzerine türlü oyunlar planlıyorlar. Diledikleri gibi oynuyorlar. Artık onları koruyan bir de yasaları var. Biz Menemen Deri Organize'den üzerimize oynanan oyunlara artık dur denmesi gerektiğini düşünen deri işçileriyiz. Bir araya geldiğimizde, konuştuğumuzda anlıyoruz ki, sorunlarımız ortak. Hepimiz bir gün yataklarımızdan işten atılma korkusuyla uyanıyoruz. Akşam eve ekmek götürmemeye kaygımız var. Hepimizin çocuğu, bakmakla sorumlu olduğumuz yakınlarımız, ailelerimiz var. Yoksa deri fabrikasında yaşanan sorunlar tahammül sınırını aştı, insanlıktan çıktı. Onurumuz ayaklar altına alınıyor, tehditlere, tacizlere maruz kalıyoruz. Gözümüzün önünde arkadaşlarımız işten atılıyor. Yarın sıranın bize de geleceğini bile bile sessiz kalıyoruz. Birbirimize sahip çıkamıyoruz. Oysa haklarını savunan arkadaşlarımız işten atıldıklarında başka fabrikalarda iş bulamıyorlar. Çünkü patronlar

örgütlü ve sürekli birbirleriyle iletişim halindedir. Onlar düzenli olarak bir araya geliyor, sorunlarını konuşuyorlar. Bir araya geliyorlar, çünkü korkuyorlar. Korkuyorlar işçi ve emekçilerin birlikte hareket etmesinden! Onlar çok iyi biliyorlar ki, işçi-emekçilerin fısıltıları bir gün çığlığa dönüşecek.

Evet! Bizler Menemen'de işverenler için sömürü cenneti, bizler için cehennem olan koşullarda çalışıyoruz. Her günümüz bir öncekinden daha ağır geçiyor. Her gün biraz daha köleleştiriliyoruz. Bedenimize, beynimize hükmediyorlar. İş güvencesinden yoksun, yarınımızın ne olacağını bile bilmeden çalışıyor, beş kişinin işini tek kişi yapıyoruz. Sağlığımızı hiçe sayıyor, iş maskesini bile çok görüyorlar. Kuru tıraşlarda, zımparalarda dünyanın tozunu yutuyor, boya tozlarını soluyor, kimyasal maddelerin içinde ciğerlerimiz eriyor, hastalanıyoruz. Ama viziteye çıkamıyoruz. Çünkü sigortamız yok. Kaygan zeminde çalışıyoruz, suratımıza asit sıçramış, gergilerde belimiz kiriliyor, kimin umurunda? Bunların acısını sadece biz yaşıyoruz.

Ne zamana kadar susacağız ve ne kadar inanacağız yalanlarına bu asalakların. Bu korku, bu sinmişlik ne zaman bitecek? Yetmedi mi içilen kanlarımız, yitirilen canlarımız, kaybettiğimiz arkadaşlarımız. Yetmedi mi? Bizler onurumuzla, alınterimizle gece-gündüz çalışırken, bize dayatılan bu aşağılık çalışma koşullarına dur demenin zamanı gelmedi mi?

Tüm bu yaşananlara son verebiliriz. Sorunlarımızı birlikte aşabiliriz. Birbirimize güvenerek, herşeyden önce emeğimize sahip çıkarak, yarına umutla bakarak, mücadele bayrağına sarılarak değiştirebiliriz. Her şeyi

değiştirebiliriz!..

- * İnsana yaraşır çalışma koşullarını yaratmak için,
  - * İş güvencesi ve emeğimiz üzerinde söz sahibi olabilmek için,
  - * Demokratik hak ve özgürlüklerin çiğnenmediği bir ülke için,
  - * Çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak için,
  - * 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası için,
  - * İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret için,
  - * Her türlü fazla mesainin yasaklanması için,
  - * 14 yaşından küçük çocukların çalıştırılmasının yasaklanması için,
  - * İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemlerin alınması için,
  - * Esnek üretim, prim, parça başı, akort vb. çalışma sistemlerinin ve taşeronlaştırmanın yasaklanması için **1 Mayıs'ta alanlara çıkacağız!**
- Cins, din, dil, ırk, inanç, ulus ve kültür farklılıklarının ölçü olmadığı sınıfsız, sömürsüz, savaşı bir dünya için **1 Mayıs'ta alanlara!..**
- Yaşasın 1 Mayıs!**
Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!
Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Menemen Deri Organize Sanayi Bölgesi'nden işçiler

Bir kamu emekçisiyle 1 Mayıs üzerine konuştuk...

"1 Mayıs hesaplaşma günüdür!"

- *Önümüzde 1 Mayıs var. 1 Mayıs'a ilişkin düşüncelerinizi alabilir miyiz?*

- 1 Mayıs işçi sınıfı ve emekçilerin hakim sınıflarla hesaplaşma günüdür. Bu misyonu tarihten kazanmış ve geleceğe taşıyacaktır. Günümüzde sendikal ve siyasal mücadelede 1 Mayıs eylemlilikleri bir göstergedir. Sınıfın durumunu ve tutumunun ne olduğunu sermayeye gösterebileceğimiz bir gündür. Diğer pek çok özel gündün daha anlamlı ve önemlidir. Bir sonraki 1 Mayıs'a kadarki pek çok ekonomik, siyasal ve sosyal konuda bu eylemlerin etkisi olduğu düşüncesindeyim.

- *Sendika ve konfederasyon bazında 1 Mayıs'a yönelik herhangi bir hazırlık var mı? Sizce nasıl bir hazırlık yapılmalı?*

- KESK cephesinde şöyle bir durum var. Son süreçte 1 Mayıs'ı Ankara'da KESK üstlenmiş durumda. Bunu da kendilerini temize çıkartan bir etken olarak görüyorlar. Oysa biliyoruz ki hiçbir samimi çalışma yok. Bildik KESK tutumundan öte bir şey görünmüyor. Olması gereken yapılanın tam tersidir. Tabana devrimci sınıf çizgisiyle gidilmeli ve bu bilinçle etkili, sistematik bir kitle çalışması yapılmalıdır. Bunu ise mevcut yönetimlerden beklemek hayalcilik olur. Reformist anlayışların 1 Mayıs'ı ileriye götürme şansları yoktur. Görev bir kez daha devrimci kamu emekçilerine düşüyor.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Bir belediye işçisi ile konuştuk...

"1 Mayıs'ı alanlarda coşkuyla kutlayalım!"

- *Emperyalizmin Ortadoğu ve Irak halkına karşı yürüttüğü saldırılar hakkında ne düşünüyor sunuz?*

- Emperyalist saldırgan ve işgalcilerin amacı sadece Irak'ı ele geçirmek değil, Ortadoğu'ya hakim olmak ve petrol yataklarını ele geçirmektir.

- *Bu savaşın biz işçi ve emekçilere yansması sizce nasıl olacak?*

- Genel olarak bakıldığında insanlar katlediliyor, bu kirli savaşın ezilen masum insanlar üzerinde olumsuz etkisi oluyor.

Bizim şu anda toplu sözleşme görüşmelerimiz sürüyor. İşverenler savaş var bahanesiyle daha az ücret vermeye çalışıyorlar. Örneğin sendika %70 isterken işveren %10'da diyor.

- *Önümüz 1 Mayıs ve sonrasında yeni iş yasa tasarısı yasallaştırılmak isteniyor. İşçiler bu yasa tasarısına karşı ne yapmalı?*

- Bu yasa tasarısına karşı mücadeleyi 1 Mayıs'ta alanlarda tam bir direnişe dönüştürmeliyiz. Bu yasa tasarısının işçilerin çıkarına olabilmesi için mücadele edilmesi gerekiyor. Mevcut yasa tasarısı işçilerin değil işverenlerin çıkarlarına bir tasarıdır. Biz de bu amaçla 1 Mayıs'ta alanlara gitmeyi ve coşkuyla 1 Mayıs'ı kutlamayı düşünüyoruz.

- *Yakın geçmişe kadar siz de bir tutsak yakınıydınız. F tipi cezaevleri hakkındaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?*

- Devlet başından beri Ölüm Oruçlarının altını boşaltmaya çalışıyor. Cezaevleri ve Ölüm Oruçları ile ilgili basından hiçbir haber alınmıyor. Cezaevleri normale dönmüş gibi gösteriliyor. Cezaevleri sürecini ve Ölüm Oruçlarını gündemden uzaklaştırdılar.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Emperyalist savaşa ve işgale karşı**SÖZ ÜNİVERSİTE'DE!**

ABD emperyalizminin Irak'a demokrasi ve insan hakları götürme vaatleri ile başlattığı yağma ve talan savaşı hızını kaybetmeden sürüyor. Irak'a götürülen "demokrasi"nin kapsamı tüm açıklığıyla ortaya çıkıyor. Sokak ortasında yüzlerce insan katledildi. Irak'taki kültürel zenginlikler bir bir talan ediliyor.

Bizler üniversite öğrencileri olarak bu savaşın gerici ve emperyalist karakterini ortaya koymuştuk. Irak'taki emperyalist yağmanın devam ettiği bu günlerde İstanbul ve Yıldız Teknik üniversitelerinde "savaşa ve işgale" dair üniversitelilerin düşüncelerini almak için "Emperyalist savaşa ve işgale karşı SÖZ ÜNİVERSİTE'DE" kampanyası örgütledik. Yaklaşık 4 bin üniversite öğrencisiyle, yemekhanelerde, kantinlerde ve amfilerde yaptığımız anket üniversitelilerin savaşı ve işgali ABD'nin ve onun uşağı medyanın kabul ettirmek istediği gibi görmediğini ortaya koydu.

Anketimize katılan öğrencilerden yaklaşık %95'i bu savaşı bir "petrol ve hegemonya" savaşı olarak gördüğünü ifade etti. Anketin ulaştırıldığı öğrencilerden %97'si "savaşa ve işgale çeşitli şekillerde karşı çıkılması" gerektiğini söyledi.

Anket sonuçları 200 kişinin katıldığı bir şenlikle açıklandı

Yaklaşık bir haftadır anket sonuçlarını açıklayacağımız "Emperyalist savaşa ve işgale hayır!" etkinliğinin çalışmalarını örmekteydik. İstanbul Üniversitesi ve Yıldız Teknik Üniversitesi'nin hemen hemen tüm kampüslerinde yürüttüğümüz çalışmalarla birlikte üniversitelileri etkinliğimize çağıran bir çalışma yaptık. Öncelikle bir şenlik programı hazırladık. Edebiyat Fakültesi'ne "Katil ABD Ortadoğu'dan defol! Savaşa karşı savaşı!" şiarlı afişlerimizi astık. Etkinliğin yapılacağı Hergele Meydanı'nı "Emperyalist savaşa ve işgale karşı direneceğiz!/İ.Ü. Emperyalist Savaş Karşısı Öğrenci Platformu", "Savaşa değil eğitime bütçe!" ve "Sermaye üniversiteden, emperyalizm Ortadoğu'dan defol!/Y.T.Ü Paralı Eğitim Karşısı Öğrenci Platformu" pankartlarımız ve kızıl bayraklarımızla süsledik.

22 Nisan günü saat 12:15 gibi başlayan etkinliğimiz saat 15:00'e kadar sürdü. Bayar Şahin ve grubu Barışın Dostları'nın seslendirdiği Gürcüce parçalarla başlayan etkinlik, YTÜ'den bir

arkadaşımızın yaptığı emperyalist savaş ve işgal karşıtı konuşma ile devam etti. Daha sonra Ufuk Karakoç halk ezgileri ile etkinliğimize katıldı. Etkinliğimiz Grup Soluk'un söylediği parçalar ve çekilen halaylarla devam etti. Grup Soluk'un ardından İÜ'den bir arkadaşımız yaptığı konuşmada tüm üniversite gençliğini "Emperyalist barbarlığa meydan okumak ve

geleceğin savaşı, sömürsüz dünyasına duyduğumuz özlemi haykırmak için 1 Mayıs'ta alanlarda!" olmaya çağırdı. Ardından Vedat Sakman ve Emin İğis'in sevilen parçalarını dinledik.

Etkinliğimizi sloganlarla ve eylemle sonlandırdık

Programın bitiminde etkinliğe katılanları yürüyüşümüze çağırdık. Pankartlarımız ve kızıl bayraklarımızla beraber "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Emperyalist savaşa ve işgale karşı direneceğiz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!" sloganları eşliğinde Hergele Meydanı'ndan bahçeye kadar 40 kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirdik. Bahçede kampanya sonuçlarımızı anlatan ve üniversitelileri, işçi sınıfı ve emekçilerle beraber emperyalist savaş ve işgale karşı mücadele etmek için 1 Mayıs'ta alanlara çağıran bir konuşmanın ardından sloganlarımızla etkinliğimizi bitirdik.

İÜ Emperyalist Savaş Karşısı Öğrenci Platformu
YTÜ Paralı Eğitim Karşısı Öğrenci Platformu

"Emperyalist savaşa ve işgale karşı SÖZ ÜNİVERSİTE'DE" kampanyasının ön çalışması üzerine...

Irak işgalinin başlaması ile savaş karşıtı mücadele bizim açımızdan bir rahat ortamı değil savaş karşıtı çalışmalarımızı yeni ve daha üst bir düzeye sıçratmanın bir imkanı olmalıydı. Emperyalist savaş karşıtı kampanyamızı öncelikle iki temel hedef üzerinden şekillendirdik.

Birinci hedefimiz ABD'nin ve burjuva medyanın demokrasi vaatlerine karşı savaşın ve işgalin kapsamını en geniş kitlelere anlatabilmektir. Bu kapsamda kampanyanın örgütlendiği üniversitelerde hemen tüm kampüslere, yemekhanelere, kantinlere ve amfilere faaliyetimizi taşıdık. Yaklaşık 4 bin üniversiteli ile değişik materyaller aracılığıyla ilişki kurduk, düşüncelerini sorduk ve karşılıklı sohbetler gerçekleştirdik.

Çalışmamızın ikinci hedefi ise işgalin savaş karşıtı mücadeleyi zayıflatmasını engellemek

için eylemli bir süreç örgütlemektir. Bu açıdan yaptığımız şenlik ve eylemlerle bu rehavete izin vermeyeceğimizi somut olarak ortaya koymuş olduk.

Kampanyamızı en geniş öğrenci kitlesine taşımayı hedefledik. Anket çalışmasıyla birlikte yaklaşık 7-8 bin arası el ilanı ve yüzlerce afiş kullandık. Bu çalışmamızın en geniş kesimler tarafından duyulmasını sağladı. Kampanya çalışması kapsamında 300-400 civarında yerel platform bülteninin satışını yaptık.

Önümüzde duran görev, yaratılan bu birikimi güçlü ve nitelikli bir şekilde 1 Mayıs'a taşımak, 1 Mayıs alanını emperyalist savaşa ve işgale karşı gençliğin gur bir haykırışına dönüştürmektir.

İÜ Emperyalist Savaş Karşısı Öğrenci Platformu çalışmaları EG okurları

Avclar Kampüsü'nde etkinlik...**Emperyalist savaşa ve işgale hayır!**

Ekim Gençliği olarak İstanbul Üniversitesi Avclar Kampüsü'nde "Emperyalist savaşa ve işgale hayır!" etkinliği düzenledik. Yaklaşık bir hafta öncesinden Avclar Kampüsü'nde yüzlerce el ilanı ve çağrı afişi ile etkinliğin duyurusunu yaptık.

22 Nisan günü Grup Soluk'un seslendirdiği halk müziği parçaları ile başlayan etkinliğimiz savaş karşıtı şiirler ve konuşmalar ile devam etti. Yaklaşık 30-35 kişinin katıldığı etkinlik yapılan savaş ve işgal karşıtı bir konuşma ile sona erdi.

Ekim Gençliği/İÜ Avclar

İÜ Hazırlık Kampüsü'nde etkinlik...**Emperyalist savaşa ve işgale karşı Söz Üniversite'de!**

İstanbul Üniversitesi yabancı Diller Kampüsü'nde "İÜ Emperyalist Savaş Karşısı Öğrenci Platformu" olarak bir etkinlik düzenledik. Öncesinde etkinliğin yaygın bir ön duyurusunu yaptık. Kampüsü afişlerimiz ve "Savaşa değil, eğitime bütçe!" pankartlarımızla süsledik. Şenlik sabahı tüm sınıflarda etkinliğin duyurusunu yaptık. "Emperyalist savaşa ve işgale

karşı SÖZ ÜNİVERSİTE'de" kampanyasını kampüse taşıdık. Sınıflarda, koridorlarda, kantinde kutularımız ve anketlerimizle insanlara savaşın emperyalist ve işgalci yüzünü anlattık. Tiyatro Manga'nın da yer aldığı etkinliğe yaklaşık 35-40 kişi katıldı.

İÜ Emperyalist Savaş Karşısı Öğrenci Platformu

Ankara Savaş Karşıtı Öğrenci Platformlarının 26 Nisan Cumartesi günü Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirecekleri ortak eyleme çağrısı:

Emperyalistler Irak'ı işgal, katliam ve yağmalarla "özgürleştirdi"! Şimdi namlunun ucunda diğer Ortadoğu ve dünya halkları var!

İnsanlığın baş düşmanı emperyalistler, yalan ve demagogilerle yürüttükleri bir süreci tamamladılar. Irak'ta kuracakları hakimiyet ile Ortadoğu petrolünü gönlünce yağmalamak isteyen bu canavarlar, 23 gün boyunca yürüttükleri kirli savaşta neler mi yaptılar?

25.3 milyar dolar (dünyadaki milyonlarca işsiz-aşsız insana iş-aş sağlayabilecek bir kaynak) işgalci güçler tarafından silaha, kurşuna, bombaya harcandı. Emperyalistlerin ordusu, bir tanesinin maliyeti 15 bin dolar olan 30 bin sorti ile bomba yağdırdı. 450 milyon dolarlık bomba, 750 milyon dolarlık Cruise füzesi, 90 bin adet mayın ve 300 bin işgalci asker kullandı. 2320 Irak'lı askeri, 1400 Irak'lı sivili ve 12 gazeteciyi öldürdü. 5103 Irak'lı yaralandı, 9 bin Irak'lı savaş esiri edildi.

Sonuçta ABD ve İngiliz emperyalizmi, Ortadoğu halklarının bağrına kama sokarcasına bölgeye yerleşti. Şimdi işgali, bölge halklarına rağmen kuracağı kendi siyasi iktidarı ile perçinlemeye, sömürüyü doğrudanlaştırmaya hazırlanıyor. Bununla da kalmayıp, kendi emperyalist emellerini kolaylaştırmak için, örgütlediği takdirde kendisine karşı güç olma potansiyeli yüksek olan kardeş halkları birbirine kırdırma provokasyonunu da sahneye koyuyor. Irkçı-şoven zorlama ile, aslında tarih boyunca kardeşleşen Arap-Kürt-Türkmen halklara birbirine düşman olmayı dayatıyor ve çatışmaları körüklüyor. Kısacası bugün, uluslar arasında bir çatışma yaratılıyorsa, bu doğrudan ABD eliyle yapılmaktadır.

Emperyalizmin ekonomik-ideolojik-siyasal varlığı, bu sonuçların doğmasının doğal nedenidir. Petrol ve silah tekellerinin daha fazla sömürsü ve kârına dayalı bir düzen, mevcudiyetini böyle sürdürür işte! Saldırır, "şok ve dehşet" yaratır, böler ve yönetir, karşısındakileri birbirine kırdırır. Arkasında kan, ölüm ve gözyaşı bırakarak, tüm yeraltı-yerüstü kaynaklarını kasasına indirir. Böylece emperyalizmin "özgürlük" anlayışını öğrenmiş oluyoruz. Ne kadar ironik değil mi?

Kaldı ki biz bu "filmi" Irak'tan önce de seyretmiştik. ABD, cinayet üzerine dayalı egemenliğini devam ettirmek için yıllardır dünya halklarını katlediyor. Nikaragua'da, Hiroşima ve Nagazaki'de, Kore'de, Guatemala'da, Endonezya'da, Kamboçya'da, Küba'da, Dominik'de, Vietnam'da, Şili'de, Arjantin'de, Lübnan'da, Grenada'da, Libya'da, Panama'da, Somali'de, milyonlarca insanın katledilmesinde ABD'nin imzası vardır.

Üstelik emperyalizm varolduğu sürece, saldırılar bunlarla da sınırlı kalmayacaktır. Petrol ve insan avcıları, yeni hedeflerini şimdiden gösterdiler bile. Niyetlerini açık ederek hedef tahtasına ilk elden Suriye'yi koydular. Sonra İran, Kuzey Kore ve yağmalanan stratejisinin gereği "katli vacip" gördükleri kim bilir hangi halklar...

Kısacası, bitmiş gibi görünen kirli bir savaş yeni boyutlarıyla daha da pervasızlaşarak devam etmektedir. Dolayısıyla emperyalizm ve savaş karşıtı mücadelenin de, kazandığı tecrübelerden ve birikimlerden de güç alarak devam etmesi insanlık açısından şarttır.

Peki üniversiteliler bu savaşın neresinde?

Bu noktada üniversiteler ve öğrenci gençlik de, toplumsal muhalefetin önemli bir yerinde durmaktadır. Öğrenci gençlik, bilimi öğrenmenin ve geliştirmenin gereği olarak sahip olduğu düşünme-sorgulama dürtüsünü ancak özgür bir üniversite, özgür bir ülke, özgür bir dünyada tam anlamıyla kullanabilir. Bu da savaşın ve sömürünün ortadan kalktığı bir dünyada mümkündür.

Sonuç olarak üniversite öğrencileri, doğallığında zulme, sömürüye, haksızlığa karşı olmalıdır. Ancak bu karşıtlığa eklenmesi gereken, seslerimizi daha fazla yükseltmek, birleştirmek ve anti-emperyalist mücadele saflarına katılmaktır.

Bizlerin emperyalizm ve savaş karşıtı mücadeleye katılmasını gerektiren başka bir olgu daha var. Bugün, ABD'nin halkları teslim almaya çalışması gibi, üniversiteleri teslim almaya çalışan YÖK, efendilerinin emriyle savaşın faturasını biz öğrencilere çıkarma telaşı içinde. Yeni Milli Eğitim Bakanı

Hüseyin Çelik, üniversiteleri sermayenin satışına çıkaracak olan yeni Yüksek Öğretim Yasa Tasarısı'nı çıkarmaya kararlı olduğunu, "Ben bu tasarının altına imza atarım" sözleriyle ifade ediyor. Tasarı yasalastığı takdirde, üniversitelerin yönetimi TÜSİAD eliyle emperyalizm tarafından yapılacak. Böylece temel hakkımız olan üniversite eğitimini almak için ödemek zorunda bırakılacağımız (daha doğrusu ödeyemeyeceğimiz) milyarlar, dünya halklarına bomba olarak "geri dönecek".

Bu bilinçle bizler, Ankara'daki tüm Üniversitelerin Savaş Karşıtı Platformları olarak bir araya geldik. Bizler, emperyalizm ve onun ürünü olan tüm savaşlar, katliamlar, sömürü ve zulüm ortadan kalkıncaya kadar mücadeleye etmeye kararlıyız.

Bizler biliyoruz ki Türkiye'de ve

dünyada pek çok mücadelede gençlik ön saflarda yer almıştır. '60'larda ABD'nin Vietnam'dan defolup gitmesinde, Vietnam halkının direnişiyle birlikte dünya gençliğinin yüzbinlerce sesi birleştirdiği eylemler de etkili olmuştur. En son Irak savaşında da tüm dünyada savaş karşıtları, daha önce ulaşılamayan kitlesellikte alanlara çıkmıştır. **DEMEK Kİ BAŞKA BİR DÜNYA KURMAK MÜMKÜNDÜR!** Bu biraz da biz üniversite gençliğinin elindedir.

Bu sene ABD'nin savaşına ve işgaline karşı emekçi halkların birlik-mücadele ve dayanışma gününe dönüşecek olan 1 Mayıs'ta, üniversitelileri de alanlara çağırıyoruz.

1 Mayıs'tan önce ise, üniversitelerdeki savaş karşıtı platformlar olarak gençliğin sesini bir kez daha haykıracağız. **26 Nisan Cumartesi günü, saat 12:00'de Yüksel Caddesi'nde** tüm üniversiteler gücünü birleştirerek sesini her zamankinden daha fazla yükseltecek. Tüm öğrenci gençliği eylemlerimize, insandan, yaşamdan ve özgürlükten yana olan bu onurlu mücadeleye katılmaya çağırıyoruz.

Unutma, haksızlıklara karşı susanlar, haklarıyla birlikte onurlarından da olurlar!

Cebeci Kampüsü Savaşa Hayır Platformu
Beytepe Emperyalist Savaş ve YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Platform

Hacettepe Merkez Kampüsü Emperyalist Savaş Karşıtı Öğrenciler

A.Ü. Tandoğan Kampüsü Emperyalist Savaş Karşıtı Öğrenciler

ODTÜ Paralı Eğitime ve Emperyalist Savaşa Hayır Platformu

DTCF Emperyalist Savaş Karşıtları Platformu
Bilkent Savaşa Hayır Platformu

Hatice Yürekli: Sarsılmaz bir irade ve inanç

"Buralardan biri daha geçti.
Belli ki savaşıydı
Sirtında çantası omzunda tüfeği.
Buralardan bir akşam üstü geçti.
Belli ki savaşıydı.
Akşam karanlığı inmişti çoktan.
Saatler eski gazeteler gibi.
Yere sessizce serilmişti.
Buralardan biri daha geçti.
Biraz dinlendi şu ağacın altında.
Bana bir cigara verdi.
Dedi ki güneşten gerçeği sağmaya gitti kuşlar.
Ben burada onları bekliyorum.
İçimde yangın gibi bir sevinç,
İçimde denizler kadar özlem.
Buralardan bir savaşı daha geçti.
Selamlar söyledi bana giderken."

A. Timuçin

Bazen bir insanla yeni karşılaştığınız halde kırk yıllık dost gibi olur, yoldaşca sıcak bir sohbetin ortasında buluverirsiniz kendinizi. En zor anlarda bile yılğınlığın zerresinin gözlerinde yer bulamayacağı, tepeden tırnağa inanç, tepeden tırnağa umut dolu, uslanmaz bir devrim sevdalısıyla yüzyüze olduğunuzu hemen hissedersiniz...

Hatice Yürekli yoldaştan söz ediyoruz...

Yaşamla ölümün kavgasında inancın kızıl türküsünü söyleyerek devrim toprağına karışan kızıl karanfilimizden söz ediyoruz...

"Devrimin dışında başka bir yaşam yoktur" diyerek devrime yalnız boş gecelerini değil, bütün ömrünü verenlerin soyundan, ölüme bir soluk kala bile devrim ve sosyalizm şiarlarını dilinden düşürmeyen, tüm direnmelerden başı dimdik çıkmış, acıların örsünde çelikleşmiş, zindana her düştüğünde kelepçeyi altın bir bilezik gibi taşımış, yaşamayı direnme kılmış, zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yoktur denilenlerin onurlu temsilcisinden söz ediyoruz...

Yaşamasını, sevmesini ve dava uğruna ölmesini bilen, tarihi ve hayatı onurluca yaşayan, ölümden zamanı aşan bir şiir çıkarabilen bir komünistten...

Her zaman direniş tadında kocaman bir gülüşü dudaklarında taşıyan, tüm kontrolleri o gülüşle aşan, buluşmalara o gülüşle giden, kavgaya o gülüşle atılan, eğilip bükülmeden hayatın yüzüne dosdoğru bakan, gecenin evinde yangınlar çıkaran bir komünistten...

Geniş ve derin bir nehir nasıl berrak ve gürültüsüzce akarsa, öylesine yalın yaşayan, öylesine yalın ölümün üstüne fütursuzca yürüyen, ne iri sözler söyleyen, ne yaptıklarıyla övünen, gösterişsiz, inançla davaya bağlı, kapitalizme karşı dizginsiz bir nefretle dolu, acıyı ve sevinci direncin suyuyla yoğurmuş, eylemin gücüyle arınmış bir sıra neferinden...

Kafasında aydınlık bir gelecek, yüreğinde yıldızlar taşıyarak, bir sevda şarkısı gibi duyup yaşayarak sözü onur bilen, korkuyu dipsiz kuyulara atan o yiğit Yürekli yoldaşımızdan söz ediyoruz...

Yediği yoksul eti, içtiği kan olanlar; ölümcül bir hastalığın pençesinde kıvranan köhne düzenlerinin çöküşünü geciktirmek için düşünceleri paralize etmek, korkuyu kitleleştirmek istiyorlardı. Ve bu halen böyle...

Onlar, sömürü ve baskıyı yoğunlaştırarak işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin hayatını zehir etmek için başta devrimci tutsaklar olmak üzere tüm toplumu boyun eğmiş, kişiliksiz, içi boşaltılmış insan posalarına

dönüştürmek istiyorlardı. Ve bu halen böyle...

Haramilerin amaçlarına ulaşmak için en güvencikleri silahlar ise işkence, zindan ve şiddetin en üst biçimi olan ölümdü.

Hatice yoldaş, çok güvenilen bu silahları parçalayarak fırlatıp attı yüzlerine haramilerin...

O, yaşamı savunmak için bedenini ölüme yatırarak ölümün bütün biçimlerine meydan okudu. Çünkü asıl ölüm, biyolojik olarak son bulma değil; insanın inançlarından vazgeçirilmesi, onursuzlaşması, kişiliksizleşmesidir. O, bayraklar ve şarkılarla bir gösteriye çıkar gibi yürüdü tüm ölüm türlerinin üstüne.

O, devrimciliğı uzun bir maraton koşusu olarak gördü. O'nun bu konuda nefesini iyi ayarlamasının sırrı ise marksist-leninist teori, program ve ilkelere sınıksız sarılması, bunları sarsılmaz bir irade ve inançla yoğurarak pratiğe uygulamasıdır. O'nun vazgeçilmez ilkesi, sosyalizmi bir yaşam biçimi ve mücadeleyi yaşamın bütünü olarak görmek ve günlük olanı da dahil yaşamın tümünde devrimci olmağı.

O, zor bir dönemin devrimcisiydi. Ne '60'ların sosyalizmin prestijinin yüksek, ne '70'lerin devrimci mücadelenin kitleleştiğı ve devrimciliğın neredeyse tek seçenek olduğu koşullardan gelmişti. O, 12 Eylül yenilgisine "reel sosyalizm"ın yenilgisinin eklendiğı, devrim dalgasının geri çekildiğı, kitle hareketinin durgunlaştığı, devrim ve sosyalizmi savunmanın "marjinalite" olarak algılandığı, toplumu kurtarma çabalarının yerini kendini kurtarma kaygılarının aldığı; iradesi kırılmış, çökmüş, sürülemiş bir insan topluluğundan, eskimiş solcular mezarlığından pis kokuların yayıldığı bunaltıcı koşullarda adeta akıntıya karşı yüzdü, Marksizm-Leninizm'in safında yerini aldı.

Bugün O'nu anmak, işçi sınıfı partisiyle bütünleşmek, örgütlü mücadeleyi geliştirmektir. O'ndan bize kalanları büyötmek, kavgaya ateşini

körüklemek, daha umutlu, daha kararlı, daha disiplinli, daha çalışkan olmağıdır.

Şimdi sevinçli yarınları hazırlamak için onurun türküsünü söyleme, O'nun sevdasıyla çoğalma zamanı...

Şimdi bir adım da O'nun yerine atma, bir slogan da O'nun yerine geceye karşı patlatma zamanı...

O, başkaldıran her onurlu dizede, muzaffer her direnişte, meydanlarda haykırılan bütün umut yüklü kavgaya türkülerinde yaşıyor, yaşayacak...

Anısı yolumuzu aydınlatan ışık olsun...

Aten Yıldırım

Ölümünün 2. yılında Hatice Yürekli yoldaşı mezarı başında andık...

"Bu yanıyla emeğe saygı, insana saygı bu direnişe omuz vermeyi gerektiriyor. Sadece kendimiz için değil, yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için direniriz."

Hatice Yürekli

"Bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşesine" yaşanabilecek bir dünya için, gerektiğinde tereddütsüz ölümün nasıl karşılanabileceğini öğrenişimizin üzerinden geçen iki yıl... "Soluk alıp vermeyi ben kavgada keşfettim" sözlerinle, kavgaya ve hayata dair keşfedileceklerin farkına varmamız... Yokluğunun değil varlığının yüreğimize gömülüğünün üzerinden geçen iki koca yıl...

Ve yine sizinleyiz... Çağırdığımız ve beklediğiniz yerde! Yine sizinle birlikte topladığımız kır çiçekleri başucunda...

Seninle bu yılki randevumuz da sözleştiğimiz gibi saygı duruşuyla başladı.

Ellerimiz sana dokunamadığı için yumruk yumruk gökyüzüne uzandı. İlk sözü kardeşin aldı. Sensizliği bastıramadığı belli olan öfkeli ve inançlı bir seslenişti bu sana. Ardından duygularımızı aktarmak için senin için yazılmış bir yazıya sığındık, seninle buluşuyor olmanın verdiği heyecanı bastıramadan. Sonra bir başka yoldaşın kalbine sığdıramadıklarını aktardı. Ve şiir şiir seslendik sana. Kavgaya marşları yükseldi sonra... Öfkemizi ve inancımızı sana duyurmak için, "Hatice Yoldaş ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!" sloganlarını haykırdık.

Biliyoruz yine yetmeyecek hiçbir şey seni anlatmaya, Habip ve Ümit'i anlatmaya yetmediğı gibi. Randevumuzun 22 Nisan tarihine denk gelen bölümü sona ererken, siper yoldaşlarına, Ölüm Orucu şehidi Gürsel Akmaz ve M. Gökhan Özocak'a da soluğunu götürdük soluğumuz ve karanfillerimizle. Yine görüşmek üzere yoldaş, hoşçakal!

İzmir'den yoldaşların

Hatice Yürekli yoldaşa...**“1 Mayıs'ta seninle birlikte kızıl bayraklarımızı alanlarda dalgalandıracağız”**

Bu ülkede zor dönem devrimcileri her zaman varolmuştur. Onlar saldırılara hiç tereddüt etmeden göğüs gerebilmişlerdir. Bu durum zindan cephesinde daha şiddetlidir, hiçbir tereddüte yer bırakmadan...

Sınıflar mücadelesinde örgütlü siyasal yaşamı seçenler aynı zamanda kişilikleri ile örnek olmuşlardır, adları hep anılagelmiştir. Hatice Yürekli de bunlardan birisidir.

1990'larda başlayıp 22 Nisan 2001'e kadar süren örgütlü yaşamına birçok şeyi sığdırmıştı. Soluk soluğa geçen 11 yılda, devrimci iradenin pratiğini kendi şahsında somutlamasını bilmiştir. Partisine sarsılmaz sadakatini proleter bir kimlikle, devrime ve bilimsel sosyalizme olan inancını uzlaşmaz bir tutumla ispatlamıştır.

İnsan olma güzelliğinin tüm yetilerini üzerinde toplayan yoldaşımız, seni bir kez daha saygı ile anmak için yanı başında toplandık.

Seveceğin bir şiirle devam edelim:

*Yoldaşlar kuşanıp giderken
infazlar mevsimi ilkbahardı
mor bulutlara tutunmuş
şahinler ağladı
hani sığ suların öfkesinde
çoşkulu bir direnmeydik biz
savrulamazdık örgütsüz ufuklara
demem o ki sana
düşlerin kuşatıldığı an
ölümünden beterdir yaşanan
bırakma kendini öyle bezgin
çık sokaklara bağır
uyanmaz gibi görünen
uyandıktan düşmanı kahreden
emeği uyandır*

Yaşanılabilir bir dünya için yola çıkanların işleri her zaman zordur. Ama inancını hiçbir zaman kaybetmeyenler için bu zorluklar nedir ki? Eğer yaşam bize sunulan bir armağansa, yaşadık doya doya. Kah bir fabrika dumanının yükseldiği yerde, kah bir konduda, kah bir direnişte, kah bir grevde... Titiz bir şekilde ördük

ilmek ilmek. Ve tarihe kaydedildi bir kez daha “Zafer direnenlerindir!” diye. O doyumsuz sevdaya tutulmuşken, ölüm dediğin nedir ki?

Yaşadın mı büyük yaşayacaksın. Sığmazsın nehirlerle, denizlere. Katıldın mı kavganın seline bir kez, geriye yoktur dönüşün. Yeni ufuklara yelken açarsın. Belirledin mi hedefini, sektirmezsin adımlarını. Makinaların şıkırdığında tavına gelmiş demiri vurursun. Çekinmeden korkmadan... Bir daha, bir daha... Bitmeyen bir türkü gibi. Dökülürsün yollara. Sel olup yürürsün arkana hiç bakmadan.

Habip yoldaşın “eğilerek yaşamaktansa kırılmayı yeğlemesi”, Ümit yoldaşın “uğruna tereddüt etmeden ölünecek davası” ve senin “direnişimiz milyonlara işçi ve emekçinin geleceğine ışık tutacaktır” sözün... Bunlar aslında partinin köşe taşlarını tamamlıyor. Fazla bir söze gerek bırakmıyor.

Parti nedir? Sadece bilimsel sosyalizmle işçi sınıfının birliği mi? Tanım olarak doğrudur. Ama bu maddi yaşamda etekemiğe büründürülemezse eğer sadece doğru bir söz olarak kalır. Parti, kimi zaman bildiri dağıtmaktır fabrikada, cadde ve sokaklara afiş asmak, kimi zaman bir direnişi örgütlemek, kimi zaman fabrika hücrelerini oluşturmak... Ve yeri geldiğinde kitlelerin nabzını elinde tutup, bölükler halinde hareketlendiğinde önüne düşebilmektir. Ve bu hedefe ulaşabilmek için bu çalışmaların içinde yer alabilmek...

Hatice yoldaş da bunu başarmıştır. Örgütlü yaşamı boyunca, tüm heyecan ve coşkusu ile varetmiştir kendisini. Onun içindir ki, kısa bir ömre çok şey sığdırabilmiştir.

Yaklaşan 1 Mayıs'ta seninle birlikte kızıl bayraklarımızı alanlarda dalgalandıracağız. Zamanı geldiğinde yokedeceğiz insanın insana kulluğunu.

And olsun sana, böyle olacak!

İzmir'den bir yoldaşın

Kardeşinin anlatımından Hatice Yürekli yoldaşa...**“Zeki, güçlü ve inatçı...”**

Aslında sizler onu bizden daha iyi tanıyorsunuz. Zeki, güçlü ve inatçı... Onun hatırlayabildiğim bazı özellikleri bunlar. Sevecenliği, cana yakınlığı, samimiyeti ise ailemizin ortak özellikleriydi. Bana göre ailemizin en cesuruydu. Çünkü doğru bildiğini yaparken kimseye hesap vermedi. Haklı olduğunu söylemekten asla çekinmedi.

Aslında ablamın evden ayrılması ailemize çok zor gelmişti. Bir türlü kabullenemiyorduk. Bizi nasıl bırakır giderdi, bizden nasıl ayrılırdı, bunu nasıl yapardı? Onca zorluğu, yoksulluğu beraber yaşamıştık ve artık durumumuz eskiye göre daha iyiydi. Ailemizin, bundan sonra beraber olursa, aşamayacağı engel yoktu. Yani kardeşlerimizi okutup, geçimimizi sağlamamız yeterliydi. Bu bize yeterli görünse de, emeğimizin karşılığını alamadığımız gerçeğini gören tek kişi oydu. Bu bizimki gibi birçok ailenin de gerçeğiydi.

Emeğin, alınterinin karşılığının bu kadar ucuz olmaması gerekiyordu. Bu sömürüye dur demek gerekiyordu. İnsanlara bu sorunu aşabilecekleri gerçeğini onlara anlatabilmek için elini taşın altına koyanlardan sadece biriydi.

Onun böyle bir mücadele içerisinde şehit düşmesinin onurunu ve gururunu taşıyorum.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Kardeşin

Anısını ve düşlerini yaşatacağız!..

Dinmeyen bir hüznün buğusu sarmış tüm bedenimi, yapayalnız ve soğuk bir gecenin karanlığında. Adımlarımda tutuşturduğum anılarımı bırakırken ardımda, yüzüme vuran rüzgarın asiliği sarıyor tüm benliğimi. Gri bir sevdanın burukluğunu taşıyor kalbimin atışları...

Düşlerime sarılan bir yıldız daha kaydı şimdi aydınlatmak için karanlığı. Kocaman bir boşluğun ortasında maviye kesmiş oysa, ayın hüznü. Sıradan bir gecenin tutkusunu hissederek kayan yıldızların saçtığı ışık kalmış, gecenin kuytusunda ışıldayan!..

Hatice'mizi, canımızı yitireli iki yıl oldu. Anısını ve düşlerini yaşatacağız.

Umutla, dirençle kalın. Sevgilerimle...

Erol Turan

Güneş olanların aydınlığını söndürmeyeceğiz!

***Merdivenlerimizin çengelini yıldızlara asarak,
ölülerimizin başlarına basarak
yükseliyoruz
güneşe doğru!***

Uğruna tereddütsüz ölünecek davada yaşamlarıyla bizlere örnek olan Hatice Yürekli yoldaş ve onun şahsında tüm devrim şehitleri adına bir anma düzenledik. Anmada sermaye sınıfının hücrelere neden ihtiyaç duyduğu, ÖO Direnişi'nin anlamı ve devrimci kimlik üzerine kısa bir konuşma yaptık. Şiirlerimiz, tiyatro gösterimiz ve türkülerimizle anmamızın içeriğini güçlendirdik. Saygı duruşuyla anmamızı bitirdik.

SY Kızıl Bayrak okurları/Trabzon

II. BİR-KAR Gençlik Kampı başarıyla gerçekleşti...

“Umutlarımıza ve geleceğimize sahip çıkmak için elele, mücadeleye!”

II. BİR-KAR Gençlik Kampı 14-19 Nisan tarihleri arasında, çeşitli Avrupa ülkelerinden ve kentlerden gençlerin katılımıyla Almanya'nın Bielefeld kentinde gerçekleştirildi. Toplam 5 gün süren kampa 70 genç katıldı.

Geçen yıl Ağustos ayında gerçekleştirilen I. BİR-KAR Gençlik Kampı sırasında bir sonraki yaz kampını beklemeden bir ara kamp yapma eğilimi belirmişti. I. Gençlik Kampı'na katılanların bu ortak talebini gözeterek BİR-KAR II. Gençlik Kampı'nı düzenleme kararı aldık.

Bu kampa hazırlanırken daha deneyimli ve istekliydik. Ayrıca kendimize olan güvenimiz daha da artmıştı. Çünkü herşeyden önce birinci kampın deneyimlerine sahiptik. İkincisi, geçen yılın sonlarında gerçekleştirilen BİR-KAR 2. Kongresi'nde BİR-KAR Gençlik Platformu oluşturulmuştu.

Çoğunluğu Almanya'dan olmak üzere Fransa, İsviçre ve Belçika'dan genç arkadaşların da içinde yer aldığı ve iki ayda bir düzenli olarak toplanan bu platform kamp hazırlık sürecinde bizim için önemli bir kazanımdı. Nitekim bu platform hem kamp hazırlık sürecinde hem de kamp sırasında oldukça işlevli oldu.

“Umutlarımıza ve geleceğimize sahip çıkmak için elele, mücadeleye!” şiarıyla düzenlediğimiz etkinliğin başlıca hedefleri şunlardı:

1- Kapitalist sistem gençliği yazılı, görsel ve işitsel her türlü araçla ideolojik, politik ve kültürel bir kuşatma altına almış durumda. Tüm imkanlarını seferber ederek kendi değerlerine yabancı, yoz, bencil, üretmeyen ve sorgulamayan, aynı anlama gelmek üzere toplumsal bilinçten ve sorumluluktan yoksun bir gençlik yaratmaya çalışmaktadır. Bizler ise ulaşabildiğimiz en geniş çevreye ulaşarak gençleri biraraya getirmek, onlara bireysel kaygıların değil toplumsal kaygıların öne çıktığı, sıcak ve samimi bir ortam yaşatmayı hedeflemiştik. Onlara üretkenliğin ve paylaşımcılığın kolektif olarak nasıl yaratılacağını öğretmek, çeşitli konularda eğiterek sosyalist kültür ve değerlerle tanışacakları; diğer yandan gençlerin yaratıcılıklarını geliştirip yeteneklerini sergileyecekleri bir ortam hazırlayarak gençliği kazanmak istiyorduk.

2- Kamp emperyalist saldırganlık koşullarında gerçekleştirilecekti. Emperyalist saldırganlık ve savaştan en çok gençlik etkilenmektedir. Dolayısıyla gençliği bugünkü savaşın emperyalist niteliği konusunda aydınlatmak ve kampımızı savaşa karşı mücadele çağrısı yapmanın vesilesi olarak değerlendirmek bir diğer hedefimizdi.

3- Bu kampın kazanımlarına dayanarak yurt dışındaki gençlik çalışmasını, özellikle yerel ayaklarını kurarak daha da geliştirmek ve yaymak ise en önemli hedefimizdi.

BİR-KAR Gençlik Platformu olarak bu hedefler doğrultusunda kamp için hazırlık çalışmalarına başladık. Mutlak başarı elde etmek istiyorduk. Bu çerçevede platform olarak biraraya geldik, kampa dönük ayrıntılı tartışmalar yürüttük. Ortak bir irade ile kampın programını hazırladık, işbölümü yaptık. Bu

çerçevede ilk elden kampa çağrı broşürünü zamanında çıkartıp bölgelere ulaştırdık. Gerçekleştirilen işbölümü çerçevesinde işlerin istenilen biçimde yürütülüp yürütülmediğini karşılıklı olarak denetledik. Hiç değilse belli bölgelerde başarılı bir ön çalışma yürütüldüğünü söyleyebiliriz. BİR-KAR I. Gençlik Kampı'na katılanların yeni kamp konusundaki istek ve heyecanlarını da harekete geçirerek daha fazla genci etkinliğimize katmamız bunun bir ifadesi oldu.

Kamp günü hepimizde görülmeye değer bir heyecan vardı. Çeşitli yerlerden gruplar halinde gençlerin kamp yerine gelmesiyle bu heyecan daha da arttı. Etkinliğimiz gençlerin kendilerini tanıttıkları tanışma toplantısıyla başladı. Ardından kamp komitesi belirlendi. Kamp programı hakkında bilgilendirme yapılarak, çalışmaların kamp komitesi tarafından gün gün planlanacağı ve herkesin eğilim duyduğu çalışmaya katılabileceği/katılması gerektiği belirtildi.

Kamp programımız politik, eğitsel, kültürel ve sportif faaliyetlerden oluşuyordu. Kamp süresince Yılmaz Güney, Bertolt Brecht ve Che'nin yaşamı ve mücadelesi, onlara ait belgesel nitelikte resimlerle birlikte anlatıldı. Charlie Chaplin'in "Diktatör" adlı filmi izlendi. Bunların yanı sıra "Yeni bir dünya neden mümkün ve gerekli?", "Emperyalist savaş ve gençlik", "Eğitimin özelleştirilmesi" başlıkları altında

seminerler verildi. İlk iki konu ayrıca Almanca olarak da sunuldu. Bu seminerlerin tümü genç arkadaşlar tarafından hazırlandı ve sunuldu. Semineri sunan arkadaşlar deneyimsizliklerine rağmen başarılı oldular. En önemlisi somut sorumluluklar üstlendiler, araştırıp incelediler. Bu çaba onların gelişimine katkı sunduğu gibi diğer genç arkadaşları da cesaretlendirip böylesi görevler için motive etti.

Kampa katılan gençler her gün hava kararınca kadar çeşitli etkinlikler gerçekleştirdiler. Futbol, voleybol ve masa tenisi gibi sportif aktiviteler yürüttüler. Koro, tiyatro ve halk oyunları çalışmaları yaptılar. Topluca bir gezi düzenlediler, eğlenceli oyunlar gerçekleştirdiler. Kısacası kamp tüm gençlerin yeteneklerini sergiledikleri ve geliştirdikleri, eğlendikleri ve yeni arkadaşlar edindikleri bir ortam oldu.

Yoğun bir çalışmanın ardından kampın final gecesi yapıldı. Gecede her grup 5 gün boyunca hazırladığı çalışmaları sundu. Başta kampın gerçekleştirildiği kent olmak üzere yakın kentlerden gelen davetlilerin de katıldığı final gecesi coşku ve beğeniyle izlendi. Gecede folklor, koro, şiir dinletisi, tiyatro, skeç ve dia gösterimi yapıldı.

Gecenin sonunda herkesin gözlerinden birlikte üretmenin ve paylaşmanın mutluluğu okunuyordu. Final gecesinde 1 Mayıs'a dönük çalışmalara ve 1 Mayıs yürüyüşüne aktif katılım çağrısı yapıldı.

Kampımız Cumartesi günü kahvaltıdan sonra yaptığımız değerlendirme toplantısıyla sona erdi. Değerlendirmelerde gençler yeni kampı sabırsızlıkla beklediklerini dile getirdiler.

Bazı eksikliklere rağmen gerek hazırlık, gerek katılım, gerekse kamp süresince ortaya konan çabaların içerik ve düzeyi ile başarılı bir kamp gerçekleştirdik. Şimdi bu kampımızın deneyim ve kazanımlarına yaslanarak yeni kampı hazırlama, en önemlisi yurtdışında yerellerde kendisini üretmek gelecek bir gençlik çalışması örgütleme görev ve sorumluluğuyla karşı karşıyayız.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

BİR-KAR Gençlik Platformu

Nürnberg'de geleneksel barış yürüyüşü...

“Dünya halklarının katliam merkezi ABD!”

Avrupa'da her yıl gerçekleşen geleneksel barış yürüyüşleri bu yıl da yapıldı. Sadece Almanya'nın 105 yerleşim bölgesinde 500 binin üzerinde bir katılım sağlandı.

Nürnberg'de 21 Nisan günü saat 14:00'de Kopernikusplatz'da kortejler oluşturulup Lorenzkirhe'ye kadar yüründü. Burada yapılan mitinge 3 bin kişi katıldı. İki haftadır okulların tatilde olması katılımı etkiledi. Fakat genel atmosfer olumlu oldu. Eylemde anti-emperyalist şiarlar öne çıktı. En çok atılan slogan “Dünya

halklarının katliam merkezi ABD!” oldu.

Bizler de eyleme orak-çekiçli kızıl bayraklarımızla, BİR-KAR imzalı pankartımızla katıldık. “Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!” şiarlı pankartımız ilgi çekti. En önde yerimizi alarak eylemin başından sonuna kadar sloganlarımızı haykırdık.

Katil ABD Ortadoğu'dan defol!

Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltelim!

BİR-KAR/Nürnberg

BİR-KAR II. Gençlik Kampı'ndan izlenimler

14-18 Nisan 2003 tarihleri arasında gerçekleşmesi planlanan, fakat gençlerden gelen talep üzerine bir gün uzatılan Almanya BİR-KAR II. Gençlik Kampı başarıyla sonuçlandı. Gençleri yakından ilgilendiren konuların seminer olarak sunulması kampın başarılı geçmesinin başlıca nedenlerindendi. "Savaş ve gençlik", "Eğitimin özelleştirilmesi" ve "Yeni bir dünya neden gereklidir ve nasıl mümkündür?" konulu seminerler kısa sunumlar şeklinde hazırlanmasına rağmen, herbiri öngörülen üst sınır olarak belirlenen iki saate yaklaştı. Sunumlar soru-cevap biçiminde gerçekleşti.

"Yeni bir dünya neden gereklidir ve nasıl mümkündür?" konulu seminerde gençlere öncelikle nasıl bir toplumda yaşadıklarına dair sorular soruldu. Gençlerin verdikleri cevaplar, kendilerinin nasıl bir toplumda yaşadıklarını kaba hatlarıyla bildiklerini gösteriyordu. Gelen cevaplardan biri; bugünkü toplumda da Ortaçağ'daki gibi insanların çeşitli sınıflara mensup olduğu, fakat bunun nitelik olarak o zamankinden farklı olduğu idi. Bu cevabın dünyanın değiştiğinin somut bir kanıtı olduğu, değişimin niteliğinin ise inisiyatif gösteren güçlere bağlı olduğu belirtildikten sonra bu tür bir toplumsal yaşam hakkında ne düşündükleri soruldu. Sorunun cevabı bunun adaletsiz olduğu idi. Bu cevaplardan yola çıkılarak, yaşadığımız kapitalist toplumun nasıl işlediği konusunda gençlere kısa bilgiler verildi. Adaletsizliğin nedeninin üretim araçlarının özel mülkiyeti olduğu, yaratılan değerlerin bu üretim araçlarını ellerinde bulunduranların elinde birikmesi, bu değerleri yaratanlara yalnızca en acil

ihtiyaçlarını giderebilecek kadar bir ücret ödenmesi, bunun çalışanların emeklerinin bir kısmına el konulması anlamına geldiği anlatıldı. Bu çerçevede burjuvazi ve proletarya gibi terimlerle birlikte kapitalizmin işleyiş biçimi açıklandı.

Bu tartışmaların üzerine yeni bir dünyanın nasıl mümkün olabileceği sorusu soruldu. Söz alan bir arkadaş üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçmesi, bu yolla elde edilen zenginliğin toplumun yararına kullanılması gerektiği üzerine bir konuşma yaptı. Böyle bir toplumsal düzende, bugün işsizliğin kaynaklarından biri olan teknolojik gelişmenin çalışanların işyerlerini kaybetmesi anlamına gelmeyeceğini, aksine çalışma sürelerinin düşürülmesi ile çalışanların kendilerini daha rahat geliştirebileceği

bir yaşam standardına sahip olacağını belirtti. Seminere katılan gençlerden gelen bir soru üzerine kafa ve kol emeği arasındaki farkın nasıl giderileceği konusunda da bilgi veren arkadaş, böylelikle kısaca sosyalist üretim tarzını anlatmış oldu.

Bu seminerde ortaya çıkan gerçek şu idi: Gençler yaşadıkları kapitalist toplumu detaylı olmasa da tanıyorlar, fakat bunun alternatifi olacak sosyalizm hakkında fikir sahibi değiller veya sistemin kendilerine tanıttığı şekilde tanıyorlar. Diğer bir sorun ise, gençlerin yaşadıkları toplumu yeterince sorgulamadıkları, sorunları bireyselleştirerek sistem içi arayışlara yöneldikleridir. Gençlerin yaşları ve çoğunun üretim sürecinden uzak olduğu gözönünde bulundurulduğunda bu elbette anlaşılır. Bu nedenle sorunun kendilerini çok yakından ilgilendirdiği gerçeği

"Savaş ve gençlik" ve "Eğitimin özelleştirilmesi" konulu birbirini tamamlayıcı seminerlerle anlatılmaya çalışıldı. Bu toplumda bugün yaşadığımız sorunların kaynağının bir olduğu ve bu sorunların ancak sosyalizmle çözülebileceği anlatıldı.

Günlük seminer süresinin iki saatle sınırlandırılmasına rağmen bazı gençlerin seminerlerin sıkıcı olduğundan yakınması seminerleri sunuş biçimimizi sürekli gözden geçirmemizi gerektiriyor. Gençlerin katılımını sağlamak ve anlatılanların anlaşılmasını kolaylaştırmak için diyalog yöntemi önemli olmakla birlikte kendi başına yeterli olmayabiliyor. Buna ek olarak görsel materyallerin kullanılması yararlı olacaktır.

M. Coşkun

Fransa'da "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" etkinliği

Fransa'nın Brotönya bölgesinde 20 Nisan günü "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarıyla kültürel bir etkinlik gerçekleştirildi. Sınırlı olanaklarla düzenlenen etkinliğe 200'ün üzerinde insan katıldı. Bu bölge hem Paris'e uzak, hem de büyük kentlerin olmadığı bir bölge. Bu nedenle Türkiye kökenli insanların yoğun yaşamadığı, yerleşim birimlerinin dağınık bulunduğu bir alan. Bu nedenle etkinliğin katılım açısından başarılı geçtiği söylenebilir. Afişler, ev ziyaretleri ve aktif bilet satımı ile gecenin tanıtımı yapıldı. Özellikle de emperyalist savaşın gündemde olduğu bir döneme denk düşmesi etkinliğe özel bir anlam kazandırdı.

Etkinlik saat 15:00'de başladı. Sunucu arkadaşlar etkinliğe katılanları Nazım'ın kısa bir şiiriyle selamladılar. Ardından bütün dünya devrimcileri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşu esnasında dostumuz Erdoğan Egemenoğlu Nazım'ın bir şiirini okudu. Sahneye ilk çıkan Lanester Gençlik Grubu idi. Oldukça genç yaşta olan beş küçük arkadaşımız sazlarıyla bize halk türkülerinin güzel örneklerini

sundular. Ardından Dostluk Grubu sahnede yerini aldı. Kitlenin beğenisini toplayan arkadaşlarımız halk türkülerini söylediler. Ardından gecede konuşma yapacak yoldaş sahneye çıktı. Konuşmacı arkadaşımız özellikle emperyalist savaş ve bu savaşa karşı alınması gereken devrimci tutuma değindi. Kitle dikkatli bir şekilde konuşmayı dinledi.

Etkinliğe Fransız gruplar da destek sundular. Bunlardan birisi de Bröton Noz Gwen grubu idi. Kitle grubun sunduğu şarkılar eşliğinde halay çekti. Bu halklar arası güzel bir dayanışma örneği oldu. Verilen aradan sonra Erdoğan Egemenoğlu Nazım Hikmet'in şiirlerini okudu. Katılımcılar ilgiyle izlediler, coşkuyla alkışladılar.

Ardından Abanico Perküsyon Grubu değişik bir ritm dinletisi sundu. Sonra Paris'den gelen dostumuz Ozan Kemal sazıyla halk türkülerini seslendirdi. Etkinliğin sonunda Paris Gençlik Korosu sahneye çıktı. Devrimci parçaların ardından davul zurna eşliğinde bütün kitle sahne önünde halaya davet edildi. Etkinlik coşkulu bir şekilde sona erdi.

Bir-Kar/Brotönya

Emek ve çaba etkinliğe ayrı bir anlam kazandırdı

Brotönya'da düzenlenen "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" etkinliğine Paris Gençlik Korosu olarak biz de davet edildik. Katıldığımız bu etkinlikle önemli bulduğumuz bir-iki noktayı paylaşma ihtiyacı duyduk.

Brotönya'daki arkadaşlarımıza destek olmak için Paris'deki dostlarımızla beraber yola çıktık. Oradaki dostlarımız bizi eşine az rastlanır bir misafirperverlikle karşıladılar. Saflarımızda güler yüzlü, tertemiz, fedakar insanları görmek bizi gerçekten duygulandırdı. Evinde bizi misafir eden dostumuz ailesi ile birlikte yoğun bir çalışma yürütüp bu etkinliğin düzenlenmesine büyük emek harcayan bir emekçi. Aynı zamanda sınırlı imkanlarla çalışan bir yoldaşımız. Biz böyle bir bölgede faaliyet yürütmenin zorluklarını bildiğimiz için bu fedakarlığı selamlamak istedik.

Dostumuz aynı zamanda Fransızlar'la iyi ilişki kurabilmiş ve gece için onların da desteğini alabilmişti. Fransız müzisyenler ve Fransız dostlar etkinlik boyu bize yardım etmekten kaçınmadılar. Noz Gwen müzik grubuna ait bir eleman sahnede Türkiye'de yürütülen mücadeleye saygı duyduğunu ve sahiplendiğini dile getirdi. Ayrıca teknik konularda Abanico grubuna ait bir eleman gönüllü olarak yardım sundu. Bunlar bize insan ilişkilerinin ne kadar önemli olduğunu, böylesine güzel bir dayanışmanın ancak iyi ilişkilerle sağlanabileceğini gösteriyor.

Bölgedeki sınırlı imkanların bilincinde olarak geceye gücümüz oranından katkı sunmaya çalıştık, salondaki organizasyonun büyük bir bölümünü üstlendik ve gecenin sunuluculuğunu yaptık.

Etkinliğimizi sahiplenip destek sunan kişilerden birisi de dostumuz Erdoğan Egemenoğlu idi. Kendi programı dışında da etkinliğin iyi geçmesi için çaba harcadı.

Bu etkinlik vesilesiyle sınırlı imkanlarla çok güzel faaliyetler düzenlenebileceğini anladık. Önemli olan gerçekten ciddi bir çalışma ve çevreyle ilişkilere önem vermektir. Ne kadar samimi ve inaçlı bir şekilde davranabilirsek o ölçüde zorlukların üstesinden gelebiliriz. Bu bölgede yürütülen çalışmanın herkese örnek teşkil etmesini diliyoruz.

Paris Gençlik Korosu

Bilgi çağı, yeni barbarlık

Uzun süre direndikten sonra artık kabul etmek zorundayım: Evet, bir **Bilgi Çağı**'na girdik. Ama bu yeni bir **aydınlanmaya** değil, bir **yeni barbarlığa** açılıyor.

Bilgi ve iktidar

“**Yeni Ekonomi**”, “**Teknolojik Devrim**” konularını tartışırken, teknolojinin toplumu, iktidar ilişkilerini vb. değiştirmek için değil sürdürmek için üretildiğini, seçildiğini ve finanse edildiğini savunmuş, teknoloji **nötrdür** saptamalarına karşı çıkmıştım. Ama bu karşı çıkışında bile evrimci bir iyimserliğin gizli olduğunun ayırdına vardım, II. Irak Savaşı'nı izlerken. Durum çok daha vahim aslında.

Teknolojinin, özellikle de **dijital, bilişim ve iletişim teknolojilerindeki** gelişmelerin gerçek karakterini, işlevini görebilmek için bu evrimci perspektifin de ötesine geçip **Foucauld**'un yaptığı katkılardan da faydalanmak gerekiyordu: **İzle/denetle, disiplin altına al ve cezalandır!** Bugün teknolojik gelişme giderek bu üçlüye göre işliyor; demokrasiye, insan yaşamına ve insanlığın ortak mirasına duyarsızlığa yol açan bir barbarlığa yol açıyor.

Teknoloji ve savaş

Financial Times'da **Richard Tomkins**'in vurguladığı gibi, teknolojik gelişmeye bir sınır getiren kâr/zarar hesapları savaşla birlikte ortadan kalkıyor. Bu yüzden en kötü koşullarda bile en hızlı teknolojik gelişmeyi üretmeye devam eden tek sektör silah sanayii (16/04). Gerçekten de **radar, jet motoru, roket, nükleer enerji**, II. Dünya Savaşı sırasında, **uzay yarışı, casus uydular** Soğuk Savaş sırasında üretildiler. **Internet**, Pentagon'un haberleşme gereksiniminden kaynaklanmadı mı? Bugünkü **uydu TV kanalları, casus uyduların** çocukları değil mi? Masa üstü bilgisayar belki özel girişimcinin buluşu ama, en hızlı, en kapasiteli mikro yongalar (chip) yine önce askeri teknoloji tarafından kullanılmıyor mu? Örneğin akıllı bombalarda, “**ağa bağlı**” ordular oluşmasında... Ve giderek özel yaşama burnunu sokan bilgi işlem sistemleri... Herkesin **fişlenmesi**, sokakların **kapalı devre TV kameralarıyla** izlenmesi, bu kameraların otomobil plakasından insan yüzünü okumaya kadar uzanan özellikleri, ses tanımayaya, ona göre izlemeye başlayan dinleme sistemleri... Daha büyük çaplı olarak dev kulak (**Echalon**), FBI'nın tüm elektronik postaları hızla okuyabilen **Carnivour** programı, **Foucauld**'un anlattığı **Panoptikon**'a (tüm mahkûmların, onlar farkında olmadan sürekli izlenmesine olanak veren tutukevi tasarımı) benzemiyor mu? II. Irak Savaşı'nda, gece görme sistemleri, casus uydular, tüm kentleri gündüz gibi aydınlatan paraşütlü ışıldaklar ülkeyi bir **Panoptikon**'a çevirmedi mi?

Denetle, cezalandır

Orwell'in 1984 adlı romanında, evlerdeki TV ekranları iki yönlü işler. Siz tanımadığınız düşmanlara karşı hiç “**bitmeyen**” bir savaşı izlerken, birileri de sizi ve tepkilerinizi izler. Bugün çok daha etkin bir sistem var, bizi kafamızın içinden denetleyen: **Medya tekelleri**, bilgiyi bize ulaşmadan önce, algılamamızı, kimi olasılıkları, dışarıda bırakacak bir biçimde şekillendirmiyor mu? Irak Savaşı boyunca, gazeteciler ordunun, emekli generaller de medyanın yatağına girmedi mi? Önce bize Irak-El Kaide ilişkisi anlatıldı, sonra kitle imha silahları var denildi, bu da bulunmadı. Sonra, Irak halkını kurtarmaya gidiyoruz, dendi. Ama şimdi halk sokaklarda, “**Ne Saddam ne ABD**”, “**ABD go home**”, pankartlarıyla gösteriler yapıyor... Müslüman-ulusalcı bir direnişe hazırlanıyor.

“**Uluslararası terörizme karşı**” düşmanı, hatta amacı belirsiz, ucu açık teknolojik bir savaş süreci yaşamıyor muyuz? Bu savaşta ABD dünyaya benden olmayı **cezalandırırım** dedi ve cezalandırmadı mı? Şimdi gazeteler ABD-İngiltere ekseninin Fransa'yı **cezalandırmaya karar verdiğinden** söz etmiyor mu?

Tüm bunlar ve sayısı asla bilinmeyen, belki de bilinmeyecek sivil kayıplar, **barbarlığın** boyutlarını göstermiyorsa, petrol kuyuları özenle korunurken, Bağdat müzesinin “**uzmanlarca**” yağmalanmasını, Petrol ve İçişleri Bakanlığı dışında tüm bakanlıkların, **Osmanlı, Irak Kraliyet ve Kuran Kütüphanelerinin** yakılmasını, bir halkın tarihinin silinmeye çalışılmasını, tüm insanlığın mirasının imha edilmesini düşünün. Bir de “**Bu zavallılarda hiçbir şey yokmuş, kilometrelerce gittik ne bir McDonald ne alışveriş merkezi...**” diyen ABD askerlerinin sözlerini...

Ergin Yıldızoğlu
(Cumhuriyet, 23 Nisan '03)

Demokrasimizi geri istiyoruz

Savaşın ilk günü 19 Mart'ta yaptığı konuşmasında, West Virginia Senatörü Robert Bryd şöyle dedi: “Bu ülkeye neler oluyor? Biz ne zaman kendi dostlarımızı satan ve aldatan bir ülke olduk? Biz ne zaman kendi askeri gücüne dayalı doktrinlerini, uluslararası hukuku kenara iterek dünyaya empoze eden bir ülke olduk. Tüm dünya diplomasi kanallarının çalıştırılmasını isterken, biz nasıl olur da diplomatik çabaları hiçe saydık?”

Kimse bu soruları yanıtlamayı düşünmedi, ancak halen Irak'taki Amerikan savaş makinesi yorulmaksızın diğer yönlerde doğru savrulmaya çalışırken, Bryd'ün soruları demokrasinin iflasına işaret ediyor.

George W. Bush iktidara geldikten sonra ABD'nin Ortadoğu politikasındaki değişimlere bir göz atalım. 11 Eylül saldırılarından önce, Bush takımı Ariel Şaron'a Batı Şeria ve Gazze'yi dilediği gibi işgal etme, dilediğini tutuklama ve öldürme, dilediği evleri yıkma ve ele geçirme ve dilediği gibi sokağa çıkma yasağını koyma özgürlüğünü tanıdı. 11 Eylül'den sonra ise, Şaron, tüm BM Güvenlik Konseyi'nin ısrarlarına karşın, “**terörle savaş**” dolmuşuna binip işgal altındaki masum halka karşı tek taraflı zor kullanma politikasına gaz verdi. İsrail savaş suçlarını işlemeye ve insan haklarını ihlale devam etti.

Ekim 2001'de, Bush Afganistan'ı işgal etti. Bununla beraber yoğun, yüksek-irtifa bombalama (esasen anti-terörist savaş taktiği olan bu strateji, sonuçları ve etkileriyle gerçekte kendisi “**terörist**” bir hareket oluyor) operasyonu başladı ve Aralık ayında ülkeye, başkent Kabil dışında pek de güvenilirliği olmayan bir hükümeti vekaleten monte etti. Afganistan'ın yeniden inşasında ABD'nin herhangi bir katkısı olmadı ve ülke eski durumuna geri döndü.

2002'nin yazından bu yana, Bush hükümeti İngiltere ile beraber, Irak'ın despotik devletine karşı bir propaganda savaşına girdi ve Güvenlik Konseyi'ni ikna edemediği halde savaşa girişti. Kasım'dan

bu yana savaş karşıtlığı medyadan tümüyle silindi. Amerikan medyası, Washington'un sağcı düşün kurumlarından devşirme terör uzmanları ve emekli generaller ordusuyla şişti.

Savaşa kim karşı çıktıysa, ölçüyü kaçırarak akademisyenler tarafından “**Amerika-düşmanı**” olarak tanımlandı, web sitelerinde “**düşman**” adı altında lanse edildi. Savaşa karşı çıkan ünlülerin e-mailleri “**hack**” edildi, ölüm tehdidi aldılar ve en kötüsü, bu düşünürlerin görüşleri, şimdi ülkenin fikir beklencisi olan medya yorumcuları tarafından sözüm ona “**çürütüldü**.”

Bir dezenformasyon seli aldı götürdü ülkeyi. Saddam, sadece bir şeytana benzetilmekle kalmayıp, bilinen tüm suçların da sorumlusu tutuldu. Bunların bir kısmı elbette doğrudu, ancak ABD'nin ve Avrupa'nın Saddam'ın yükselişinde ve bugünkü konumuna ulaşmasındaki vazgeçilmez rolünden söz eden olmadı. Şu gerçek ki, '80'lerin başında Donald Rumsfeld Saddam'ı Bağdat'ta ziyaret ederek ona, İran'a açtığı savaşta ABD'nin desteğini götürmüştü. Amerikan şirketleri Saddam'a nükleer, kimyasal ve biyolojik maddeleri kitle imha silahlarının yapımında kullanılmak üzere satmıştı. Şimdi bu gerçeklerin hepsi kamuoyunun belleğinden “**traş**”lanmaya çalışılıyor.

Bütün bunların hepsi hükümet ve medya tarafından Irak'ın yerlebir edilmesine haklı gerekçeler üretmek için kasıtlı olarak gözardı ediliyor. Ya kanıtsızca ya da çarpıtılmış bilgilerle, Saddam'ın kitle

imha silahlarına sahip olduğu ve bunların ABD'yi direkt tehdit ettiği gündemi oluşturuldu. ABD ve İngiltere'nin Irak işgalinin ürktücü sonuçları gün ışığına henüz çıkmaya başladı: Ülkenin modern altyapısının hesaplı bir şekilde yıkımı, dünyanın en eski uygarlığının yağmalanması, çok çeşitli sürgün liderlerinin Irak'ın başına "yamanması", Amerikan şirketlerinin büyük projeleri daha savaş bitmeden paylaşması (Bechtel bunlardan biri), ülkenin petrolünün kontrolü ve Irak'ın kaderine el konması. Ahmet Çelebi'nin İsrail ile bir barış antlaşması imzalayacağı söylendi, bence pek de Iraklılar'ın itibar edeceği bir fikir değil.

Tüm bunlar bir demokrasinin çöküşüdür -Irak'ın değil ABD'ninki... Amerikan halkının yüzde yetmişinin bu komediyi desteklediği öne sürüldü. İyi de, savaşın tam ortasında 465 Amerikalı'ya "savaşın arkasında mısınız?" diye sormaktan daha saptırıcı ne olabilir? Senatör Byrd'ün de dediği gibi: "Bir acele, bir risk ortamı yaratıldı ve birçok soru yanıtız bırakıldı... Senato Salonu sanki bir tabut örtüsüyle örtüldü. Tüm Amerikalılar'ın kafalarını meşgul eden bu önemli konuda biz Senatörlerin ciddi tartışmalar yapma mecburiyetimiz vardır, bu ülkenin çocukları cephede savaşırken bile..."

Ben bu gereksiz ve istenmeyen savaşın, organize edildiğine inanıyorum. Bozuk ve ahlaksız entelektüel ortamlarında Wolfowitz, Perle, Abrams ve Feith gibi şahinleri besleyen, Washington'daki sağcı kurumlar da buna dahil. Bu kurumlarda yapılan dış politika çalışmaları, herhangi bir mesleki denetlemeye tabi tutulmadan, kendi yasadışı politikalarını meşrulaştırmak için kılıf arayan bir hükümet tarafından benimseniyor. Askeri-stratejik emrivakiler, ne Amerikan halkı ne de onların temsilcileri tarafından oylandı. Halliburton ve Boeing tarafından hükümete verilen tatlı sözlere, Amerikan halkı ne kadar istese de karşı koyamaz. Dünya tarihinin gördüğü en güçlü ordunun askeri stratejilerinin belirlenmesi, ideolojik baskı gruplarına (örneğin; köktendinci Hıristiyan tarikatları), bir takım tüzel vakıf ve lobilere (AIPAC, Amerikan İsrail İlişkiler Komitesi) bırakılıyor. Talan, çapulculuk ve işgali maskelemek için kullanılan demokrasi ve özgürlük gibi kavramların içinin boşaltılması devasa bir suçtur. ABD'nin Arap dünyasıyla ilgili stratejisi artık İsrail'inkiyle aynı. Suriye'yle birlikte Irak, sadece İsrail için bir "tehdit" oluşturuyordu ve o nedenle "yokedilmesi" gerekmekteydi.

Hem bir kere, sana sorulmadan bir ülkeyi "özgürleştirmek" ve "demokratikleştirmek" ne demek? Ve bu süreçte sen o ülkeyi işgal edeceksin ama hukuk ve düzeni sağlamayacaksın. Önce 13 yıl boyunca ambargo uygulayacak ve "özgürleştireceğim" diye bombalayacaksın, sonra da Irak halkının seni kucaklayacağını düşüneceksin. Bu stratejik bir döneklidir.

Amerika'nın cömertliğine dair akıldışı bir mantık medyanın tüm kılcal damarlarına kadar sızdı. Irak Ulusal Müzesi'ni tek başına ayakta tutan 70 yaşındaki müdüre hakkında yazdığı makalesinde, Dexter Filkins'in El-Kedari'yi Saddam yönetimi altında yaşadığı hayatı tercih ettiği yargısıyla üstü örtülü yermesi ve El-Kedari'nin evini yerle bir eden Amerikan bombardımanına karşı öfkesini "Londra Üniversitesi'nden eğitilmiş birinden böylesi öfke" diye alaya alması bu medya kirliliğine bir örnektir.

Kendileri bulunamayan kitle imha silahlarına ek olarak, karşılaştığımız söylenen fakat gerçeğe dönüşmeyen "Stalingrad" efsaneleri, hiç ortaya çıkmayan siperleri gözönüne aldığımızda, Saddam'ın ailesi ve parasıyla Irak'ı vermek karşılığında danışıklı dövüşlü olarak Rusya'ya kaçırıldığı ortaya çıkarsa hiç şaşırılmam. ABD Irak'ın güneyinde sıkışınca, Bush Bağdat'ta aynıyla karşılaşmayı göze alamadı. 6 Nisan'da, Bağdat'tan ayrılan Rus konvoyu bombalandı, Condoleeza Rice 7 Nisan'da Rusya'daydı ve Bağdat 9 Nisan'da düştü.

Sonuç: Hayati derecede önemli konularda Amerikan anayasası ihlal edildi ve seçmene yalan söylendi. Amerikan halkı kandırıldı. Iraklılar ise korkunç acılar çekiyor ve Bush adeta bir kovboy gibi ortalarda caka satıyor. Biz, demokrasimizi geri istiyoruz.

Edward Said (*The Observers*)
İngilizce'den çeviren: Erdem Peköz

Güzel İstanbul'un zalim yüzü...

2002 yılı için 180 milyar dolarlık milli gelirin 144 milyar doları 15 milyon haneye girerken, İstanbul'daki 2 milyon hane, gelirin yaklaşık yüzde 28'ini oluşturan 40 milyar dolar aldı. Ancak, bu 40 milyar doların da yüzde 30'unu İstanbul'un ve Türkiye'nin en varlıklı 20 bin ailesi aldı.

DİE'nin 1994 bölüşüm kalıplarını esas alarak, 2002 milli gelir gerçekleştirmeleri üstünden yaptığımız hesaplamalara göre, İstanbul'un süper zenginlerini oluşturan 20 bin aile, 2002'de gelir pastasından 12 milyar dolar gelir sağlarken, bu, toplam Türkiye gelir pastasının 12'de birini oluşturdu. Başka bir ifadeyle, Türkiye'de 15 milyon ailenin her 12 saatte ürettiği mal ve hizmetin 1 saatlik kısmı en varlıklı 20 bin aileye gitti.

20 bin süper zengin malikanesine giren gelir, İstanbul'un yüzde 78'ini oluşturan 1 milyon 560 bin aileye giren gelirin düzeyinde.

İstanbul'un en varlıklı yüzde 1'lik aile grubunun aylık geliri 50 bin doları bulurken en yoksul yüzde 1'lik İstanbul ailesinin aylık geliri 150 dolarda kaldı. Böylece iki kutup arasındaki gelir farkı 332 kat oldu.

İstanbul'daki 2 milyon haneye 2002'de giren 40 milyar dolar, İstanbul'daki gelir grupları arasında şöyle paylaşıldı:

Süper zengin Grup: Aylık geliri 2002'de 50 bin doları bulan bu yüzde 1'lik varlıklı grup toplam 20 bin aileden oluşuyor ve İstanbul gelirin yüzde 30'unu oluşturan 12 milyar doları kullandı. Bu grubun en yakınındaki ikinci zengin 20 bin aile ile bile arasındaki gelir farkı 1'e 6 oranında.

Yüksek Gelir grubu: Bu grup, 120 bin aileden oluşuyor ve 2002'de 40 milyarlık gelirden 7 milyar dolar dolayında pay aldı. Bu gruptakilerin aylık hane geliri yaklaşık 5 bin dolar olarak gerçekleşti. Bu gruptakilerle süper zenginler arasındaki gelir farkı 1'e 10.

Üst orta gelir grubu: İstanbul'daki ailelerin yüzde 17'sini oluşturan 340 bin aileyi kapsıyor ve 2002'de 40 milyar dolarlık pastadan yaklaşık 8.5 milyar dolar pay aldılar. Bu gruptaki hanelere ayda 2 bin 100 dolar dolayında gelir girdi.

Alt-orta gelir grubu: Bu gruptakiler, 2 milyon haneli İstanbul'da yüzde 51 çoğunlukta ve 2002'de 40 milyar dolarlık pastadan 10.5 milyar dolar kadar pay aldılar. Bu grubun 2002'de evlerine ayda ortalama 860 dolar girdi.

Düşük gelir grubu: İstanbul'daki 2 milyon hanenin dörtte birini oluşturan ve 2002'de 40 milyar dolarlık pastadan yaklaşık 2,5 milyar dolar elde ettiler. Bu gruptakilerin 2002'de ailelerine ortalama 415 dolar girerken, en alttaki yüzde 1'lik grubun geliri 150 dolarda kaldı.

En varlıklılar ve Anadolu

İstanbul'un 20 bin hanelik azınlığının geliri, Anadolu kentlerinin, hatta bölgelerinin gelir pastasından aldığı payın bile çok üstünde. Örneğin, İstanbul'un 20 bin hanelik azınlığının 12 milyar dolarlık geliri, Türkiye'nin sanayi kentlerinden İzmir, Adana ve Bursa'daki tüm hanelere giren gelirin de üstünde gerçekleşti. Bu üç kentteki hane sayısı 1 milyon 80 bin. Yani İstanbul'un en varlıklı 20 bin aile grubundan sadece birinin

evine giren aylık 50 bin dolarlık gelir, bu üç büyük kentin 57 hanesine giren gelir tutarında.

İstanbul'un yüzde 2'sini oluşturan 40 bin ailenin geliri, Türkiye'nin en büyük diğer iki metropolü İzmir ve Ankara'daki 1 milyon 270 bin aileye giren geliri aşıyor.

İstanbul'daki en varlıklı 80 bin aileye giren gelir, sayıları 1 milyon 920 bini bulan Karadeniz bölgesindeki toplam ailelere giren gelirin üstünde gerçekleşti..

Ailelerin yüzde 78'ine en fazla 820 milyon TL giriyor...

2002 yılı milli geliri yaklaşık 180 milyar dolar olarak açıklandı. Türkiye'de üretilen gelirin yüzde 80'i, kullanılabilir gelir olarak hanelere giriyor ve bölüşümü "gelir dağılımı" tablosunu oluşturuyor. 1994 bölüşüm kalıplarını kullanarak hesapladığımız 2002'nin bölüşüm verileri şu gerçekleri yeniden ortaya koyuyor.

2002'de 15 milyon haneye 144 milyar dolar girdi.

En varlıklı yüzde 1'lik haneye ayda 13 bin 280 dolar girerken en yoksul yüzde 1'lik aileye ayda 56 dolar girdi. Böylece iki kutup arasındaki fark 237 kata ulaştı.

Yüzde 1'lik gelir gruplarına göre gelirin bölüşümü, 5 toplumsal gelir grubu olduğunu ve bunların bölüşümden aldıkları paylarla şöyle bir görünüm sergilediklerini ortaya koyuyor:

Süper zengin Grup: 15 milyon ailenin 150 bin ailesini oluşturan en üstteki bu yüzde 1'lik grup, 2002'de gelirden yaklaşık 24 milyar dolar (yüzde 16.6) aldı. Böylece en varlıklı yüzde 1'i oluşturan 150 bin ailenin yıllık geliri yaklaşık 160 bin dolar, ayda da 13 bin 300 dolar olarak gerçekleşti. Bu ayrıcalıklı 150 bin ailenin geliri, Türkiye'deki 6 milyon 750 bin ailenin (yüzde 45) hane gelirine denk.

Yüksek Gelir grubu: Süper zenginleri izleyen ve "yüksek gelirli" diye tanımlanabilecek yüzde 5'lik nüfus, 144 milyar dolardan 23.1 milyar dolar pay aldı. Bu gruptaki ailelerin de yılda hanelerine 30 bin dolar, ya da ayda 2500 dolar girdi.

Böylece süper zenginleri ve yüksek gelirli aileleri oluşturan 900 bin aile (toplamın yüzde 6'sı) gelirin yaklaşık üçte birine, yani 47 milyar dolara el koydu.

Üst orta gelir grubu: Bu grubun nüfustaki payı yüzde 16 olmasına karşılık gelirdeki payı yüzde 25.6. Bu kategorideki ailelerin ayda hanelerine 1280 dolar girdi.

Alt-orta gelir grubu: Bu grubun da nüfustaki payı yüzde 32.5 ya da 4.9 milyon aile. Bu gruptaki ailelerin aylık geliri 2002'de 542 dolar oldu.

En alttakiler: Bu kesim 15 milyon ailenin 4.5 milyonunu oluşturuyor ve 2002'de gelirden yüzde 9.2 pay alabildi, aylık geliri 245 dolarda kaldı.

Böylece, Türkiye'nin 2002'ye ait gelir bölüşümü bulguları, ailelerin yüzde 30'unun hanesine en fazla 245 dolar (370 milyon TL) girdiğini ortaya koydu. Ayda en fazla 542 dolar ya da 820 milyon TL hane geliri olan aileler ise toplamın yüzde 78'ini oluşturuyor.

Mustafa Sönmez
(*Ekohaber.net sitesinden alınmıştır...*)

Güney ve devrimci yurtsever görevler

Serhat Ararat

Daha önceki değerlendirme yazılarımızda Irak ve Güney Kürdistan üzerinde yaşanan gelişmeleri değerlendirmiş ve bu noktada devrimci kimlikte ısrar, bağımsız politik duruşun yaşamsal önemini vurgulamış, devrimci yurtsever görev ve sorumluluklarımızın ne olduğunu genel satırbaşlıkları biçiminde özetlemeye çalışmıştık. Bu son noktanın biraz daha açılması gerektiğini düşünüyor ve bu yazımızda çok fazla ayrıntıya girmeden bunu yapmaya çalışıyoruz.

Kürdistan sorunu, özünde bir bütündür. Bu soruna stratejik bakış açısı bütünlüklü olmak durumundadır. Sömürgeci devletler de stratejik bakışlarına hep Kürdistan'ın bütününe oturtmuşlardır. Örneğin TC böyle bakar; Güney'deki ve diğer parçalardaki en sıradan gelişmeyi kendi sömürge egemenliği açısından stratejik önemde değerlendirir ve politik duruşunu buna göre belirler. Bunu diğer sömürgeci devletlerle birlikte ortak bir politika haline getirmeye çalışır. Kısacası doğru ve sonuç alıcı bir stratejik duruş açısından soruna bütünlüklü bakış kaçınılmaz bir zorunluluktur. Başka bir ifadeyle, olgunun kendisi çok taraflı, bu nedenle çelişkili ve karmaşık özelliklere sahiptir. Bu da bütünlüklü ve bütün karmaşık ve çelişik boyutlarını kavrayan bakış açısını kaçınılmaz kılmaktadır...

İlke olarak her parçanın kurtuluşu o parçada yaşayan halkın sorunudur; bu, bütünlüklü stratejik bakışı dışılamaz, tersine onun bir gereğidir. Üzerinde yaşanan parçanın özgürlük ve kurtuluş mücadelesi üzerinde yoğunlaşmak, bunun diğer parçalarla bağlantılarını, genel Kürdistan perspektifi içindeki yerini, görev ve sorumlulukları bu bağlama oturtmak bir zorunluluk olmaktadır. Bu olmadan doğru ve başarılı bir stratejik duruşa sahip olmak mümkün değildir.

Bu bağlamda bakıldığında, Kuzey Kürdistan devrimci yurtsever ve sosyalist güçlerin Güney'deki gelişmelere kayıtsız kalmayacakları, tersine bu parçadaki gelişmelere karşı önemli sorumluluklar taşıdıkları açıktır. Ancak bu görev ve sorumluluğun, kendilerini Güneyli güçlerin yerine koymak anlamına gelmediğini de peşinen vurgulamak durumundayız. Esas olarak Kuzeyli devrimci yurtsever güçler, Kuzey'deki görev ve sorumluluklarını yerine getirdikleri ölçüde Güney'e dönük görev ve sorumluluklarını yerine getirmiş sayılırlar. Kuzey'e

ilişkin görevlerini yerine getirmeyenlerin Güney'e ilişkin söyleyecekleri sözlerin hiçbir pratik değerinin olmadığını vurgulamak durumundayız. Dolayısıyla Kuzey'de ihanet ve tasfiyecilik sürecinin egemen olduğu, Güney'de çok önemli gelişmelerin yaşandığı bu süreçte Kuzey'de günün acil görevlerinin es geçilmesi, bunun da Güney'e ilişkin "görevlerle" açıklanması doğru değildir... Bu bir iki kısa hatırlatmayı yaptıktan sonra esas konumuza geçebiliriz.

Açık ki Güney'deki gelişmeler Kuzey'i ve diğer parçaları çok yakından etkilemektedir. O nedenle gelişmeleri yakından izlemek kadar, oradaki gelişmeleri etkilemeye çalışmak da önemlidir. Bir kez hegemonya savaşı sonrasında Saddam rejiminin yıkılışı, bu bağlamda Güney üzerindeki sömürge egemenliğinin şimdilik fiili olarak ortadan kalkması, önemli bir boşluk ve fiili fırsatlar anlamına geliyor.

ABD'nin bölge ve dünya hegemonya stratejisi bağlamında Irak'ın ve bu çerçevede Güney'in yeniden biçimlendirilmek istendiği açıktır. Bu yeniden biçimlendirmede TC'nin, diğer sömürgeci devletlerin, Araplar'ın "istem ve duyarlılıklarının", birçok denge ve ağırlığın hesaba katılacağı bilinmekte ve bu, açıkça dile getirilmektedir. Bu noktada ABD emperyalizmi için esas olanın kendi stratejik çıkarları ve öncelikleri olduğunu yeniden belirtmenin gereği yok.

Bu anlamda Kürtler'in başına yeni bir Cezayir ve 1991 felekatlerinin getirilmeyeceğinin herhangi bir güvencesi yok. Dolayısıyla ortaya çıkan fırsatlar kadar belirsizlikler, tuzaklar ve tehlikeler de çok ciddi bir olasılık olarak varlığını sürdürmektedir. "Dış güçler"den kaynaklanan tehlikeler kadar Güney güçlerinin geleneksel çizgileri de olası tehlikelere davetiye çıkaran, zemin sunan nitelikte zaafılar taşımakta, bu tehlikeleri savuşturacak politik yeteneğe ve güce sahip olmamaktadır. Yani oluşan dengeler içinde manevra yapmak, belirlenen federasyon programında ısrar etmek, TC'nin dayatmalarına karşı kararlılık sergilemek, ortaya çıkan fırsatları ve olanakları değerlendirmeye çalışmak önemli olmakla birlikte bunlar, tek başına olası tehlike ve tuzakları aşmaya yetmemekte, yeni Cezayir Anlaşmaları önünde stratejik bir barikat oluşturma yeteneğine ve gücüne sahip olamamaktadır. Çünkü içinde hareket edilen stratejik bağlam

"başkalarına" aittir. Bu stratejik bağlam, görece ve kısmi olarak Kürtler için kimi fırsatlar ortaya çıkarmıştır, ancak bunun kendi içinde taşıdığı tehlike ve belirsizlikleri, bunu besleyen veya bunun önünde durma olanağı ve gücü olmayan "iç zaafıları" da bilmek durumundayız.

Objektif gelişmeler böyledir diye, var olan zaafılar ve tehlikeler böyledir diye devrimci yurtseverler, sosyalistler gelişmelere karşı kayıtsız mı kalmalıdır?

Hayır! Gelişmeleri etkilemek, hatta giderek güç haline gelmek ve sürecin etkin bir bileşeni haline gelebilmek için gelişmelerin tam da orta yerinde olabilmek gerekir. Bir kez ilke ve politik olarak ulusal kurtuluş ve özgürlük istemlerinin etkin savunucusu olmak, on yılı aşkın bir süredir kazanılan mevzileri korumak, bunları hukuksal güvenceye bağlamaya çalışmak yurtseverliğin kaçınılmaz gereğidir. Bunu yaparken bağımsız bir çizgi ve duruşu esas almak, bundan ödün vermemek bir zorunluluktur.

Anılan tehlikeler ve "iç zaafılar" karşısında durmanın en doğru ve etkili tutumun geniş halk yığınlarının yerel inisiyatifi geliştirmek, ulusal demokratik iktidarlaşma ve inşa çalışmalarının içinde ve yanında olmak olduğunu düşünüyoruz. Bu, halkın günlük ihtiyaçlarının karşılanması çalışmaları ve örgütlenmesinden yerel iktidar organlarının inşasına kadar bir dizi etkinliği kapsar. Açık ki bu dönemler kitlelerle buluşmanın, kitleleri devrimci yurtsever düşüncelere çekmenin sayısız fırsatını sunmaktadır. Bunun için kitlelerin acil günlük ihtiyaçlarından temel iktidarlaşma sorunlarına kadar çözümler üretmek, bu çözümleri günlük yaşam içinde halkla birlikte yaşama geçirmek gerekmektedir. Sınıf mücadelesinin kendisi de bundan başkası değildir. Yine geleneksel çizgiler karşısında bağımsız halk inisiyatifi ve hareketini geliştirmenin ve politik bir etken haline gelebilmenin yolu da buradan geçer...

Bunlarla birlikte genelde işgale ve emperyalist egemenliğe karşı Irak'ın diğer halklarıyla özgürlük, eşitlik, demokrasi ilkeleri temelinde ittifak ilişkilerini geliştirmek diğer önemli bir görev olmaktadır...

Bu görevlerin başarı şansı, bu alandaki devrimci yurtseverlerin gücüne, politik çalışmalarına ve etkinlik düzeylerine bağlıdır. Ama güçleri ne olursa olsun yurtseverlik görevleri, bağımsız çizgilerinin gereği budur!

Sömürü çarkları içinde öğütülen çocuk bedenler...

Bu düzen çocuklara güzel günler ve yarınlar veremez!

Kapitalizmin çocuk emeği üzerindeki sömürsü tüm çıplaklığı ile çalıştığım fabrikada da görülüyor. Yaklaşık 200 işçinin çalıştığı fabrikada çoğunluğu çocuk yaşta işçiler sigortasız ve düşük ücretle çalıştırılıyor. Ücretler 170- 200 milyon arasında yaşa göre değişiyor.

Yoksulluk daha çocuk yaşta onları çalışmaya itmiş. Sömürü çarkları arasında öğütülen bedenleri kaldıramayacakları kadar ağır yük altında. Çoğu yoksullukla boğuştuıkları köylerinden yeni umutlar ve hayallerle göç etmişler. Köylerinde anılarını bırakarak iş bulma umuduyla yola koyulmuşlar. Ancak daha şimdiden geleceğe olan umutları sönmüş. Kimisi çok başarılı olduğu halde parasızlıktan dolayı okula gidememiş, kimisi de hiç okul yüzü görmemiş. Hiçbir zaman adımlayamayacakları okul kapıları en büyük hayalleri arasında.

Çocuksu bakışlarda çalışma koşullarının ağırlığına olan isyan okunuyor. Yaşları küçük olduğu halde sömürü çarkları çocuk bedenlerini erken

olgunlaştırmış. Yıllarca çalışmış olmanın getirdiği nasırlı eller, umutsuz ve öfkeli yakarışlardan yüze yansıyan bakışlar küçük yaşta olgunlaştırmış çocuk bedenlerini. Sömürünün altında ezilen bedenlerin taşıdığı yürek öylesine çocuksu saflıkta ki, her sabah gözlerde coşkuyla ışılıyor. Akşam paydosunda ise yerini birazcık kederle de yoğrulmuş yorgun bakışlarda dinginliğe bırakıyor.

Patrona karşı büyük bir öfke ve kin besliyorlar. Ancak çektikleri acıların, yoksulluğun, sömürünün adına kader diyorlar. Her türlü baskıya ve zorluğa isten atılma korkusuyla katlanıyorlar. İş yerindeki baskıya, ailelerinin baskısına ve yasaklamaları da eklenince yaşamları tam bir cehennem dönüşüyor. Kendi ifadeleriyle böyle yaşamaktansa ölmeyi tercih ederiz diyorlar. Sosyal yaşamları hemen hemen hiç yok. Ev ile iş arasında sınırlı yaşamlarının tek renkli dünyası televizyon. Dünyaları pembe diziler ve magazin programlarına hapsolmüş. Arabesk ve pop müzikle kuşatılan beyinleri yoz ve bireyselleştirilmiş kültürün etkisi altında. Çoğu oturdukları semtin dışına hiç

çıkamamış. Sinemaya, tiyatroya, konsere hiç gitmemiş. Özlemlerini, isteklerini, hayallerini ulaşılmaz bir amaç olarak yüreklerinde bastırmışlar.

Ustabaşlarının hakaret ve aşağılama dolu sözleri onlar için olağan hale gelmiş. Özellikle bayan işçiler daha ağır aşağılanmaya ve sömürüye maruz kalıyor. Erkeklerle aynı iş yaptıkları halde daha az ücret alıyorlar. Yemekler bile bayanlara daha az veriliyor. En ağır ve angarya işler bayanlara yaptırılıyor.

Kapitalist sömürü ve baskı düzeni var oldukça çocuklar ucuz işgücü olarak patronların iştahını kabartacaktır. Küçük yaşta çocukların fabrikalarda çalıştırılması patronlar için bilinçli bir tercihtir. Sigortasız, düşük ücretle, her türlü haktan yoksun olarak çalıştırılan çocuk işçilerin geleceği sosyalizmdir. Bu düzen çocuklara güzel günler ve yarınlar veremez. Güzel ve güneşli günler için ücretli kölelik düzenine karşı mücadeleye daha bir sıkı sarılalım ki, çocuklarımızın yaşanılası bir dünya bırakalım.

Bir genç işçi/İstanbul

Mücadele Postası

Saldırılara karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

İşgüvencesi yasası, 15 Mart'ta yürürlüğe girdi. Sermaye bu göstermelik yasayı bahane ederek harekete geçti. Birçok işyerlerinde işçi kıyımları başladı. İşten çıkartmak için kimi işverenler krizi bahane ediyorlar. Fabrikalarda çalışan sendikasız ve taşeron işçilerden başladılar ilk önce. Sonra emekliliklerine az bir süre kalan işçiler atıldı. Yasa mecliste görüşülürken işçilerin yararına olacak dediler. Sendika ağaları ise yasanın meclisten geçmesi için ellerinden geleni yaptılar. "İşçilere yasa sizin kurtuluşunuz için çıkıyor" diyerek onları kandırmaya çalıştılar.

Yanı sıra 1475 sayılı yasadaki yapılacak değişiklikler gündemde. İşçi sınıfı ise bu yasaya karşı henüz ciddi ve örgütlü bir karşı koyuşu gerçekleştirememektedir. Sınıf devrimcileri bu noktada güçlü bir örgütlülük yaratabilmek ve sınıfı seferber etmek için yoğun ve ısrarlı bir çaba sarfetmelidir. 1 Mayıs'ta emperyalizme, savaşa ve sermayenin sınıfa yönelik kölelik yasasına karşı alanları doldurmalıdır.

Bir okur/Antakya

Mücadelemizde ilerliyoruz!

Merhaba sevgili *SY Kızıl Bayrak* emekçileri, Bir okurunuz olarak öncelikle sizlere teşekkür etmek istiyorum. İçinde bulunduğumuz zor günlerde gündemi sizin aracılığınızla takip edebilmek büyük bir şans. Kavgaya yeni giren biri olarak zaten kavganın içinde olduğumun farkına sizin sayenizde vardım. Bu sizinle ilk yazışmam olacak, umarım son olmaz.

Görünürde biten kirli bir savaş, tüm şiddetiyle devam eden ekonomik kriz, öğrencilere yönelik çağdışı uygulamalar vb. sorunlar devam ediyor. Tabii ki mücadele de onurlu bir şekilde devam ediyor. Önümüzde yoğun günler bizi bekliyor. 1 Mayıs bunlardan sadece biri. 1 Mayıs'ta alanlarda büyük bir görev bizleri bekliyor.

Devrimci harekete yakışır bir şekilde, şehitlerimizin bize bıraktıkları tarihe leke düşürmeden üzerimize düşen sorumluluğu yerine getireceğiz. Ölüm Orucu şehidimiz Hatice Yürekli'yi ve tüm şehitlerimizi saygıyla anıyoruz. Emin adımlarla ilerleyen mücadelede hepimize yürek dolusu başarılar. Bir kez daha MERHABA!..

SY Kızıl Bayrak okuru bir öğrenci/Trabzon

Sınıf savaşını yükseltelim!

Emperyalist savaş değil topyekûn bir saldırıdır yaşadığımız. Irak'a yönelik emperyalist saldırganlıkla hedeflenen bellidir. Sömürsünü kolaylaştırmak için dünyayı dikensiz gül bahçesi yapma isteğidir. Ambargoların yıkıma uğrattığı Irak halkını bu sefer yağma, talan ve katliamlarla teslim almaktır.

Irak'ta bu süreç yaşanırken ülkemizde de durum pek iç açıcı değildir. Biz emekçilere karşı azgın bir saldırı vardır. Ülkemizdeki emekçilere yapılan saldırı ile Irak, Afganistan, Vietnam, Yugoslavya emekçilerine yapılan saldırılar arasında pek fark olmadığını düşünüyorum. Nasıl ki Amerika'da yaşayan emekçilere yönelik saldırılarda da bir fark yoksa. Yapılmak istenen sömürüyü biraz daha arttırmak, mengene dişlilerini biraz daha sıkıdır.

Globalleşme, tek kutuplu dünya vb. safsataları, bireysel düşünen bir kültür yaratma çabalarıdır. Aslında bu savaşta taraflar bellidir; sermayedarlar ve üretkenler. Yani savaş emperyalistlerle emekçiler arasında olmaktadır. Ülkemizde emperyalistler on yıllardır istedikleri gibi at oynatıyorlar. Uygulanmaya

konulmak istenen iş yasası, personel rejim yasası biz emekçiler nezdinde Irak halkına yağdırılan bombalardan pek farklı değil. Bizleri köleleştirmeyi yerel yönetenlerle birlikte yapıyorlar. İş yasası ve personel rejim yasası özelleştirme ve ucuz işgücünü yaratma hesabıdır. Emek örgütleri günümüzde kazanılan hakları koruma noktasında zaafiyet içerisinde düşmüşlerdir. Sendika patronları emperyalistlerin işini kolaylaştırıcı bir rol oynamaktadırlar. Nasıl ki ABD Irak'a saldırıdan önce kendilerine "müslümanlık" misyonu yüklemiş AKP'yi iktidar yapmışsa, aynı anlayış biz emekçilerin örgütlendikleri sendikalarda da kukla yöneticiler tabakası oluşturmuştur. İşçilere yönelik saldırının boyutu ile diğer emekçilere

yapılan saldırının boyutu aynı. Bu saldırılara yeter demediğimiz, burjuvazinin oyunu olan işçi-memur ayrımını ortadan kaldırmadığımız sürece bu tür saldırılar hep olacaktır. Saldırının şiddeti ne olursa olsun bizler bu saldırganlara sessiz kalmamalı, gücümüze güç katarak karşı duruşu örmeliyiz. Bu saldırılar yalnızca karşı saldırı ile püskürtülebilir. Ancak ve ancak emperyalist saldırganlara ve işbirlikçilerine karşı sınıf savaşını yükselterek yaşam haklarımızı elde edebiliriz.

Bir kamu emekçisi/Adana

"SARS" hastalığının düşündürdükleri

TV ve gazetelerde sık sık konu edilen SARS hastalığı dikkat edilirse sadece bir takım ülkelerle sınırlı (Çin, Malezya, Japonya vb.). Peki bu hastalık neden sadece bu ülkelerle sınırlı?

Hastalığın ilk ortaya çıktığı ülke Çin. Çin ekonomik olarak dışa pek bağımlılığı olmayan, ucuz işgücüne, çeşitli yeraltı zenginliklerine sahip bir ülke. Bizzat Amerikalı ekonomistler Çin'i 2015 yılına kadar Amerikan emperyalizminin tahtına aday bir ülke olarak gösteriyorlar. Bu gelişme, kriz içinde debelenen ABD başta olmak üzere diğer emperyalistleri tedirgin ediyor. Bu ülkenin belini bükebilmek için neden bir takım entrikalar düzenlemesinler?

Bu SARS vakası yüzünden Çin'in dış pazarlara yönelik ticareti felç olma ve üretim durma noktasında. Bu, ülkede ekonomik krizin

patlak vermesine, bununla beraber bu ülkenin İMF'ye ve benzeri kanemici odaklara avuç açmasına neden olabilir.

SARS hastalığıyla sarsılan bir diğer ülke ise Malezya'dır. Bu ülke İMF'nin yıkım politikalarını uygulamamakta direnmektedir. Malezya'yı da İMF'ye muhtaç hale getirebilmek için neden böyle bir entrikaya ihtiyaç duyulmasın? Şimdiden onlarca insan yaşamını yitirdi. Bu durum elbette uluslararası ilaç tekellerinin işine de yarayacak.

Bu asalak kan emici odakları vahşi sistemleriyle birlikte tarihin çöplüğüne gömmek, işçi ve emekçilerin devrim ve sosyalizm mücadelelerini zaferle taçlandırmalarıyla gerçekleşecektir.

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

SY Kızıl Bayrak okuru/Antakya

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'ndan 1 Mayıs'a çağrı!

Bu dünyada yüz milyonlarca işçiyiz, ezilen halklara mensup emekçileriz.
Biz üretir biz yaratırız.

Biz durursak, hayat durur. Biz izin vermezsek bu zulüm biter, sömürü, sefalet
ve talan son bulur.

Kapitalist sömürüye, emperyalist işgal ve yıkıma, ulusal, cinsel ayrımcılık
ve eşitsizliğe karşı ayağa kalkalım!

1 Mayıs'ta üretimi durdurup alanlara çıkalım!

Sınıfsız, sömürsüz ve savaşırsız bir dünya için sınıf savaşını yükseltelim!

BDSP pankartı altında gücümüzü birleştirelim!

Emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürüye karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

- ✓ Irak'ta İşgale son! Emperyalistler Ortadoğu'dan defolsun!
- ✓ Türkiye'deki tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın!
- ✓ Emperyalistlerle imzalanan tüm anlaşmalar iptal edilsin!
- ✓ İMF programları iptal edilsin! Özelleştirmeler durdurulsun!
- ✓ Savaşa ve faize değil emekçiye bütçe!
- ✓ Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- ✓ Tüm çalışanlara grevli-toplu sözleşmeli sendika!
- ✓ İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!
- ✓ Kölelik yasası iptal edilsin! Personel rejimi yasası geri çekilsin!
- ✓ Sınırsız toplantı, gösteri, örgütlenme ve basın özgürlüğü!
- ✓ Hücreler yıkılsın, tecride son! Devrimci tutsaklara özgürlük!
- ✓ 1 Mayıs ücretli resmi tatil ilan edilsin!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın devrim ve sosyalizm !

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU